

NINA DE PASS

**UN
AN
FĂRĂ
ȚINE**

Traducere din limba engleză și note de
PAVEL CAZACU

CORINT BOOKS

Lui Clem, cu dragoste

1

DACĂ AȘ FI ȘTIUT CĂ ÎN EXIL TEMPERATURA VA FI ATÂT DE SCĂZUTĂ, aș fi găsit în mine puterea de a mă împotrivi mai mult. Chiar dacă m-ar auzi cineva acum, vremea protestului a trecut; sunt la mare depărtare de casă.

Las minutele să treacă, privind cum zăpada moale și lipicioasă este purtată de vânt în afara taxiului și, când să coboare, e luată pe sus din nou.

Șoferul pe care mama l-a plătit să mă aștepte la aeroport, luând probabil tăcerea mea drept fascinație, pare să decidă că poate începe o discuție.

— Încântată să ajungi la noua ta școală? întrebă el, cuvintele fiindu-i aproape indescifrabile în accentul său franțuzesc pronunțat.

Nu-i răspund imediat, lăsându-mi degetul să alunece pe sticla aburită a geamului. Când în cele din urmă o fac, nu îmi limitez sarcasmul din voce, știind că bariera lingvistică îl va masca oricum.

— Încântată?

Nu știu de ce îmi formulez răspunsul ca pe o întrebare. Nu vreau să-l invit să poarte o discuție cu mine sau să mi se întipărească în minte vreo vorbă de-a lui. Vreau să-l uit, la fel cum vreau să uit totul.

Râde agitat înainte să continue:

— E prima ta vizită în Elve...

Sfârșitul întrebării sale se pierde. Privesc cu groază cum virează din calea unui tir care vine spre noi și se apropie mai tare de marginea șoselei înguste și șerpuitoare de pe versantul muntelui. Nu este nicio barieră spre abisul care așteaptă jos și simt cum trupul mi se încordează când apuc strâns mânerul portierei. Toți mușchii se transformă în sticlă în timp ce mașina o ia la dreapta. Îmi închid ochii și aștept impactul. Timpul se mișcă în reluare, iar eu sunt pregătită să aud țipetele. Să văd lumea în ceață. Să aud pocnitura asurzitoare a declanșării airbagurilor. Să simt durerea.

Pentru o fracțiune de secundă, mă simt euforică. Poate nu voi supraviețui de data asta.

În schimb, simt cum mașina virează din nou la stânga, îndepărându-se de pericol, apoi totul revine la normal, în timp ce șoferul își continuă râsul agitat. Claxonează prea târziu, când tirul e doar un punct în depărtare, și îl surprind uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Șoferi nebuni, spune el, cu un zâmbet plin de regret.

Nu îi zâmbesc înapoi, ci ating agitată cu degetele muchiile roase ale centurii de siguranță și-mi întipăresc pe chip cea mai neiertătoare privire.

— Ține-ți ochii la drum! mă răstesc la el.

ÎN ORA CARE URMEAZĂ, ȘOFERUL ÎNCEARCĂ DIN NOU SĂ INTRE într-o conversație cu mine, însă de această dată îl ignor și nu mă obolesc să-mi ascund ostilitatea. Nu privesc la munții elvețieni care ne înconjoară, doar încerc să-mi reanimez brațele înghețate de frică. Încerc să nu mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Sau la acea parte din mine care, pentru o clipă, ar fi întâmpinat-o cu bucurie.

În schimb, mintea mea e ocupată cu o amintire de acum opt luni, când, într-o dimineață, m-am trezit într-un spital din California și am auzit voci. Maică-mea și una dintre asistente încercau – nu foarte tare – să vorbească șoptit.

— Psihiatrul fiicei dumneavoastră, doctorul Burns, vrea să o mai ținem pe Cara sub observație câteva nopți, a spus asistenta.

Maică-mea, probabil enervată de inconveniența șederii mele prelungite (spitalul se afla la o oră distanță de zona în care locuiam noi), a răspuns supărată:

— De ce naiba ar mai fi nevoie să stea? Rănile ei sunt fizice și, după cum a spus chiar doctorul azi dimineață, relativ minore. Faptul că a scăpat doar cu o mână ruptă e un miracol în sine. Dar a scăpat – acum, că e destul de sănătoasă pentru a merge acasă, acolo am de gând s-o duc.

— Totuși, tocmai asta e problema, doamnă Cooper...

— Doamna Blair, a întrerupt-o mama, cum făcea mereu când oamenii o strigau pe numele tatălui meu.

Nu-i luase mult să se recăsătorească după ce plecase tata, dar chiar și în lunile de interimat, cum îmi place mie să le spun, revenise la numele de domnișoară.

— Îmi pare rău, doamnă Blair, a continuat asistenta, dar doctorul Burns nu este convins că fiica dumneavoastră *este* sănătoasă. Îi e teama ca nu cumva Cara să se gândească la sinucidere.

Aproape că îmi pot imagina cum ochii maică-mii s-au deschis larg, îngrozită de ce a auzit, apoi s-a uitat în jur să verifice că nu era nimeni prin apropiere.

— Fiica mea *nu* e sinucigașă!

În apărarea ei, vocea asistentei a rămas neschimbată.

— Nu ar fi deloc surprinzător dacă ar suferi de o formă de stres post-traumatic. Cara a trecut printr-o experiență foarte tulburătoare.

A urmat o pauză lungă, cât timp mama a procesat cuvintele asistentei.

— E o boală mintală, a continuat asistenta.

— Știi ce este, doar că nu mai vreau să aud nimic altceva, a intervenit mama. Eu sunt tutorele ei legal, așa că dați-mi toate formularele de care am nevoie ca să o iau de aici. Boală mintală! *Serios?* Este în stare de șoc, nu bolnavă mintal.

— Ați face asta împotriva sfaturilor medicului, a avertizat-o asistenta. Ar trebui să semnați un consimțământ.

Răspunsul mamei a fost unul tăios, lăsând la o parte orice încercare de a mai șopti.

— Atunci aduceți-mi acest consimțământ.

În retrospectivă, două elemente ale acestei conversații ies în evidență. În primul rând, faptul că rănilile mele erau descrise ca fiind fizice. Durerea fizică de a-mi fi rupt mâna în patru locuri era o nimica toată comparată cu cealaltă durere pe care o experimentam zilnic, atunci când îmi aminteam ce altceva fusese rupt în noaptea aceea – ceva ce șuruburile metalice nu puteau repara. În al doilea rând, faptul că aceste răni și constelația nemărginită de vânătăi care îmi acopereau corpul erau descrise ca fiind minore. Nu simțeam că lucrurile legate de accident ar fi fost minore, și să le categorisești așa era de parcă le-ai fi minimalizat, parcă ai fi făcut să pară ca și cum, în schema generală a lucrurilor, nu ar fi contat.

Totuși, acum mă întreb dacă ceea ce ar fi trebuit să rețin din conversația lor nu era felul în care m-a făcut să mă simt, ci ceea ce s-a spus de fapt. La urma urmei, ce adolescent de șaptesprezece ani *vrea* să moară? Tot ce știu e că nu-mi pot permite să devin acea persoană. Pur și simplu nu pot.

Ochii mei rămân lipiți de scaunul din față. Nu vreau să risc să mă uit la peisajul care trece în viteză pe geam. Faptul că am

ajuns atât de departe în această călătorie este un miracol. Chiar și așa, sunt la limita rezistenței mele și mă liniștesc când îmi dau seama că mașina încetinește. De îndată ce oprim, mă arunc afară din mașină și îmi ascund mâinile la spate, să nu vadă șoferul că încă îmi tremură.

— Destinația dumneavoastră, spune el, arătând spre clădirea uriașă.

Seamănă mai mult cu un palat rusesc decât cu o școală: o fațadă plată de un albastru deschis și cel puțin șase etaje, cu trei domuri aurii pe acoperiș. În jurul ferestrelor simetrice, de modă veche, se pot observa urmele aceleiași vopsele aurii scorjite, iar la parter ies în afară marchize în dungi verzi și albe. Mă întorc cu spatele la clădirea extravagantă și mă uit la priveliște. În dreapta mea se află un telescaun. Urmăresc cablul pe care stau suspendate compartimentele neclintite până când este înghițit de un orășel mic de pe versantul unui munte din apropiere.

Acum, că picioarele mele sunt pe teren solid, coborârea dintre cele două culmi nu pare atât de periculoasă. Totuși, cumva, chiar școala în sine pare să fie un risc de siguranță; e periculos de aproape de marginea muntelui, având doar un gard de fier de un albastru șters, care vine până la brâu, pentru a ține pe toată lumea înăuntru. Chiar și așa, în timp ce observ curburile elaborate ale metalului, mi se pare mai mult un element decorativ decât unul protector.

— Vreți să vi-l duc eu? mă întreabă șoferul când îmi descarcă bagajul.

— Mă descurc, îmi spun eu repede, trăgând din mâinile lui singura geantă pe care am adus-o cu mine și aruncând-o pe umăr.

În ultimul moment mă uit în urmă și șoptesc șovăielnic:

— Mulțumesc!

Pare surprins, așa că mă întorc cu spatele la el și mă îndrept spre intrare. În timp ce mă apropii, două persoane ies în evidență: o fată și un băiat cam de vârsta mea. Fata are un păr lung, roșcat-închis, ce îi trece de umeri. Pielea ei e albă, ca a mea, dar e acoperită de pistru. Băiatul de lângă ea e deșirat și cel puțin cu un cap mai înalt, dar cu o față rotundă, copilăroasă, și părul blond-deschis.

— Lasă-mă s-o duc eu, spune băiatul, arătând spre geanta mea.

Cuvintele lui sună ciudat și neobișnuit, afectate de un alt accent – probabil scandinav.

— Mă descurc, zic eu, iar apoi o regret imediat.

Exact asta mi-a spus mama să nu fac. *Va fi un început nou pentru tine*, a explicat ea. *Nimeni nu te va cunoaște acolo – poți fi din nou tu însăși.* Cuvintele ei au extins ce mai rămăsese din flacăra revoltei mele. Cu siguranță știe și ea la fel de bine ca mine că nu există cale de întoarcere. Cu toate că acum, în ciuda faptului că nu-mi pot imagina cum voi reuși asta, decid să încerc să par normală în fața acestor străini. Nu pot zâmbi, așa că îmi schimb expresia în cea mai senină grimasă pe care o am.

— Bun venit la Școala Speranța! spune fata.

2

— TOATĂ LUMEA E ÎN CONSERVATOR — DE ACEEA E ATÂT DE LINIȘTE, spune fata cu o urmă vagă de accent franțuzesc, aproape imperceptibil. Eu sunt Ren, apropo, iar el e Fred.

Gesticulează spre băiatul înalt și blond care începe să mă salute ușor cu mâna și apoi o retrace în jos pe lângă el, de parcă s-ar fi răzgândit.

— Cara, spun eu, iar ei dau din cap la unison.

Desigur că știu asta: fac parte din comitetul meu de întâmpinare. Mă întreb oare cam câte lucruri știu despre mine.

— După cum spuneam, toată lumea e la pregă, așa că e momentul perfect pentru un tur.

— Pregă?

— Vai, scuze! Tot timpul uit că unele cuvinte pe care le folosim sună puțin ciudat! exclamă ea, cu o seninătate ce pare să fie sinceră.

Nu pot să nu mă gândesc că este neobișnuit de frumoasă — doar că nu într-un mod evident. De la așteptatul afară în frig, obrajii ei de porțelan au o tentă roz, singura pată pe pielea ei altfel perfectă. E minionă, cu un chip suplu și rotund, cu ochii ca de ciocolată care o fac să pară foarte ambițioasă.

— Doamne, îmi pare rău, acum te fac să te simți și mai înstrăinată pentru că ești nouă. . .

— Ren, relaxează-te! spune Fred.

E atât de înalt, încât ea pare minusculă în comparație cu el, iar când vorbește gesticulează ciudat din mâini, de parcă nu ar ști ce să facă cu niște brațe atât de lungi și fusiforme.

— Scuză-mă, spune ea, mereu vorbesc la un milion de kilometri pe oră când sunt agitată. . .

— Pregă înseamnă temele pentru acasă, intervine Fred, deodată pragmatic, scutind-o de ceea ce îmi imaginez că ar fi fost o explicație lungă. E între șapte și opt în fiecare seară. Toate grupurile de an fac pregă în conservator, așa că vom avea frâu liber pentru următoarele aproximativ patruzeci și cinci de minute. Mă gândesc că ar trebui să începem. Lasă-ți geanta aici și ne vom întoarce după ea în scurt timp.

Ren privește recunoscătoare în timp ce îmi las geanta să alunece de pe umăr și îl urmez pe Fred în școală.

PATRUZECI ȘI CINCI DE MINUTE NU E DELOC SUFICIENT TIMP PENTRU a face un tur al locului. Începem la parter, târâindu-ne pe podele din lemn închis la culoare spre sălile de clasă. La fel ca prima mea impresie în ansamblu despre școală, nu este nimic generic în aceste încăperi. Fiecare este complet diferită – un amestec de mobilă ciudată de modă veche și diferite amplasări de câte zece bănci în fiecare clasă. Toate par să aibă un șemineu sau o sobă pe lemne care dau ultimele rămășițe de căldură la sfârșitul zilei.

Toate lucrurile de aici contrazic total ideea de școală cu care sunt eu obișnuită – detectoarele de metal de acasă, perchezițiile de rutină ale dulapurilor, scaunele de plastic și holurile albe. Mă

derutează, deviind de la ceea ce am învățat până acum, și îmi fac starea mea deja fragilă mai greu de controlat.

În cele din urmă ieșim în spatele clădirii, într-o curte mare și pătrată, lucioasă din cauza gheții. Acum observ că școala a fost construită într-o formă extinsă de U, iar această curte este centrul acestui U. Pe trei părți este împrejmuită cu șase etaje de clădire, al patrulea perete dând spre terenul tot mai întunecat. O potecă iluminată este vizibilă doar printr-o arcadă de piatră sculptată în centru. Îmi dau seama instantaneu ce au vrut să spună prin conservator. În partea centrală a clădirii, peretele din spate, care se înalță pe cel puțin cinci etaje, a fost înlocuit cu unul de sticlă, alcătuit din sute de geamuri individuale. Din loc în loc, câteva dintre panourile din sticlă transparentă au fost înlocuite de panouri colorate. Iluminată din interior, prin sticlă pot vedea interiorul unei vechi biblioteci, care nu a fost împărțită pe etaje.

— Conservatorul, spune Fred.

Îl simt cum se uită atent la mine când dau din cap, întorcându-mă cu spatele la alte numeroase perechi de ochi care sunt cu siguranță ațintite spre noi.

— Câți elevi sunt aici?

— Puțin peste două sute.

— Atât de puțini! zic eu.

Acasă erau mai mulți decât atât doar în grupul anului meu.

— Vei descoperi că asta nu este singura diferență aici.

— Sala de sport e acolo, spune Ren, ghidându-mă spre arcada de piatră și arătând cu degetul spre o structură modernă din de-părtare, vizibilă doar parțial printre copacii deși. Și apoi, pe aici e sala de mese, continuă ea, împingând cu putere ușile duble, care nu se clintesc. La naiba!

Fred fuge până la fereastra conservatorului pentru a-i atrage atenția cuiva, iar eu încep să-mi frec încheieturile împotriva frigului aspru.

— În mod normal nu ninge în această perioadă a anului, spune Ren, gesticulând spre fulguiala care plutește leneșă în jurul nostru și începe să se adune pe pervazul ferestrelor. De obicei ajungem în noiembrie și tot mai vedem un pic de verdeață.

Fred se întoarce la noi exact când ușa cedează.

Un băiat brunet o ține deschisă pentru noi.

— A, cine altcineva să fie dacă nu noua noastră prizonieră – transferul din Statele Unite, spune el cu vocea groasă și surprinzător de plină de subînțeles.

Trec pe lângă el, înăuntru la căldură, privindu-l cu atenție numai după ce am intrat. E înalt, cu pielea măslinie, cu pomeții ridicați și ochii de un verde mlăștinos. Prin minte îmi trece ca un fulger gândul că l-aș cunoaște, însă îl resping, deoarece cu siguranță nu l-am mai întâlnit până acum.

— Tu ești din California, nu-i așa? întrebă el, privindu-mă în continuare.

Rup contactul cu ochii lui, dând o dată din cap, iar Ren ne face cunoștință de îndată.

— Cara, el este Hector. E în anul nostru.

Eu mormăi un scurt și indiferent:

— Bună.

— Ei bine, ar trebui să mergem. Încă mai avem de mers până la cămine înainte să se termine prega, spune Ren, iar eu mă bucur de diversiune.

Cu toate că băiatul nu a mai spus nimic altceva, simt cum ochii lui mă analizează. Pentru o secundă mă gândesc să îl avertizez că nu îi va plăcea ce va descoperi la mine.

— Ai dreptate, spune Fred, întorcându-se să-l bată pe celălalt băiat cu palma pe umăr într-un gest frăţesc. Mulţumim, Hec!

Hector nu se întoarce în timp ce merge ţanţoş spre conservator, în schimb ridică o mână în aer în semn de nepăsare. Îşi menţine tonul vocii, ceea ce-mi dă de înţeles că e foarte sigur pe el, de parcă nu trebuie să-şi facă griji că vorbele lui vor ajunge la urechile noastre.

— Orice pentru tine, Fred.

Mă întorc spre sala de mese, bucuroasă că a plecat. Pereţii sunt decoraţi cu lambriuri groase şi închise la culoare, iar zeci de mese rotunde, acoperite cu feţe de masă albastre cu auriu, sunt răspândite în sală, deja aranjate pentru micul dejun. Mă uit în jur, întrebându-mă unde e zona de servire, aşteptându-mă să văd teancuri de tăvi, casierii... ceva familiar. Aş putea la fel de bine să fiu într-un restaurant.

Fred îşi drege gâtul.

— Masa e la opt dimineaţa, la douăsprezece şi jumătate şi la şase seara. Ah, şi ceaiul de seară se serveşte în conservator — lucru care, dacă îl întrebi pe director, nu este negociabil.

Îmi ridic sprâncenele.

El îmi zâmbeşte scurt pentru prima dată.

— Vei vedea. Oricum, Ren îţi va arăta căminul — eu nu am voie în aripa fetelor —, dar o să ne mai vedem.

— OK, mulţumesc! spun eu sec.

Când nu-l mai văd, mă cuprinde un sentiment de groază. Acum, că aproape s-a terminat turul, realitatea începe să se concretizeze. Şi realitatea tuturor acestor persoane, locuri şi reguli noi este inevitabilă. Când ajungem înapoi în sala principală, îmi iau geanta de după uşă şi o urmez pe Ren spre un lift vechi, o cuşcă aurită în mijlocul unor scări mari, care urcă spiralat în jurul

ei ca un arc. În ultima clipă încremenesc, atrăgându-i atenția în timp ce ea cheamă liftul.

— E totul în regulă? mă întreabă ea.

— Câte etaje în sus mergem? Țin privirea fixată pe scări. Am putea să nu... , îmi las cuvintele să se stingă, stânjenită.

Preț de o clipă se uită confuză la mine, apoi, odată cu zgomotul sosirii liftului, face semn spre geanta mea și spune:

— Dă-mi-o mie și o trimitem sus cu liftul.

Ea închide ușile și privim cum ascensorul urcă deasupra capetelor noastre.

Începe să urce scările, iar eu o urmez cu admirație. Câți alți oameni n-ar fi întreat de ce nu vreau să urc în lift? Decid să încerc să par mai drăguță, chiar dacă e numai pentru ea, deoarece nu se plânge în timp ce urcăm șase rânduri de scări până la ultimul etaj.

— Partea stângă e pentru băieți, spune ea, gâfâind când îmi ridică geanta. Partea dreaptă e pentru noi.

Intrăm pe coridorul fetelor, un hol lung cu un covor albastru, cu uși de o parte și de alta. Un semn tipărit cu numele locuitorilor este lipit pe mijlocul fiecărei uși. Ren mă conduce până la capătul coridorului, unde numele meu a fost scris în grabă, de mână, sub un singur alt nume: *Berenice de Laure*.

— Tu vei sta cu mine, mă informează ea, analizându-mi reacția cu atenție. Sper că nu e o problemă.

— Asta înseamnă că ai tras paiul scurt, concluzionez eu, sec, într-o încercare penibilă și lipsită de entuziasm de a face o glumă.

Ea o ignoră.

— Trebuie să-i ajut pe cei din anii mai mici să se pregătească de culcare. Te las să-ți desfaci bagajele, dar mă întorc imediat.

O privesc cum pleacă, descurajată. Nu m-am gândit că voi împărți camera cu cineva. Când intru, mă simt de parcă am intrat

într-o cabană. Două paturi suspendate stau de o parte și de alta a camerei, cu scări din lemn care urcă la ele și birouri sculptate în golul de dedesubt. În afară de un teanc ordonat de haine ce reprezintă uniforma mea, biroul meu e gol. Cel de pe partea lui Ren este haotic – o planșă de plută deasupra mesei este acoperită cu fotografii care trec de ramă și sunt lipite și pe perete. Urmăresc cu degetul fețele din poze. Chipul lui Fred este prezent frecvent, la fel și al celui alt băiat, Hector, care ne-a deschis ușa sălii de mese. În mijlocul biroului stă o fotografie cu o ramă argintie din care două persoane, probabil părinții lui Ren, mă privesc. Mă întorc cu spatele, dându-mi seama cât de diferită va fi partea mea de cameră după ce voi termina de despachetat. Am adus o singură fotografie cu mine. Și nu e una pe care vreau să o expun.

Nu mă grăbesc să desfac bagajul, ci îmi pun pantalonii pe umezașe și îmi împerechez pantofii să stea la același nivel pe podeaua șifonierului. Când aud pâlăvrăgeala zgomotoasă și fără sens prin crăpăturile ușii, e clar că prega s-a terminat.

La o jumătate de oră după plecarea lui Ren, aud o bătaie fermă la ușă, apoi cineva o deschide înainte ca eu să pot răspunde. Intră o doamnă dolofană și vârstnică.

— Tu trebuie să fii Cara, spune ea, cu un accent australian.

Vocea ei este solemnă și răgușită. Pentru un moment mă întreb dacă va fi una dintre profesoarele acelea odioase din cărțile pe care le citeam când eram copil. Apoi, când privirile ni se întâlnesc, ceva din caracterul ei se înmoaie. Are ochii de un albastru minunat ca de toporaș, tineri și uneltitori, în ciuda feței sale ridate și a părului său sur și des, tuns scurt.

— Eu sunt Madame James, supraveghetorea voastră. Eu voi fi responsabilă de îngrijirea ta pastorală cât timp vei sta la noi. Îmi

pare rău că nu am fost prezentă să te întâmpin când ai ajuns — sper că Ren și Fred ți-au făcut un tur.

— Da.

— Ren e o persoană bună pe care să o ai prin preajmă. Va avea grijă de tine. Madame James arată spre teancul de haine de pe birou. Văd că ai primit uniforma — asta e bine. Ren îți va arăta restul lucrurilor. Dar dacă ai întrebări sau ești îngrijorată din cauza oricărui lucru, vino la mine. Camera mea e chiar sub aceasta, la etajul al cincilea, iar ușa mea e mereu deschisă.

Își înclină capul, analizându-mă cu o expresie asemănătoare milei; eu îmi feresc imediat privirea.

— Ce îmi doresc, mai presus de orice, este ca tu să fii fericită aici. Nu avem prea mult timp la dispoziție cu tine, așa că va trebui să profităm cât este vreme.

— Voi sta un an întreg aici, îi zic eu, încă privind în altă parte.

— Va trece repede, dragă. Un an e o nimica toată.

Simt cum îmi cade fața. Un an înseamnă *totul*. Dacă mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat în ultimul an... Dacă mă gândesc cât de lungi mi s-au părut ultimele luni...

Ren deschide ușa, iar Madame James o ia ca pe un semn că trebuie să plece. Simt că își spun ceva fără cuvinte, așa că mă întorc și încep să-mi despățuresc și reîmpățuresc uniforma. Sunt două fuste bleumarin din moleschin, care cred că îmi vor ajunge puțin deasupra genunchiului, la fel ca fusta lui Ren, patru cămăși albe cu mâneci lungi și gulerul curbat, două pulovere bleumarin cu gulerul rotund și vreo câteva perechi de dresuri albastru-închis.

— E un stil bun, zice Ren, cu un zâmbet ironic, venind lângă mine. Expresia ei se înduplecă. Probabil vrei să faci o baie după o călătorie atât de lungă — hai să-ți arăt unde este baia.

O urmez înapoi pe coridor. De data asta e plin de fete, zăbovind și pălăvrăgind cu ușile deschise. Când trecem pe lângă ele, râsul li se potolește, iar eu simt o mulțime de priviri curioase care îmi urmăresc fiecare pas. Ren deschide o ușă pe jumătate, neacordându-le atenție. Cel puțin zece chiuvete sunt aliniate pe un perete, vizavi de un rând de căzi fără perdele. Lipsa de intimitate mă sperie; mă așteptam cel puțin la o cabină de duș.

Când intrăm, două fete își înfășoară prosoapele mai strâns în jurul lor.

— Puteai să bați la ușă, spune una dintre ele, cu un accent american arogant.

— Scuze, îi răspunde Ren, însă nu sună de parcă i-ar părea rău. Ea e Cara; îi fac un tur al locului.

Fata care a vorbit se uită când la Ren, când la mine, cu o expresie pe care nu o pot descifra.

— Eu sunt Joy, spune ea în cele din urmă. Ea e Hannah, continuă, gesticulând leneș spre cealaltă fată, care ne privește serioasă.

E ciudat că amândouă au părul negru și drept, iar eu le recunosc ca fiind fetele pe care le găsești în orice școală – cele populare. Văzându-le aici și judecând după cum se holbează, e clar că Ren nu e una dintre ele. Surprinzător, am un sentiment instantaneu și instinctiv de loialitate față de Ren, așa că în loc să încerc că mă împrietenesc cu ele, cum sunt sigură că ar trebui să fac cu toată lumea în acest moment, mă holbez și eu, și intenționat nu spun nimic.

Le văd exact așa cum sunt – la urma urmei, cine altcineva le-ar cunoaște mai bine decât mine? Până acum nouă luni eram și eu ca ele. E vag reconfortant să descoperi că până și la opt mii de kilometri distanță de casă unele lucruri nu se schimbă. Totuși, acum, complexul lor de superioritate – ideea că totul li se cuvine – mă

dezgustă. Știu cum stă treaba: așteaptă să răspund, ca apoi ele să poată evalua unde e locul meu în ierarhie, dacă merită să se împrietenească cu mine sau nu. Când nu o fac, Joy, prima fată, își mijește ochii.

Mă întorc spre Ren.

— Nu sunt dușuri?

Ea clatină din cap.

— Aș putea păzi ușa.

— Ei bine, dacă voi două vă cuibăriți aici, toate vom avea motiv de discuție, spune Joy, făcându-i semn celeilalte fete să o urmeze pe coridor.

Când trece, pune mâna pe brațul meu, ceea ce presupun că ar trebui să fie un gest de prietenie. Eu mi-l retrag și îl acopăr posesiv. Ea ridică din umeri.

— Sau poate îți plac lucrurile de genul ăsta...

Mă întorc spre Ren, ai cărei ochi ciocolatii sunt speriați și larg deschiși când ușa se închide în urma lor.

— Răspunsul tău la replica ei a fost un test, spune ea șoptit, un test pe care tocmai l-ai picat.

Clatin cu indiferență din cap.

— Nu-ți pierde timpul îngrijorându-te pentru mine.

După o baie foarte rapidă, în timpul căreia Ren a citit, cu spatele la mine și cu picioarele lipite de ușă pentru a împiedica pe altcineva să intre, ne așezăm în pat. Lumina noastră este deja stinsă, înainte ca Madame James să vină să dea stingerea la ora unsprezece.

În întuneric, îmi apăs fața cu palmele și mă întreb dacă acum e momentul în care voi vărsa câteva lacrimi. În mod previzibil, nu se ivește niciuna, însă tristețea este atât de acută, încât simt că m-ar putea sufoca. Strâng din ochi și încerc din nou în zadar să blochez

totul, în schimb aud cum respirația lui Ren se uniformizează și urmează același ritm regulat în timp ce este atrasă de refugiul somnului. Voi fi și eu acolo curând, îmi promit. Nu va mai dura mult până când voi fi cuprinsă de neantul fără durere. Cu toate astea, somnul nu pare să fie destul de aproape aici; mintea îmi vuieste, plină de întrebări. Cum voi putea să-mi maschez tristețea aici? Cum le voi răspunde întrebărilor despre cum de am ajuns aici abia în ultimul an de școală? Ce se întâmplă dacă vom merge undeva cu mașina din nou?

Nu pot. Nu pot. *Nu pot.*

Cobor scara și, încercând să nu fac prea mult zgomot, cotrobăi prin borseta de toaletă. Somniferele pe care doctorul mi le-a prescris în California nu sunt aici; mama trebuie să le fi scos, după ce eu le-am pus în bagaj. Mă lupt cu impulsul de a urla, înainte ca, plină de furie, să mă întorc înapoi în pat.

Forme nedefinite prind viață în internat prin bezna nopții. Când îmi las ochii să se obișnuiască cu ea, număr zece stele turcoaz ce strălucesc în întuneric, lipite pe tavan, deasupra patului lui Ren. Încep să le număr din nou și din nou, cum obișnuiam să număr oi imaginare când eram copil, alinată și plictisită de monotonie.

După ceea ce par a fi ore întregi de timp mort, în cele din urmă întunericul mă cuprinde.

3

SOMNUL MEU ESTE SURPRINZĂTOR: INTERMITENT ȘI TEMPORAR. Înainte să fi ajuns aici a fost întotdeauna totul sau nimic. Nimicul a fost primul. În unele dintre zile existau clipe, fix înainte de a mă trezi, înainte ca ochii să mi se focalizeze, când aproape că mă simțeam relaxată. Asta era înainte de val, înainte ca izbitoarea conștientizare a ceea ce se întâmplase să năvălească asupra mea. Celelalte zile erau mai groaznice. Zile în care mă trezeam direct din visuri, din reconstituirile acelei nopți.

În acele zile mă trezeam urlând.

Când am ajuns acasă de la spital și a trebuit să dorm fără niciun calmant, am decis repede că nu puteam să mă las să îndur niciunul dintre aceste scenarii, în schimb risipindu-mi o bună bucată din viață nedormind de teama amintirilor, de teama că va trebui să trec din nou prin acel moment. Însă nesomnul nu a ajutat: faptul că stăteam trează atât de mult timp distorsiona totul. Aveam momente în care eram sigură că înnebunisem – că eram destul de nebună pentru ca mama să mă ducă înapoi la urgențe, unde îmi dăduseră somnifere destul de puternice, încât să fie siguri că somnul meu era lipsit de vise. Și, pentru o perioadă, somnul fără vise devenise un loc în care să mă ascund. Era o frumusețe infinită în a

nu-mi aminti, în a nu trebui să înfrunt ceea ce devenise viața mea. Cu toate că mama începuse să-mi raționalizeze somniferele, somnul devenise locul meu de consolare.

Dar astăzi, în timp ce soarele dimineții începe să pătrundă printre despărțiturile perdelelor, abandonez orice încercare de a dormi. Trezitul e ușor. Poate e de la efectul decalării fusului orar sau poate e de la incertitudine. Tot ce știu e că nu mai pot sta aici prea mult timp.

Mă uit la brațele mele goale deasupra plăpumii care mă prinde sub ea. În semiobscuritatea camerei, cicatricea mea este cu atât mai evidentă; o linie vișinie crestată de la încheietură până la cot; un memento că sunt aici și am fost acolo. Trebuie s-o acopăr cu orice preț. Era întuneric când Ren și cu mine ne-am pus pijama-lele aseară, dar tot a fost neglijent din partea mea. Mă uit la Ren, netulburată și adormită, și mă gândesc la amabilitatea ei de aseară. Nu trebuie să-mi las garda jos cu ea sau cu oricine altcineva, altfel acest experiment al maică-mii nu va mai avea niciun sens.

E devreme, dar tot mă îmbrac repede și mă îndrept spre baie. După cum mă așteptam, este goală; totuși, în ciuda faptului că în sfârșit sunt – cu adevărat – singură, mă simt claustrofobă. Deschid puțin fereastra și las aerul rece să pătrundă în încăpere. Caloriferul de sub fereastră este pornit, așa că stau cu spatele pe el și îmi deschid telefonul pentru prima dată după zbor. Vibrează cel puțin un minut, umplându-se de mesaje. Derulez absent printre ele; toate sunt de la mama. Desigur că sunt. Am pierdut de mult speranța că ar putea fi de la altcineva. Șterg mesajele vocale fără să le ascult și intru pe ultimul mesaj scris.

Am vorbit cu cei de la școală. Au spus că ai ajuns în siguranță. N-ar strica nici un mic semn că mi-ai primit mesajele, Cara. Știu că le-ai primit xxx

Scriu rapid un răspuns pentru a o calma.

Sunt aici, ceea ce știi deja. Ce altceva ai vrea să mai spun?

Știe la fel de bine ca mine că nu mai este *nimic* altceva de spus.

Trimit mesajul înainte să am timp să mă gândesc prea mult și citesc mesajele de dinainte, clătinând din cap în timp ce ele devin din ce în ce mai alarmate.

Ai ajuns?

Trimite-mi un mesaj când aterizezi.

Dragă! Unde ești?

Le șterg pe toate. *Nu uita că tu m-ai trimis aici, mamă. Cum se împacă grija ta cu faptul că ți-ai izgonit singura fiică la peste opt mii de kilometri de tine?*

Acum, că am golit mesageria până a mai rămas o singură conversație, ultimul mesaj pe care l-am primit a fost anul trecut în decembrie.

Vin să te iau la 8.

O sun. Intră direct căsuța, vocea triluindu-i într-o combinație de râset și rușine.

Bună! Ați sunat-o pe G. Nu sunt aici – evident –, dar știți ce aveți de făcut. Biip.

Închid. Apoi sun din nou. După a zecea oară, mâinile îmi tremură atât de tare, încât trebuie să pun telefonul jos pe podea. Îmi las capul pe genunchi și inspir adânc, cum m-a învățat unul dintre numeroșii psihiatri la care am fost. M-am tot perindat pe la o serie de cabinete anul trecut. Mama, o adeptă categorică a școlii de self-help, a cedat în cele din urmă la insistențele tatălui meu vitreg.

— Nu e sănătos să petreacă tot timpul în camera ei. Nici măcar nu a plâns de când s-a întâmplat, nu-i așa? Are nevoie de cineva – oricine – cu care să vorbească, având în vedere faptul că nu vrea să vorbească cu tine sau cu mine.

Așa că m-au trimis să petrec multe ore insuportabile în fața unui psihiatru, al cărui singur obiectiv era să mă facă să-mi las garda jos, disperat să-și dea seama ce era în capul meu.

Ședințele m-au învățat câteva lucruri:

1. Psihiatrii vor progres, iar progresul poate fi fabricat.
2. Psihiatrii pot fi înlocuiți și, de vreme ce mama oricum nu crede în ei, a devenit ușor să o conving să renunțăm la unul când mă săturam de el.

Și, în sfârșit:

3. Uneori, doar uneori, spun ceva important care funcționează. Cum ar fi: pune-ți capul între genunchi și respiră adânc, până îți recuperezi controlul.

Totuși, pentru a menține punctele 1 și 2 este foarte important ca punctul 3 să fie păstrat secret față de acel psihiatru, pentru a evita un nou val de psihanaliză. Iar psihanaliza trebuie evitată cu orice preț.

Se aude un zgomot pe hol. Mă uit din nou la telefon, aprinzând ecranul. Este ora 7.30 dimineața – mult mai târziu decât aș fi crezut. Mă ridic tremurând de pe podea și, când mă îndrept spre cameră, mă întâlnesc cu Madame James.

— Ce devreme te-ai trezit! zice ea veselă, bătând cu pumnul într-o ușă din cămin. Trezirea, fetelor!

Privirea îi cade pe telefonul din mâna mea.

— A, mă tem că va trebuie să mi-l dai mie. Trebuia să ți-l iau aseară. Avem o regulă împotriva telefoanelor aici, dar este o cabină

telefonică în camera de zi, pe care o poți folosi dacă vrei să dai un telefon în afara orelor de școală.

I-l înmânez de bunăvoie. De fapt, o parte din mine se simte ușurată.

— Vrei să-ți notezi niște numere de care ai avea nevoie înainte să-l iau? întrebă ea, surprinsă.

Probabil că majoritatea elevilor se împotrivesc mai tare. Totuși, majoritatea elevilor probabil au persoane cu care vor să țină legătura. Clatin din cap.

— Bine, atunci. Să ai o zi bună!

Încerc să-mi schimb expresia pentru a-i imita entuziasmul, apoi mă duc să o caut pe Ren.

AM CRESCUT ÎNTR-O CASĂ ÎN CARE MICUL DEJUN ERA O MASĂ LUATĂ în tăcere. Era singura perioadă a zilei în care mama, care ar pălăvrăgi bucuroasă în restul zilei, nu putea rosti niciun cuvânt. Așa că am considerat mereu că este o perioadă sacră, o perioadă în care chiar și cea mai vagă idee de conversație este întâmpinată cu o privire ostilă. Totuși, aici, aceste reguli nu se aplică. Sala de mese este plină de viață, iar când trec pe lângă mesele gălăgioase cu capul plecat, nu pot decât să mă simt depășită de situație.

Ne oprim lângă o masă liberă pentru patru persoane și aleg scaunul cu fața spre fereastră, unde o să stau cu spatele la restul sălii. Ren arată spre pereții cu lambriuri închise la culoare care, de seară, au fost împodobiți cu un șir de steaguri franceze în miniatură.

— Credeam că limba principală de aici este engleza? întreb eu, alarmată.

Acesta a fost, de fapt, primul meu argument când eram în California. I-am spus mamei că nu ar fi fost posibil să merg la o școală

în Elveția. Nu am fost niciodată bună la limbi străine – oare îi păsa atât de puțin de mine, încât să mă trimită într-un loc unde nu puteam să mă înțeleg cu nimeni?

— Da, este, zice Ren calmă, dar aici sunt elevi din peste treizeci și una de țări diferite. Fiecare săptămână este dedicată uneia dintre aceste culturi. Avem activități speciale, iar personalul bucătăriei își modifică meniurile corespunzător. Săptămâna aceasta este săptămâna franceză, îmi zâmbește ea, voioasă. Cea mai tare!

Mă uit la masă și, într-adevăr, un coș cu croasanți și mini brișe stă pe mijloc. Încerc să localizez sursa lor, însă, la fel ca aseară, încă nu văd niciun semn de zone de servire sau de tăvi, sau ceva – orice – familiar. O femeie care poartă un șorț albastru-deschis se plimbă printre mese, umplând coșurile goale dintr-o farfurie argintie de servire, pe care o ține între mână și șold.

— Nu avem mult timp la dispoziție, spune Ren, întinzând mult gem de caise pe un corn. Trebuie să fim în amfiteatru la opt și un sfert, așa că mai bine ai înfuleca ceva cât mai poți.

— Ce se întâmplă la opt și un sfert? întreb eu într-o doară, în timp ce-mi torn un pahar de suc pentru face ceva cu mâinile.

Ia o gură mare din corn înainte să vorbească:

— Întâlnirea de luni. E ca o adunare: toată școala se adună la un loc, iar directorul trece în revistă lucrurile importante din săptămâna ce urmează.

O altă oportunitate pentru ca întreaga școală să se holbeze la fata cea nouă, atunci. Ren trebuie să-mi observe schimbarea expresiei, pentru că adaugă:

— Nu-ți face griji. Vom fi discrete.

Și se ține de cuvânt. Când plecăm din sala de mese și ajungem afară, mergând pe sub arcada de piatră și pe alea pe care am

văzut-o aseară, Ren nu face nimic care să atragă atenția asupra noastră. Avansăm spre sala de sport, o ocolim în ultima clipă și intrăm într-o altă structură modernă, aflată fix pe marginea muntelui. La fel ca sala de sport, este camuflată de o deasă formațiune de conifere sempervirescente, care arată de parcă ar fi fost acoperite cu zahăr pudră. Mă întreb dacă aceste două clădiri moderne sunt ascunse intenționat, pentru a nu avea niciun impact asupra impresiei de școală de modă veche.

Mi se taie respirația când intrăm. Amfiteatrul este o încăpere semicirculară, de trei ori mai înaltă decât o clădire normală. Partea curbată este făcută exclusiv din sticlă, o fereastră uriașă spre prăpastia și munții din spatele ei. Camera este inimaginabil de luminoasă; munții strălucitor de albi reflectă lumina soarelui prin sticlă. Trebuie să-mi mijesc ochii să văd scena din fața ferestrei.

Ren arată spre vârful scaunelor pe nivele îndreptate spre scenă.

— Hai să găsim un loc în spate.

Dau din cap și o urmez pe niște scări metalice, iar pașii noștri au un ecou puternic, anunțându-ne prezența. Mă forțez să urc mai repede, dorindu-mi să dispar, pur și simplu să mă contopesc cu fundalul. Stăm în liniște o perioadă, urmărind cum restul amfiteatrului se umple, până când o figură sare pe scări spre noi.

— De ce nu ai fost la micul dejun? îl întreabă Ren pe băiatul pe care l-am cunoscut aseară, Hector, când se oprește în dreptul nostru.

— Știi și tu cum sunt zilele de luni, spune el, părând resemnat și așezându-se pe locul liber de lângă mine. Mereu e dificil să îl ridici pe maiestatea sa din pat.

Arată cu degetul opozabil spre Fred; el merge apăsător și mult mai încet, în timp ce urcă scările spre noi. Când apare în fața noastră, are ochii tulburi, iar părul lui cu siguranță nu a fost

pieptănat. Ne salută tăcut pe toți dând din cap și se prăbușește pe scaunul de lângă Hector.

Un foșnet îmi atrage atenția. Hector desface dezinvolt trei cornuri dintr-un șervețel de hârtie din poală. Se răsucesce pe scaun; simt cum ochii lui verzi și adânci mă studiază pentru o clipă, apoi arată spre șervețel.

— Vrei ștrudel cu ciocolată? mă întreabă el, într-un accent franțuzesc super exagerat, însă eu clatin din cap. Este unul dintre puținele lucruri bune ale bucătăriei franceze, dacă e să mă întreb pe mine.

Ren se apleacă în față pe scaun și se uită la el cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

— Nimeni nu te-a întrebat pe tine, din fericire.

El își țuguie buzele și colțurile gurii și se mișcă provocator, însă în acel moment un val de liniște începe de jos și urcă cu fiecare rând.

Un bărbat înalt și slab, cu părul castaniu-deschis și ochelari cu o ramă neagră și groasă, merge spre scenă.

— El este domnul King, directorul, îmi șoptește Ren.

Domnul King merge până în centrul scenei și începe să vorbească într-o franceză de bază, fapt de care îmi dau seama până și eu. Trece la engleza americană, cerându-și scuze din priviri, apoi începe să enumere evenimentele săptămânii. Aud vorbindu-se despre un campionat de pétanque, care va avea loc în această seară, iar joi proiecția unui film francez, pentru oricine este interesat. Mă uit în lateral spre Ren, care stă foarte dreaptă, ascultând politicos. În cealaltă parte, Hector pare să acorde mai multă atenție ștrudelelor cu ciocolată, pe care acum le împarte cu Fred. Eu mă deconectez de ei toți și aleg un punct pe munții din depărtare, unde îmi proiectez toată puterea de concentrare.

— Așadar, care e povestea ta? întrebă Hector, când directorul coboară de pe scenă și oamenii încep iarăși să pălăvrăgească.

Simt din nou cum privirea lui mă străpunge, încercând să mă deslușească.

— Povestea mea? repet eu cu indiferență artificială, și pentru o secundă sunt distrasă de chipul lui. Nu-mi dădusem seama cât de arătos este – fapt care probabil m-ar fi afectat înainte. Chiar nu e nimic de spus.

Mă forțez să-l privesc atunci când îmi spun asta, păstrându-mi expresia facială neutră și indescifrabilă. Subestimez puterea contactului vizual. În ultimele luni am fost singură în cea mai mare parte a timpului și e ceva bizar de intim la felul în care el îmi susține privirea.

— Sigur, zice Hector, tărăgănându-și vocea, iar eu știu că răspunsul meu nu este îndeajuns de bun pentru el.

Când începem să tropăim pe scările metalice, el își coboară vocea pentru a-l auzi doar eu:

— Îmi vei spune în cele din urmă, să știi.

Stomacul mi se contractă și îmi suprim impulsul de a o lua la fugă.

— Ba nu, șoptesc eu feroce, sentiment pe care nu l-am mai simțit de ceva vreme.

Îmi aruncă o privire rapidă și cercetătoare, însă eu doar dau din cap. *Sincer, nu-ți voi spune.*

4

REUȘESC CUMVA SĂ TREC DE PRIMA ZI DE LECȚII, GĂSIND ÎN SFÂRȘIT un motiv pentru care să-i fiu recunoscătoare mamei, pentru că m-a silit să studiez bacalaureatul internațional când ne-am mutat în SUA. Atunci motivase că poate voi vrea să merg la o universitate din Anglia și să petrec timp cu tata mai târziu – oare cum a putut prezice faptul că îi va fi folositor chiar ei un an mai târziu? Deși acum îi sunt recunoscătoare pentru ușurința transferului la Speranța, totodată este singurul motiv pentru care a putut să mă trimită aici. Dacă aș fi fost în sistemul școlar american, transferul în Europa în ultimul meu an de studii ar fi fost aproape imposibil. Aș fi încă în California, lucrând de acasă, trimitând proiecte și învățând singură din manuale, pentru a rămâne la școală fără să fie nevoie să dau ochii cu toată lumea. Totuși, poate că răbdarea profesorilor în legătură cu situația mea s-ar fi diminuat până acum și m-ar fi obligat să fiu prezentă. Decât să mă duc, m-aș fi lăsat de școală, lucru de care probabil s-a temut și mama.

— Toleranța oamenilor nu ține la nesfârșit, îmi spusese ea, iar eu tot timpul am presupus că vorbea despre a ei.

Ren își petrece ziua responsabil, însoțindu-mă la ore, iar până la ora la care mă lasă la pregă încep să îmi fac griji în legătură cu

toleranța ei. Eu cu siguranță nu aș fi fost așa de răbdătoare cu o persoană la fel de tăcută ca mine. Și totuși, când mă lasă în fața conservatorului, pentru a merge în camera de artă, cu promisiunea că nu va dura mult, arată de parcă îi pare rău.

Conservatorul este deja plin de elevi, împrăștiați pe trei etaje pe la mese dreptunghiulare lungi. Este și mai mareț decât părea din afară – o porțiune mare de balcon adăpostește și mai multe rafturi de cărți ce acoperă cei trei pereți solizi ai încăperii, cu scări de lemn în spirală, care duc la fiecare etaj. Camera are o lumină caldă de la niște lămpi fixate pe suporturi, iar eu zăbovesc jenată lângă una cu un abajur albastru cu ciucuri, care este îndoit și deformat, de parcă a fost lovit de prea multe ori de cei care au trecut pe lângă el.

Privirile iscoditoare de dimineață și ceilalți elevi care se miră cine este fata care a întârziat o săptămână la începerea semestrului au început să se împrăștieze. După o perioadă încep să recunosc fețe familiare, care stau la mesele din apropiere – avantajul de a începe la o școală mică, presupun. Însă sunt sigură că, cu cât stau mai mult la vedere, cu atât mai mult voi atrage curiozitatea celorlalți.

— Vino să stai aici! îmi strigă cineva.

Mă uit după sursa vocii: cele două fete pe care le-am cunoscut aseară, Joy și Hannah, stau la o masă lângă fereastră. Pornesc spre ele fără să mă gândesc prea mult la consecințe. E mai bine decât să rămân blocată aici.

— Stai jos! poruncește Joy.

Fac ce-mi zice ea, deoarece nu găsesc un motiv bun să nu o fac, însă minusculul sentiment de recunoștință pe care l-am simțit când m-au strigat nu persistă.

— Eu și Hannah am discutat, continuă ea, înainte ca eu să mă gândesc la un răspuns.

Mă uit la Hannah, care dă din cap cu o expresie euforică fixă pe față.

— Noi credem că ar trebui să știi...

— Ce ar trebui să știi? întreb eu, și mă cuprinde o presimțire.

— Ei bine, începe Joy din nou, noi știm că nu ai avut cum să alegi cu cine să stai în cameră. Vreau să spun, nimeni nu a vrut să împartă camera cu Ren de ani de zile; nu e vina ta că ea este singura care are un pat liber.

Mă uit la amândouă, surprinsă de sentimentul de iritare care mă cuprinde.

Joy se apleacă spre mine peste masă și mă îndeamnă să mă încred în ea, de parcă mi-ar face o mare onoare prin împărtășirea secretului lor.

— Ren... ei bine, nu are foarte mulți prieteni... Nicio fată nu o place.

Nu-mi scapă substratul cuvintelor sale. Desigur, ceea ce spune este adevărat. Din câte am văzut, Ren pare să-și petreacă timpul doar cu Fred și Hector. Așadar, ce vrea Joy să spună este că Ren este o fată băiețoasă, nu? Însă nici asta nu-mi place.

Mă las pe spate în scaun pentru a le studia, enervată de faptul că Hannah doar stă acolo, bătând ritmat din degetele ei perfect manichiurate pe masa dintre noi, lăsând-o pe Joy să vorbească în numele amândurora.

— Mersi, dar cred că pot să-mi formez singură o părere despre Ren.

În ochii lui Joy licărește ceva, apoi zâmbește siropos și dulce.

— O, desigur! Noi am crezut doar că ar trebui să știi... Că așa este corect... Oamenii vor fi foarte curioși în ceea ce te privește, dacă știi ce vreau să spun.

Înainte să pot reacționa, o carte este trântită zgomotos între noi, și brusc Hector e acolo, privind masa de sus, cu o expresie pe care nu prea o pot descifra.

— ‘nă seara, domnișoarelor! zice el, într-o voce foarte carismatică, nepotrivită însă cu fața lui.

Zâmbetul lui Joy dispare.

— Ce vrei? întreabă ea, cu vocea ca de gheață.

El o privește indiferent.

— Am ceva extrem de important de discutat cu California, dacă nu-i veți duce lipsa.

Sunt ușurată de intervenție, dar și foarte reticentă să îl urmez. Dacă merg cu el acum, oare nu va relua de unde a rămas azi dimineată și va continua să-și bage nasul?

— Crede-mă, este important, îmi zice el, simțindu-mi ezitarea.

Decid să risc, așa că mă ridic în picioare.

Buzele lui Joy scot un sâsâit răutăcios, însă cealaltă față, Hannah, este cea care vorbește, în cele din urmă, direct la adresa mea.

— Nu uita ce ți-am spus...

Mă întorc cu spatele și îl urmez pe Hector până în partea cealaltă a camerei, apoi în sus pe una dintre scările spiralate.

— Și ce ți-au spus? întreabă el, întorcându-se cu fața la mine.

— Nimic interesant.

Își mijește ochii, apoi continuă să urce până la mezaninul primului etaj și merge spre o masă liberă din lateral.

Mă așez pe o bancă vizavi de el, privindu-l cum se ocupă cu un teanc de cărți aranjate deja pe masă. Masa la care stau Hannah și Joy este perfect vizibilă de aici; mă întreb cât timp a așteptat și ne-a urmărit, înainte să se decidă să intervină.

— Ce e atât de important?

Își pune coatele pe o carte deschisă și se apleacă în față spre mine.

— Ah, nimic. Mi s-a părut că ai nevoie de o mână de ajutor, atâta tot.

— Ei bine, mulțumesc, spun eu, scrâșnind din dinți. Dar mă descurcam.

— N-am vrut să rămâi cu gemenele malefice în prima ta zi...

Îl privesc câteva clipe.

— Ele nu te plac...

— O observație bună, răspunde el, întorcându-și privirea la tema de matematică pe care amândoi o avem de făcut.

Când eu nu mai spun nimic, Hector își ridică privirea și mă studiază câteva secunde.

— Joy și cu mine am fost împreună, îmi explică el. Nu s-a terminat prea bine.

— Tu și cu ea?

Nu știu de ce tonul vocii mele are o notă de surprindere. Băiatul frumos și fata drăguță și populară se găsesc mereu unul pe celălalt, nu-i așa? Asta se întâmplă în locul de unde vin eu.

Hector își drege vocea.

— A fost o decizie greșită din partea mea.

Ridic din sprâncene.

— Nu mai spune...

Începe să lovească în masă cu pixul, rânjind.

— Ei bine, California, văd că ești bucuroasă că aproape ai supraviețuit primei tale zile. Și ai avut și un program plin, se pare.

— Poftim?

— Păi ai fost la fiecare dintre orele mele.

Privind în jos pentru ultima dată la Joy și Hannah, cu capetele apropiate unul de celălalt, îmi scot caietele de teme și mă prefac că

parcurg prima întrebare. Are dreptate, desigur; într-adevăr, a fost cu mine la toate orele și, chiar dacă nu am vorbit de la adunarea de azi dimineață, i-am simțit curiozitatea din cealaltă parte a fiecărei săli de curs.

Mă prefac neinteresată. Am exersat destul cât să-mi iasă la perfecție.

— Și ce vrei să spui...?

El dă din umeri.

— Că ai avut o primă zi spectaculoasă, atâta tot.

— Dacă spui tu, replic eu, asigurându-mă că evit să mă holbez la el sau la zâmbetul lui, cu orice preț.

Îmi este clar ce recunosc la el – am cunoscut o mulțime de băieți ca el în trecut. Înainte, el ar fi fost cel după care să alerg, însă acum este exact genul acela de persoană pe care trebuie să o evit.

După o clipă, împing temele într-o parte. E imposibil să te concentrezi cu eoul grav al vocilor din încăperea cavernoasă. Mi se pare că aproape toată școală e prezentă, și pentru o secundă mă bucur de un sentiment de anonimitate. Sunt prea multe persoane aici ca eu să suscit interesul cuiva. Bag de seamă că există o anumită virtute în a fi necunoscut, un om din mulțime – nu m-am mai simțit așa de ceva vreme.

— Ai nevoie de ajutor? întreabă Hector, arătând spre teme și atrăgându-mi privirea din golul camerei.

— Sunt perfect capabilă, mulțumesc, spun eu cu o voce tăioasă.

Dacă m-aș concentra, aș înțelege-o, cum am înțeles mereu matematica.

Răspunsul meu îl face să râdă.

— Sunt sigur că ești.

Încerc din nou să îl ignor, privirea căzându-mi pe un raft de cărți de lângă peretele de sticlă, unde Fred stă singur, scoțând

aleatoriu câte o carte de pe raft și uitându-se pe furis în direcția noastră.

Hector îmi urmărește direcția privirii.

— Subtilitatea nu este una dintre calitățile forte ale lui Fred, zice el, ridicând o mână pentru a-l chema la noi.

Fred se întoarce cu spatele și scoate o altă carte.

— Sunt cumva analizată în amănunt?

— El nu vrea să se apropie prea mult în cazul în care decid să nu te păstrez.

E o afirmație ciudată – spusă pentru o reacție. Ridic din sprâncene, neputând să rezist să-i răspund.

— Presupun că știi că sunt o persoană, nu o jucărie.

Ochii lui verzi licăresc obraznic.

— Ei bine, asta rămâne de văzut, nu-i așa?

Strâng din dinți, iritată. M-a luat de lângă Joy și Hannah doar ca să mă provoace?

— Aroganța ta nu mi te face mai simpatic, știi?

— Desigur, zice el, trăgându-l de mână și menținând contactul vizual, de parcă m-ar provoca să întorc privirea. Totuși, sunt surprins că ți-ai dat seama atât de repede. Mult mai repede decât majoritatea.

— Dacă ăsta e un joc pentru tine, nu e deloc original.

Însă, în timp ce spun cuvintele astea, simt altceva. Din cine știe ce motiv, mă simt obligată să joc jocul acesta cu el. Ca reacția mea să îl surprindă. De fapt, reacția mea mă surprinde și pe mine. Se pare că încă nu am pierdut complet spiritul meu de luptătoare.

Își încrucișează degetele pe masă, apoi își pocnește rapid oasele.

— Spune-i cum vrei. Poate că sunt un nemernic care aduce numai probleme. Te-ai gândit la asta?

Mă uit la el, cu o expresie lipsită de emoție.

— Desigur.

Își înclină capul și mă privește. Știu că i-am pus capac cu replica asta. Spera să declanșeze ceva în sinea mea, probabil un fel de psihanaliză. La cât de arătos este, îmi și imaginez un șir întreg de răspunsuri de la fete care s-au confruntat cu aceeași întrebare. *Sunt sigură că nu e adevărat. . . Tu doar te prefaci că ești un nemernic pentru a ascunde cine ești de fapt. . .* Nu-i dau satisfacția de a cădea în capcana lui.

Apoi, dintr-odată, zâmbetul îi dispare de pe față.

— Ei bine, dacă așa stă treaba, spune el, serios de data asta, ar trebui să ai grijă.

Fix în acel moment reapare Ren, care se afundă pe bancă lângă mine și se uită la noi cu o expresie între îngrijorare și curiozitate.

Iar eu nu pot decât să mă gândesc că, *Nu, voi amândoi ar trebui să aveți grijă.*

5

PRIMA MEA SĂPTĂMÂNĂ LA GIMNAZIU ÎN CALIFORNIA MI S-A ÎNTIPĂRIT în memorie; mă aștept ca la Speranța să fie la fel. Cel puțin sunt pregătită pentru ce e mai rău.

Tocmai ne mutaserăm undeva în afara orașului San Francisco, în mijlocul anului școlar – grupurile de prieteni fuseseră deja stabilite, rutele spre ore fuseseră deja navigate, partenerii de laborator fuseseră deja delegați. Mama îmi făcuse o prezentare greșită; văzuse multe comedii romantice și mă convinsese că toată școala avea să fie interesată de mine, deoarece „Americaniii adoră accentul britanic”.

Să fie clar, acesta este un stereotip.

Unora dintre ei probabil că le place, la fel cum și mie îmi plac accentele americane, însă în acea primă săptămână nimeni nu s-a apropiat de mine din cauza accentului meu. Mama mă făcuse să cred că aveam să fiu o celebritate și că toți aveau să vrea să îmi fie prieteni. De fapt, plângeam până adormeam; am țipat la ea pentru că mă despărțise de prietenii mei din Anglia; aș fi putut să jur că nu aveam să îmi fac niciun prieten acolo. Școala era uriașă, nimănui nu-i păsa de mine, mâncam singură, nu știam lucrurile pe care ar fi trebuit să le știu, cum ar fi că la matematici – scuze, matematică¹ – locurile

¹ Diferență de scriere între engleza britanică, în care cuvântul „matematică” are formă de plural (*mathematics*, *Maths*) și engleza americană, în care cuvântul are formă de singular (*Math*).

erau prestabilite, însă nu și la geografie, sau că, deși nu purtam uniforme la ore, trebuia să porți un trening bleumarin la ora de sport.

Acesta a fost momentul în care totul s-a schimbat – îmi amintesc râsetele înăbușite în vestiar, când am început să mă îmbrac cu hainele gri pe care mi le împachetase mama.

— E nouă, o fată i-a spus unei prietene. Crezi că încearcă să-și impună poziția?

A apărut o altă fată, iar instinctul meu a fost să privesc în podea, să mă contopesc cu fundalul, însă ea a venit fix lângă mine, dându-și jos bluza bleumarin și îmbrăcând-o pe a mea, cea gri.

— Jumi-juma, a zis ea, și înainte să pot decide dacă face asta din blândețe sau din milă, am simțit cum lăcrimam.

Ea a dat din cap.

— Nu aici. Să nu le arăți niciodată că îți pasă.

Restul lecției a trecut ca prin ceață, însă îmi amintesc că după aceea nu am lăsat niciodată pe nimeni să-și dea seama că m-a deranjat și nu m-am mai plimbat singură pe coridoarele școlii.

PRIMA MEA SĂPTĂMÂNĂ LA SPERANȚA NU ESTE DELOC PRECUM PRIMA mea săptămână în California. Mi se pare ridicol că am vrut statut de celebritate în California, când îl am aici și tot ce vreau să fac este să intru în pământ. Mi se pun multe întrebări despre cum e acasă, de ce sunt aici sau cum e să stai la o școală cu internat pentru prima dată. Dau răspunsuri într-un singur cuvânt – însořit, schimbare, diferit –, nimic adevărat, nimic care să invite la conversație. Hector este singurul care nu încearcă să vorbească cu mine din nou, însă îl prind că ascultă, mereu ascultă, ca și cum ar crede că voi dezvălui ceva din greșeală.

După câteva zile întrebările încetează, dar Ren rămâne alături de mine. Cât timp e lumină afară, în pauzele dintre lecții, îmi arată

împrejurimile. Mergem în sala de sport, pe terenurile de squash dinăuntru și în capela multor credințe, așezată periculos de aproape de versantul muntelui. Mergem pe jos printr-o zonă împădurită, departe de școală, și ajungem într-o poiană pe partea cealaltă, unde atârnă trei leagăne, balansându-se scârțâind în aerul înghețat, cu vedere la valea de dedesubt.

Sunt uimită de cât de retrași suntem aici – izolați, la capătul drumului spre nicăieri. Școala este efectiv cocoțată pe marginea unui munte, înaltă și separată, de parcă analizăm tot restul lumii de aici.

Seara, grupurile de an merg în camera lor de zi – o cameră pe palierul dintre coridoarele fetelor și băieților de la fiecare etaj. Ren nu insistă când, a treia noapte la rând, folosesc efectul decalajului orar ca scuză și merg direct în cămin după pregă. Și pentru a treia seară la rând, ea mi se alătură, stând la biroul ei cu un caiet de schițe: tema la desen, sau așa spune ea. Vreau să îi spun că efortul pe care îl face nu a trecut neobservat, deși este inutil, însă aleg să nu zic nimic.

Mă urc în patul meu, întinzându-mă îmbrăcată pe plapumă. Dacă înclin capul și deschid ochii puțin, o pot privi stând într-o parte, trasând ușor linii vagi pe pagină cu creionul, de parcă se preface că desenează în timp ce încearcă să găsească niște cuvinte potrivite pentru a începe o conversație. Din când în când i se deschide gura, determinarea citindu-i-se pe față, dar o închide din nou și liniștea persistă, cum s-a întâmplat în fiecare seară până acum. Îmi închid ochii și mă prefac că dorm, ascultând trasările cu creionul și foșnăitul ocazional al hârtiei.

Apoi se aude o izbitură puternică și țâșnesc în sus, fix când ușa se deschide brusc și îl văd pe Hector. Este îmbrăcat pentru ieșit afară; un fes negru îi ține părul departe de față și poartă o geacă

Puffa cu margini de blană și cu fermoarul închis până sus. Se uită puțin în partea mea de cameră, la lipsa de decorațiuni, apoi pășește înainte și face contact vizual.

— Ce cauți aici? Acesta este coridorul fetelor!

Vocea mea e acuzatoare – un amestec clar între enervare că a întrerupt farsa tăcută la care participam cu Ren și surprindere sinceră.

Mă ignoră.

— Ia-ți geaca, California.

Ren se răsuțește pe scaun, alarmată.

— Hector, ce...?

El o întrerupe.

— Și tu, Ren. Haideti, e miercuri – nu puteți sta închise aici.

Mergem în oraș – Fred ne va aștepta jos.

Se duce la dulapul ei, scoate o haină și i-o aruncă.

— Hec..., începe ea.

— Nu, Ren, fără scuze. Știu că nu ai nimic mai bun de făcut.

Ea se uită întrebătoare la mine, dar eu clatin din cap.

— Du-te tu.

Se ridică ușor, strângându-și gulerul gecii într-un mănunchi în palmă, însă nu pleacă.

— Elevii mai mari au voie să meargă în oraș pentru câteva ore marțea, miercuria și în weekend, îmi explică ea, părând bizar de ușurată, probabil pentru că în sfârșit a găsit ceva să-mi spună. E doar pentru câteva ore...

Cred că și-a dat seama că nu mă poate convinge, deoarece cuvintele i se sting. O văd uitându-se în partea mea de cameră la fel cum a făcut Hector. Deodată, mi-e rușine cu lipsa de viață de pe partea mea. Sunt sigură că s-a așteptat s-o fi decorat până acum, când în schimb am păstrat-o pustie. Fără să mă gândesc că locul

meu aici s-ar putea să nu fie temporar. Fără să-mi pese destul pentru a încerca măcar să par a fi una dintre ei.

Hector bate cu monturile în patul meu.

— Vino cu noi, spune Ren, iar ceva din felul în care o rostește este aproape implorator.

Îmi dau seama cât de mult o costă bunăvoința ei. Și-a suspendat viața ei de aici, făcându-mi turul, stând cu mine în sala de mese, fiind partenera mea la fiecare lecție. De când am ajuns, ea s-a izolat voluntar pentru a-mi face viața mai ușoară.

În timp ce ei așteaptă răspunsul meu, nu pot să-mi scot vocea mamei din cap. *Oamenii nu vor face eforturi la nesfârșit, Cara. După o vreme vor decide că nu mai are rost să încerce.* Ar trebui să mă comport ca și cum încerc cu Ren, la fel cum încercă și ea cu mine.

Așa că, deși efortul pe care trebuie să-l fac este enorm, mă întorc și cobor din pat pe scară.

REN ȘI CU MINE NE SCHIMBĂM DE UNIFORME, SPUNÂNDU-I LUI Hector că ne vom vedea cu el și cu Fred în fața ușii de la intrare. Mă uit la hainele pe care le-am adus, dându-mi seama cât de nepotrivite sunt. La ce sunt bune fustele și tricourile când afară sunt temperaturi cu minus? În cele din urmă aleg un pulover roșu tricatat și singura pereche de blugi pe care o am. Sunt negri, cu rupturi făcute în genunchi, pe care sunt sigură că le voi regreta mai târziu. Îmbrac geaca pe care mi-a cumpărat-o mama înainte să vin aici și arunc o privire în oglindă. Sunt țintuită în loc de reflexia mea; acasă n-aș fi ieșit niciodată îmbrăcată așa. Pielea mi-e palidă, deoarece orice rămășiță de bronz artificial, pe care îl aplicam o dată la câteva zile pentru școală în California, a fost spălată. Părul meu, care înainte era de un blond-deschis, strălucitor, acum arată spălăcit și lins. Nu mă sinchisesc să mă machiez,

de vreme ce nici Ren nu o face, însă îmi prind părul la spate într-o coadă, ceea ce e cam singurul lucru pe care mă pot forța să-l fac.

La jumătatea treptelor dintre cele șase etaje îmi dau seama de ceva.

— Ren?

— Da, răspunde ea, oprindu-se și întorcându-se spre mine.

— Cum ajungem în oraș?

— Cu telecabina, mă lămurește ea degajată. Se deschide la opt seara. E în regulă?

Sentimentul de groază crește în mine și o privesc în timp ce fața îi încremenește, știind că se gândește la același lucru la care mă gândesc și eu. Fetei care nu merge cu liftul în mod sigur nu-i vor plăcea telecabinele.

Apuc balustrada scărilor și privesc cum monturile mi se albesc.

— Ăăă...

— Durează doar câteva minute să ajungem acolo și e foarte sigur. Altfel nu ne-ar fi lăsat să le folosim.

— Nu am o problemă neapărat cu durata, ci...

— Cu spațiile închise, îmi completează ea propoziția.

— Ceva de genul ăsta, zic eu, vrând să-i pot explica mai mult.

Îmi doresc să o pot face să vadă că nu caut doar atenție.

Își strâmbă fața în căutarea unei soluții.

— Ajută cu ceva faptul că are ferestre? Le-am putea ține deschise tot drumul. Sau am putea comanda un taxi, dacă preferi. Totuși, călătoria va fi mult mai lungă. De fapt, nici nu cred că are rost, oricum trebuie să ne întoarcem până la ora zece.

Mă gândesc la drumul meu în sus pe munte – cum am jurat că nu voi mai face niciodată așa ceva. Vreau să spun, în cele din urmă va trebui s-o fac, dar... nu mă pot gândi la asta acum.

— Fără taxi, reușesc să spun.

— Bine, zice ea, încă gânditoare, sprijinindu-se când pe un picior, când pe celălalt. Știu: de ce nu vii jos să o vezi? Și apoi te poți decide, iar dacă nu vrei să mergi, nu vom merge.

Nu vom merge. Simt un val de vinovăție auzind cuvintele ei. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Ren să stea la școală pentru că eu nu vreau să urc în telecabină. Toată excursia ar fi fost evitabilă dacă ea nu ar fi fost atât de drăguță. Acum trebuie să încerc să fac asta. Dacă nu, chiar că voi face o scenă.

Telecabina se ivește amenințător în fața noastră, iar încrederea mea se diminuează. Distanța dintre noi și oraș pare mult mai mare cu cât mă apropiu mai tare de margine. Îmi fac o listă de avantaje și dezavantaje în cap. Avantaje: putem să trecem cu ușurință peste prăpastia dintre două vârfuri, eliminând ruta periculoasă pe munte și inevitabila teamă adusă de ea. Și mă pot preface că sunt normală, ceea ce ar putea să pară autentic. Dezavantaje: blocată, nu am cale de scăpare, nu vreau să repet experiența niciodată. Absolut niciodată.

Hector stă lângă uși și ne îndeamnă înăuntru:

— Domnișoarele primele.

Mă uit în spate la Ren, însă ea este prea ocupată să ne însemneze numele într-un catalog de ieșire. Nu pot să fac nimic decât să intru în cabina staționară. Fred mă urmează imediat. Deschid fereastra cât de larg se poate. Cei zece centimetri de aer cristalizat îmi încetinesc respirația, însă simt cum mâinile încep să-mi tremure.

Trebuie să ies de aici.

— Stai, Hee! zice Ren alarmată, în timp ce trece pe lângă el să intre în bula din metal și sticlă, fix când eu încep să mă îndrept din nou spre uși. Cara, ești...

Orice ar fi vrut să spună este întrerupt de o serie de bipuri aleatorii. Hector pășește în față, deblocând ușile, iar eu simt cum

cabina tremură și se balansează când pornește peste întinderea deschisă și neagră de dedesubt. Reverberațiile îmi intră prin picioare și îmi inundă întreg corpul.

— Ce? întrebă Hector, expresia lui relaxată transformându-se în una prudentă.

Poate că îmi poate vedea frica, poate că nu. Oricum, își dă seama că ceva nu e în regulă când Ren deschide agitată și cealaltă fereastră. El mai spune ceva ce eu nu aud – gura i se mișcă, dar cineva a apăsă butonul de mut.

Mă uit la stânga, la dreapta, în sus și în jos. Plutim, planăm, suspendați, apoi cădem.

Asta a fost totul. Vom muri cu toții.

6

SE ÎNTÂMPLĂ MAI MULTE LUCRURI DEODATĂ. REN SE AȘAZĂ REPEDE ȘI se mișcă pe bancă pentru a mă putea trage și pe mine lângă ea. Fred stă în fața noastră. Îmi pun mâinile sub coapse ca să nu observe că tremur.

— Telecabinele sunt exact ca un tren sau un tramvai, zice Ren, doar că în aer. De fapt, nu am urcat niciodată într-un tramvai, dar mi s-a spus că e foarte asemănător cu asta.

Deși vederea mea a început să se înceteșeze, o văd privindu-l pe Fred cu subînțeles.

— Chiar este, spune Fred, urmând semnalul lui Ren de a mă distrage, însă îi aud confuzia din voce.

— Tu ai fost vreodată cu unul, Cara? întrebă Ren.

Închid ochii și încerc să rămân ancorată în realitate. Nu sunt blocată. Nu atârn cu capul în jos.

— Mă îndoiesc. Majoritatea americanilor sunt atât de leneși, încât nu se sinchiesc să se dea jos din mașini ca să ajungă la un Starbucks. Pentru a merge cu tramvaiul trebuie chiar să mergi pe jos până la stație.

Tărăgănarea lui Hector mă face să-mi deschid ochii. El încă stă în picioare, uitându-se în jos la noi cu o expresie indiferentă.

Privirea pe care i-o arunc îl face să râdă și starea se schimbă. Tot aerul care mă sufoca se risipește, întorcându-se în dimensiunea întunecată din care a venit. Corpul mi se relaxează, iar când îmi șterg palmele de blugi, nu mai tremură.

Ușile se deschid. Ieșim. Mă opresc să verific. Încă sunt aici; ei încă sunt aici. Nimeni nu e rănit.

Sunt uimită.

— DIN CE PARTEA A CALIFORNIEI EȘTI?

Fred merge pe lângă mine în timp ce înaintăm mai departe în orașel, și cu toate că episodul meu este uitat cu tact, observ ceva diferit față de ceilalți, mai prudent, la felul în care el vorbește cu mine. Îmi dau seama că dacă a-mi face prieteni ar fi fost unul dintre obiectivele mele, el e cel pe care ar trebui să-l aduc de partea mea.

— Mama locuiește în afara San Francisco-ului, spun eu, scrutând împrejurimile cu frică.

La fel ca la școală, tot locul de aici e plin de viață. Oamenii socializează în afara barurilor și a restaurantelor în ciuda gerului de pe străzi.

— Te-ai născut acolo?

Clatin din cap.

— M-am născut la Londra. Mama s-a recăsătorit cu un american. Am trăit acolo de la doisprezece ani.

— Ah, așa se explică!

— Așa se explică ce?

— Accentul tău dubios, intervine Hector, întorcându-se la noi din față, unde mergea și discuta cu Ren.

— *Eu* nu am un accent dubios! mă răstesc la el, apoi mă uit spre Ren pentru a găsi sprijin.

În afară de accentul britanic al lui Hector, cam toate vocile vorbitoare de engleză pe care le-am auzit la școală au un fel de inflexiune ciudată – nu este niciun motiv pentru care vocea mea ar trebui să fie evidențiată.

Ea face o grimasă în semn de scuză, mergând cu spatele în fața noastră, și-și ridică mâna pentru a crea doi centimetri de spațiu între degetul mare și cel arătător.

— Este puțin dubios...

Ceva la expresiile lor mă face să râd. Sentimentul este atât de străin, încât mă opresc brusc, ridicându-mi mâna să-mi acopăr gura. Pe fața lui Hector izbucnește un zâmbet larg și sincer, apoi își întinde mâna spre Fred. După câteva clipe de scotocit în buzunare, Fred îi pune o bancnotă în palmă.

— Nu trebuie să fii atât de posomorât, Fred, zice Hector. Cred că amândoi putem cădea de acord că am câștigat clar, corect și cinstit.

Mă uit când la unul, când la celălalt.

— Ați pariat că mă puteți face să râd?

— Că te vom putea face să zâmbești, California. Râsul a fost cu siguranță un bonus. Deși, ai dreptate, poate că ar trebui să-mi mai dai ceva în plus pentru asta, Fred?

Ren mă îndrumă spre un restaurant din apropiere.

— Ignoră-i. Nici nu pot să-ți spun câți bani și-au tot dat pe seama mea.

Abia o aud în aglomerația de voci care inundă zona barului. În colț, o trupă face probe de sunet pentru a susține un concert live. Deodată, mă simt ca un impostor în viața altcuiva. Cine cred eu că sunt, pentru a mă plimba cu acești trei oameni de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Reușita cursei cu telecabina nu schimbă nimic. Nu-mi face viața să fie ca a lor. Locul meu nu este aici; locul meu

este undeva unde sunt izolată de toată lumea. Încăperea este aglomerată, plină de postere colorate și oameni veseli – oameni cu care nu am nimic în comun.

Nu ar fi trebuit să vin aici vreodată.

Hector mă apasă pe umeri cu mâinile și se înclină destul de aproape să-l pot auzi.

— Vino după mine.

Tresar la atingerea lui, dar îl las să mă ghideze prin mulțime până în spatele barului, printr-o ușă rabatabilă și în sus pe o scară pustie, în același timp gândindu-mă la o scuză potrivită pentru a pleca. La capătul scărilor se află o ușă de sticlă încuiată, prin care se poate vedea lumea de afară.

— Așteaptă puțin, zice el, trecând în fața mea cu o cheie și descuind ușa spre o terasă goală de pe acoperiș.

Se ghemuiește jos lângă un stâlp de metal fix când Ren și Fred apar pe acoperiș încărcăți cu sticle.

— Grăbește-te, Hec, e un ger de crapă pietrele, spune Ren.

Mă uit spre el la timp să văd cum stâlpul de metal cu care se juca prinde viață. Lumina portocalie emană un val bine-venit de căldură înspre noi. Număr cinci radiatoare exterioare în total; privesc cum Fred și Hector continuă să lumineze întreaga terasă.

— Ce e locul acesta? întreb eu.

Terasa e la același nivel cu acoperișurile altor clădiri din oraș. Într-o parte sunt mese de picnic cu umbrele acoperite de zăpadă care le umbresc. În cealaltă parte este amenajat un teren de mini-golf, structurile multicolore și steagurile părând spălăcite sub cerul întunecat.

— În plin sezon, această zonă este deschisă publicului, zice Ren, aprinzând un șirag de luminițe. Știi tu, când coboară toți schiorii.

Mă uit în jur la locul abandonat. Stratul subțire de zăpadă este neatins – probabil e așa de ceva vreme.

— Avem voie să fim aici acum?

— Cheia, îți amintești? spune Hector, fluturând-o în fața mea. Am lucrat aici în vacanța trecută de Paști. Mi s-a spus că am fost cel mai bun spălător de vase pe care l-au avut.

— Asta nu este o ocupație potrivită pentru cineva dintr-o familie atât de respectabilă, zice Fred, imitând pe cineva.

— Exact, răspunde Hector, rânjind răutăcios.

Ren începe să împartă sticle de bere.

— Mulțumesc, îi spun eu, luând una. Sunt destul de permisivi în ceea ce privește minorii care beau?

— A, tocmai asta e frumusețea, zice Hector, măturând cu mâneca zăpada de pe o bancă de picnic. Nu suntem minori. Vârsta legală pentru băut este șaisprezece ani – pentru bere și vin, cel puțin.

— Unul dintre avantajele de a fi trimis la școală aici, spune Fred.

Hector zâmbeste sec la mine.

— Tu ești puțin cam obsedată de reguli, nu-i așa?

A fost o perioadă – după ce a plecat tatăl meu, însă înainte de accident – când am încercat să fiu o persoană căreia nu-i pasă de reguli. Când intenționat nu mergeam la orele la care prezența era obligatorie; când stăteam afară până târziu după ora de stingere; când fumam țigări, deși uram gustul; când mă prefăceam că iubesc lucrurile interzise. Nu mă mai pot prefăca că sunt cine nu sunt de fapt. Nu când abia îmi mai pot păstra persoana care sunt cu adevărat.

Dau din umeri, neutru.

— Tu nu ești?

— Am descoperit că majoritatea regulilor nu se aplică dacă joci situația cum trebuie.

— Nu știu dacă să cred așa ceva...

Se uită fix la mine.

— Stai pe-aproape suficient timp și vei vedea.

Cuvintele lui sunt revelatoare. Îmi spune că știe că încă nu m-am decis să rămân aici. Și brusc mă întreb dacă, fiind atât de retrasă, am dezvăluit de fapt mai multe lucruri despre mine decât dacă aș fi încercat să mă implic mai mult.

Ochii lui îmi analizează fața, o întrebare vagă plutind în aerul dintre noi.

Mă gândesc să-i spun că, oricare ar fi dorința mea, *trebuie* să rămân pe aici. Nu am unde altundeva să mă duc.

Ren împinge o crosă ruginită de golf între noi și întreabă:

— Joacă cineva?

Fred se uită la mine; eu clatin din cap.

— Du-te tu.

Cu coada ochiului îl văd pe Hector urcând pe o scară din peretele de lângă ușa pe care am intrat. Ren și Fred încep să vorbească vioi unul cu celălalt, iar eu simt acea vină din nou – faptul că își petrece timpul cu mine o izolează de prietenii ei.

Hector strigă să mă alătur lui, așa că urc scara spre o porțiune mică a acoperișului plat, în care sunt două scaune pliabile. El dă zăpada jos de pe ambele și se așază într-unul, făcându-mi semn să îl iau pe celălalt.

Încerc să mă gândesc la ceva trivial de spus:

— Voi petreceți timpul în trei de obicei ?

— În majoritatea timpului, răspunde el, lăsându-se pe spate și băgându-și mâinile în buzunar.

— Dar nu ați făcut-o zilele acestea.

— Ei bine, Ren ne-a rugat să păstrăm distanța.

— De ce?

— Ca să nu te speriem, cred. Își înclină capul, analizându-mă amuzat. Ce zici, îmi iese?

— Nu m-am decis, zic eu, ignorându-i zâmbetul și senzația de alarmă din stomac.

Trece un moment de tăcere, apoi mă întorc spre el dintr-o curiozitate pe care nu mi-o pot stăpâni.

— Mai devreme, când Fred a vorbit despre familia ta...

— A, ai observat, nu-i așa? Aia a fost Fred imitându-l pe tatăl meu, și i-a ieșit chiar bine. Tata lucrează în guvernul Britanic și se crede important.

— Aha.

Privesc cerul. Fără radiatoare aici sus, simt cum aerul rece mușcă prin hainele mele groase. Genunchii mă ustură de la temperaturile negative, așa că îmi ridic picioarele pe scaun, punându-mi mâinile între ele.

— Deci, cum de ești aici?

— Și unde ar trebui să fiu, mai exact?

— A, nu știu... Dacă tatăl tău este atât de important în Anglia, mă gândeam că ai fi mers la o școală din apropiere?

— Ce? Să împărțim faima? râde el, dar e diferit de până acum. Dacă am fi amândoi în Londra pe termen lung, aș fi un inconvenient pentru tata. Povestea oficială este că sunt aici pentru a învăța mai multe limbi străine, dacă tot e o școală internațională.

Decid să nu îl întreb despre povestea adevărată, neoficială, sperând că și el va înceta să mă mai întrebe pe mine.

— Și ai învățat? îl întreb, în schimb.

— Păi... vorbesc fluent engleză, spaniolă și franceză. Totuși, mama este spaniolă, tata e englez și am avut câteva bone franțuzoaice în copilărie, deci nu e așa de impresionant.

— Mi-ar plăcea să vorbesc fluent o altă limbă.

— Ei bine, se zvonește că ești foarte studiosă, așadar, mă gândesc că sunt multe lucruri la care te pricepi.

— Unde ai auzit asta? Întreb eu repede și mă ridic mai sus pe scaun.

Așa e, a fost o vreme când se știa că am note bune. Asta a fost înainte de accident, înainte de a renunța să merg la școală. E adevărat, am continuat să lucrez de acasă. De fapt, probabil am lucrat mai mult și mai frenetic decât înainte – nu pentru note bune, ci ca o metodă de supraviețuire. Despre care eu vorbește Hector? Eu de Dinainte sau eu de După? Simplul fapt că știe acest mic detaliu despre mine mă face să mă întreb ce altceva mai știe.

Ridică mâinile în sus în semn de capitulare.

— Ți-am văzut tema la matematică. Ai luat 10. Felicitări!

Mă scufund înapoi în scaun, relaxându-mă puțin.

— Au apărut deja rezultatele?

— Nu, dar îmi place să fiu pregătit, ca să știu ce reacție să am când lucrarea îmi aterizează pe masă.

— Nu cred că ai voie să faci asta.

— Iar începi cu regulile. Eu nu m-aș îngrijora prea tare – sunt convins că Madame Draper știe că verific. Ba chiar a început să-și lase sertarul biroului deschis, ca să nu mai trebuiască să forțez lacătul. Foarte drăguț din partea ei.

— Sunteți siguri că nu vreți să vă jucați? se aude vocea lui Ren de pe terasă.

Pentru o secundă am uitat că sunt și ei aici cu noi.

El se uită la mine cu coada ochiului.

— Mi-e bine aici, jucați-vă voi, spun eu brusc.

— Nu mulțumesc! strigă el, apoi se întoarce cu fața spre mine. Își mijește ochii, analizându-mă. E ceva în neregulă?

Totul este în neregulă, vreau să-i spun, pentru că încercați să mă apropiați, iar eu ar trebui să mă distanțez. Și totul e în neregulă, deoarece, pentru prima dată în aproape un an, nu mă simt ca și cum m-aș îneca.

Mă mulțumesc cu:

— Nu-mi dau seama de ce faceți un efort atât de mare cu mine.

E destul de... neobișnuit.

— Nu știu de unde ai venit tu, Cara – bag de seamă că este prima dată când îmi spune pe numele meu adevărat –, dar aici nu e nimic neobișnuit în a fi drăguț cu cineva nou. Ei bine, Fred și Ren sunt drăguți, cel puțin. Eu încerc să nu mă implic prea tare.

Ridic din sprâncene.

— Deci, care este rolul tău în toate astea?

— Eu sunt aici să te țin ca pe ace.

Expresia mea îl face să râdă; un sunet încet, muzical, care reușește să penetreze stratul de întuneric al cerului din jurul nostru.

7

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, MĂ TREZESC CU UN SINGUR GÂND.

G.

Cobor în liniște scara și merg pe coridorul pustiu spre camera comună, având curaj pentru prima dată. Deși este devreme – mult prea devreme pentru ca o persoană normală să fie trează –, cabina telefonică este ocupată. Când o văd, îmi dau seama că termenul de „cabină” e doar descriptiv. Nu are nicio delimitare, doar două panouri de sticlă sablată pentru a-i da apelantului iluzia intimității. Nu e nicio metodă de a masca ce se vorbește, deși nu contează, deoarece partea de conversație disponibilă mie acum este într-o spaniolă rapidă. Chiar și așa, când Hector mă vede intrând în camera comună, închide brusc.

— N-am vrut să te întrerup, îmi spun eu, gândindu-mă dacă să ies din cameră.

Ceva legat de această conversație dimineța devreme, purtată pe furiș într-un moment solitar, mă face să-mi dau seama că nu ar fi trebuit să iau parte la ea. La fel cum nu vreau ca el să ia parte la a mea.

Hector iese la vedere. E îmbrăcat într-un trening bleumarin și are niște cearcăne vineții mari sub ochi. Arată spre cabina telefonică.

— E liberă; eu am terminat.

— Dacă ești sigur, spun, așteptând să plece.

În schimb, se duce la o fereastră mare și se urcă pe un pervaz acoperit de perne în dungi albe și albastre.

— A, vrei să plec?

Da, mă gândesc. Nu trebuie să fii aici în momentul ăsta. Dacă auzi că apelez un număr și apoi nu vorbesc, vei crede că sunt nebună.

— Tocmai mi-am dat seama că probabil am nevoie de o cartelă telefonică sau ceva, așa că va trebui să sun altă dată.

Scoate una din buzunar.

— Poftim. Folosește-o pe-a mea.

Clatin din cap.

— Ah, nu. Sunt sigură că apelurile în SUA sunt scumpe, dar îți mulțumesc oricum.

— E una dintre cartelele acelea speciale, internaționale, așa că nu-ți face griji, zice el, întinzându-și mâna și mai tare în direcția mea. O iau, reticentă. Totuși, pe cine suni așa devreme dimineața?

— Te-aș putea întreba același lucru, spune eu defensiv.

Prea defensiv.

— Doar vorbeam cu sora mea mai mică, răspunde el. E cea mai bună oră de vorbit cu ea.

Defensiva mea mi-e întoarsă în față. Nu e nimic suspect în asta; mă simt prost pentru că mi-am proiectat sentimentele asupra lui.

— Întrebam doar din cauza diferenței de fus orar, zice el. Nu e miezul nopții la tine acasă?

Probabil are dreptate, sau cel puțin aproximativ. Trebuie să fie unsprezece noaptea în San Francisco. Însă nu-i pot spune că nu plănuiam să sun acasă, cum se așteaptă să fac.

— Ai dreptate, spun, dându-mi seama că tocmai mi-a dat scuza perfectă. Nu știi la ce mă gândeam. Efectul decalajului orar încă îmi joacă feste.

— Altă dată, atunci, spune el. Păstrează cartela până faci rost de una; eu am vreo două.

Își ridică brațele spre tavan, înclinându-se pe spate și întinzându-se elegant. Pentru o clipă mă întreb dacă vârfurile degetelor lui vor atinge tavanul. El și Fred sunt probabil cei mai înalți băieți din școală; nu pot să nu observ că dacă înălțimea lui Fred înseamnă brațe lungi și coordonare proastă, lui Hector i se potrivește de minune. Când se îndreaptă din nou, pare să fie intenționat. Se uită în jos la el, urmărindu-mi linia privirii și zâmbind.

— OK. E timpul uniformei.

Îmi întorc privirea de la el, rușinată că am fost prinsă studiindu-l insistent.

— O spui de parcă ai fi încântat.

Ochii i se luminează.

— Ei bine, California, unde altundeva ai mai putea să porți un costum atât de sexy?

Și brusc, garda lui, pe cât de repede a lăsat-o jos, pe atât de repede și-a ridicat-o din nou.

HECTOR STĂ ÎN FAȚA MEA LA ORA DE ISTORIE. EVIT SĂ MĂ UIT LA EL, la fel cum am făcut și când ni s-a alăturat mie și lui Ren la micul dejun și la prânz, însă nu pot să nu mă gândesc din nou la întâlnirea noastră de azi dimineață. Va trebui să fiu mai atentă dacă vreau să dau telefoane devreme. Fix când începe să-mi pară rău că mi-am predat telefonul, simt cum clasa se întoarce pentru a se uita la mine. Mi s-a pus o întrebare – prima întrebare directă de când am ajuns.

— Cara? mă întreabă din nou profesorul, Monsieur Thauvin.

Simt cum sângele îmi urcă în obraji în timp ce mă gândesc la un milion de scuze, privindu-i expresia transformându-se în dezamăgire. S-a cam zis cu încercarea mea de a nu ieși în evidență.

Joy ridică mâna pentru a răspunde în locul meu. Își rostește răspunsul uitându-se extrem de îngâmfată la mine. O privesc și eu, observând că este mai frumoasă decât îmi aminteam. Ochii ei sunt de un maroniu-intens și, în lumina zilei, părul negru îi strălucește. Acolita ei, Hannah, stă lângă ea, cu un zâmbet cu gura închisă la fel de enervant. Este evident că Hannah și-a aranjat părul pentru a o imita pe Joy; e mai deschis, dar la fel de drept. Se văd vagi urme de arsură de la îndreptarea excesivă pe suprafața lui.

Mă deranjează mai mult decât ar trebui – mânia îmi inundă corpul, agitându-se amenințător pe sub piele. Mă întreb de ce, apoi îmi pică fisa. Am avut dreptate în ceea ce le privește, când le-am cunoscut – în SUA eram exact ca ele. Eu eram cea deșteaptă; cea populară; cea pe care lumea încerca să o copieze. Cea pe care credeam că lumea o venerază. Acum, când văd și celălalt punct de vedere, când nimic nu contează mai mult pentru mine decât să trec neobservată printr-o zi, remarc cât de urâtă este situația. Oamenii nu mă respectau; le era frică de mine. Frică de faptul că eu sau prietenele mele apropiate, G, Poppy și Lennon, am critica la ei un lucru pe care noi îl consideram stupid sau urât.

Urăsc să recunosc că unei părți din mine îi plăcea puterea pe care o dețineam, de a defini ce este și ce nu este acceptabil în anul nostru. Cealaltă parte acum vrea să le spună amândurora că puterea este fragilă. E dureros de ușor să ajungi în coloana lucrurilor inacceptabile, cum am făcut-o eu, iar apoi lucrurile se destramă. Am învățat lucrul acesta când prietenii mei nu m-au vizitat în spital. Mi-au trimis mesaje să-mi spună că părinții lor credeau că e prea devreme în procesul meu de recuperare pentru vizite, însă eu știam motivele lor reale. Nu au vrut să se asocieze cu mine. Nu au

știut ce să-mi spună după căderea mea din grații și au dat vina pe mine. Pentru că am plecat de la petrecere atunci când am făcut-o.

Pentru tot ce s-a întâmplat după.

ÎN PAUZA DE DUPĂ-AMIAZĂ, REN RĂMÂNE SĂ VORBEASCĂ CU Monsieur Thauvin despre un proiect. Rămân și eu, rezemată cu spatele pe peretele din afara clasei.

— Haide, California, zice Hector, ghidându-mă în partea opusă șirului de oameni care se îndreaptă spre conservator.

— Voiam să o aștept aici pe..., încep eu stins.

Se uită la mine cu subînțeles.

— Ar putea să dureze până ce vine Ren.

Ține deschisă ușa unei clase goale și îl urmez reticentă înăuntru, în mare parte doar ca să mă îndepărtez de mulțime. Acolo este o ușă laterală care duce spre un alt coridor, în care nu am fost până acum. Mai umblăm prin alte două clase, un birou și apoi o cameră de zi care pare că nu-și are locul acolo. Apasă cu mâna pe lambriul de lemn care se deschide la atingerea lui, permițând accesul spre conservator.

Mă întorc să-l văd închizând ușa, care de pe partea aceasta văd că este o bibliotecă.

— Cum...

— Un an poate părea mult pentru tine, California, dar nu uita că eu sunt aici de patru.

Mă uit în jur la cum sunt aranjate toate lucrurile. Scurtătura pe care am luat-o înseamnă că am ajuns înaintea tuturor. Patru mese mari la capăt, în mod normal folosite pentru învățat, acum au fețe de masă sclipitoare pe ele. Privesc de la distanță cum personalul de la bucătărie aranjează eclere în grămezi uriașe pentru ceaiul de amiază.

— Ren mi-a spus că ai evitat această desfătare până acum.

— Păi...

Încerc să mă gândesc la o scuză bună.

— Nu-mi spune – începe să imite groaznic un accent american – *carbohidrații sunt Satana*.

Ridic din sprâncene.

— Tu spui mereu lucruri doar pentru a obține o reacție de la ceilalți?

— Vino după mine, vreau să cunoști pe cineva, spune el zâmbind, chemându-mă lângă masa care e cea mai apropiată de ușa spre curte, unde o femeie voinică și roșcată, care poartă un șorț cu Școala Speranța, împăturește șervețele.

Hector își drege vocea.

— Mary, permite-mi să ți-o prezint pe Cara. A venit la noi tocmai din SUA.

Femeia, Mary, pare puțin confuză de apariția lui bruscă.

— O, bună, dragă, nu te-am auzit venind. Și bun venit, Cara! Din America? Expresia ei devine puțin acră. Ei bine, mă gândesc că nu-ți putem purta pică pentru asta.

Hector râde înăbușit, în timp ce ea ne dă câte o farfurie. Își întoarce atenția din nou spre el.

— Ți-e foame?

— Mereu îmi este foame când gătești tu, spune el.

— Șarmul nu funcționează la mine, domnule Sanderson, știi asta, zice ea, punându-i un eclair în plus pe farfurie.

Impulsul meu de a pufni în râs este înlocuit repede de iritare când Joy și Hannah apar la capătul mesei noastre. Vocile lor se aud peste pălăvrăgeala și sunetul de pași care a umplut încăperea, și sunt sigură că o fac intenționat.

— Probabil ea crede că, dacă i se aruncă în brațe, el o va plăcea în cele din urmă, zice Joy. E destul de jenant de privit. Adică, uită-te la ea. . .

— Poate că de asta petrece atât de mult timp cu Ren, adaugă Hannah. Vreau să spun că fac totul împreună. E de parcă ea crede că el o va plăcea mai mult din cauza asta. Nu vrea și ea să-și facă alți prieteni?

— Sau poate că nici măcar nu are nevoie de altcineva, continuă Joy. Nu crezi că e puțin scârbos că stă în cămin după școală? Ea și Ren sunt practic încuiate acolo împreună în fiecare seară.

Schimbă o privire oripilată și răutăcioasă care mă înfurie atât de tare, încât, pentru o clipă, mă gândesc să le confrunt. Mă uit cu coada ochiului la Hector să văd dacă le-a auzit, dar el încă vorbește cu Mary. Se întoarce spre mine, apoi privirea îi alunecă până în capătul mesei. Cred că vede ceva pe fața mea, deoarece face un pas spre ușa conservatorului, ținând o farfurie pe care sunt patru eclere acum, și îi spune lui Mary:

— Noi vom lua astea. . .

— Doar să le aduci înapoi la bucătărie mai târziu, bine, dragă? Se întoarce, fără să mai aștepte răspunsul lui.

El mă ghidează afară, în curte, unde un șir de bănci pe care nu le-am mai observat până acum sunt adăpostite lângă pereții înconjurători, la distanță de spațiul deschis de sub arcadele sculptate în piatră. Alege cea mai îndepărtată bancă de ușă, pe jumătate ascunsă de o perdea de iederă, și-și pune prada în locul dintre noi.

— Spuneau niște lucruri minunate, nu?

În loc să îi reproduc exact ceea ce au spus, îl întreb:

— Cum ai putut să ai o relație cu ea?

— A, vezi tu, asta a fost problema. Nu am apucat să ajungem la partea cu relația. . .

— Uau! Întrerup eu, ridicând o mână.

— Nu mă judeca pentru asta, spune el, pe un ton care brusc devine serios. Sincronizarea a fost... hai să spunem doar că nu a fost cea mai bună perioadă a mea. Se uită în gol o clipă, apoi ridică farfuria cu eclere. Trebuie să încerci unul. Mary este o bucătăreasă genială, crede-mă.

Iau unul, suprimându-mi impulsul de a continua să discutăm despre acest subiect.

— Ce-a fost toată treaba aia de acolo, cu Mary?

El își dă teatral ochii peste cap.

— Ce-am mai făcut acum?

— Nimic. Doar că... ei bine, ai o problemă mare cu SUA, nu-i așa?

Se uită plictisit la mine.

— Ba chiar niciuna. De fapt, am rude acolo.

— Atunci de ce faci mereu așa de mare tam-tam despre America?

Își mijeste ochii.

— Pentru că te scoate din sărite.

— Și îți place asta?

— Bineînțeles, zice el. Îmi place, și am știut că de data aceasta voi avea un public bun. Mary trece printr-o fază anti-americană. Ea crede în teoriile conspirației, iar cea mai recentă este că americanii au scufundat Titanicul deoarece nu au vrut ca britanicii să fie cunoscuți pentru că au construit o navă mai puternică decât ei.

— Glumești? întreb eu, râzând de absurditatea aceasta.

— Nu glumesc. Nu trebuie să te îndoiești de femeia aceea; a fost patiserul reginei Angliei. În schimb, eu sunt de acord cu Mary: e o posibilitate veritabilă.

Se uită la mine ciudat, oarecum triumfător.

Mă uit în jos la mine, încercând să-mi dau seama la ce se uită.

— Ce?

— Tu îți dai seama ce tocmai s-a întâmplat? Ai râs fără să te mai reții.

— Ba nu, spun eu repede.

— Nu e nevoie să devii defensivă, California. Era doar o observație.

Ren apare din spatele perdelei de iederă pe care o dă la o parte.

— Aici erați! spune ea veselă, ghiontindu-l pe Hector pentru a se așeza între noi.

Îi dă ei farfuria și începe să-i povestească cea mai recentă teorie a conspirației a lui Mary.

Stau acolo, distantă, întrebându-mă cum am putut fi atât de neglijentă să-mi las garda jos cu el. Gândul este urmat imediat de un altul: oare nu ar trebui să vreau să râd?

Îmi reamintesc că trebuie să mă distanțez de ei. Cumva, asta pare de-a dreptul imposibil la această școală; sunt prea mulți oameni într-un spațiu închis. Nu pot să scap de ei la sfârșitul zilei mergând acasă; în timpul semestrului, aceasta este casa mea. Și, la drept vorbind, cu persoane precum Joy și Hannah mișunând pe coridoare, voi avea nevoie de aliați aici.

Chiar și acasă, în cele mai întunecate zile, aveam gemenii. Bine, la numai trei ani, frații mei nu erau chiar o mare consolare, însă încă erau destul mici încât să nu mă urască pentru ce s-a întâmplat. Apoi mai era și mama, care, în ciuda tuturor defectelor ei, nu și-a pierdut încrederea în mine. Da, modul ei de a trece peste consecințele accidentului era să pretindă că nu s-a întâmplat, apoi, în cele din urmă – cu reticență –, să sune fiecare psiholog și fiecare grup de terapie din statul California, la cererea tatălui meu vitreg. Însă presupun că asta dă dovadă de dedicare într-un fel

ciudat, detașat, deși nu a putut vorbi cu mine ea însăși despre asta și a acceptat faptul că am nevoie de ajutor specializat atât timp cât ședințele erau anonime și nimeni nu avea cum să afle că fiica ei a luat-o razna.

Din locul meu de pe bancă pot vedea prin peretele de sticlă al conservatorului până unde Joy și Hannah stau cu alte două fete pe care nu le cunosc. Bag de seamă că atât timp cât îi țin pe Ren, Hector și Fred la distanță, poate o să fie în regulă. Nu trebuie să știe ei totul.

De îndată ce mă gândesc la Fred, îl văd. La fel ca la prânz, stă cu un grup de băieți pe care nu îi știu. Când conversația se oprește, îi întreb pe Ren și Hector cine sunt.

Hector dă deoparte iedera și se uită prin sticlă.

— Niște băieți din echipa de baschet.

E ceva neobișnuit la modul în care o spune, apoi îmi dau seama că nu se uită la mine.

— Face asta des?

— Da, răspunde Ren, veselă. Câteodată stă cu noi, alteori cu ei. Nu-i mare scofală.

Hector și Ren își aruncă o privire pe care mă prefac că nu o observ, dar am o vagă bănuială că prezența lui acolo este, de fapt, o foarte mare scofală.

8

FRED NU STĂ CU NOI LA CINĂ ȘI DELOC ÎN ZIUA URMĂTOARE. CÂND vine weekendul, îmi dau seama că abia dacă l-am văzut. Hector și Ren perseverează în încercarea lor de a mă integra în activitățile lor: m-au făcut să înfrunt statul cu ei în camera de zi după pregă, m-au forțat în drumetii de seară până la leagăne înainte de apus, însă de fiecare dată când suntem într-un loc în care este și Fred prezent, el își găsește un motiv să dispară.

Mă trezesc sâmbătă dimineața cu doi centimetri de zăpadă pe pervazul ferestrei. Vremea se înrăutățește, pământul e pictat repede în alb și alegem să stăm tot weekendul înăuntru, unde distracția e de modă veche. Ne mulțumim cu un televizor ce pâlpâie în colțul camerei de zi. E aprins rareori, însă, când este, tot ce merită văzut sunt seriilele polițiste americane dublate în franceză. Într-un colț mai este și o grămadă mare de puzzle-uri și jocuri de societate pe care oamenii chiar le joacă, teancuri de reviste vechi pe o masă și grupuri de persoane care joacă cărți. Fără telefoane, neavând unde altundeva să merg decât în oraș, încep să înnebunesc.

Eu. Fata care abia a ieșit din casă timp de nouă luni.

*

ÎN CEA DE-A DOUA SĂPTĂMÂNĂ, STEAGURI MEXICANE ÎNLOCUIESC tricoulul francez în sala de mese și, pe măsură ce înaintăm în semestru, temele devin mai grele și realitatea începe să se instaureze. Stăm în conservator tot mai mult în fiecare seară, împreună cu restul elevilor din anul nostru. Profesorii ne dau teme peste teme, iar călătoriile în oraș sunt înlocuite de fișe peste fișe de probleme la matematică, eseuri la engleză și istorie și teancuri de foi cu vocabular francez de învățat. Mă îngrop în toată munca, mulțumită că am un motiv bun ca să nu atrag atenția. Stau în conservator chiar mai mult decât Hector sau Ren, invocând volumul nostru de muncă ridicat, însă tânjind în secret după puținele momente de liniște pe care le pot avea.

Într-una dintre aceste seri, urc scările spiralate din cămin după ce toată lumea a plecat. Parcurg rapid cele șase etaje, bucuroasă că nu este nimeni în jur. Abia îmi trag răsuflarea, picioarele și plămânii mei fiind obișnuiți cu acest drum deja, însă aproape de ultimul etaj surprind sfârșitul unei conversații aprinse care are loc pe palierul de la etajul al șaselea și care mă face să rămân în urmă. Vocile sunt șoptite, încărcate și familiare. Rămân în umbră pe scară, însă conversația dintre Fred și Ren mă găsește oricum.

Fred este nervos.

— ... ai putea pur și simplu să vorbești cu ea, Ren? Nu crezi că ar merita să aflăm?

— Nu ar schimba nimic, șuieră ea la el.

— Nu știi asta! N-ai idee ce se va schimba.

— Faci din țânțar armăsar, Fred. Hector mi-a zis ce i-ai spus lui și amândoi credem că ești absurd.

— Bine, tu și Hector nu vreți să mă luați în serios, zice Fred, și aud cum furia din vocea lui se transformă în jignire. Mă gândesc că nu contează de cât timp suntem prieteni, nu? Cu mult mai mult decât...

O ușă este trântită și aud sunet de pași pe palierul de deasupra. Ren își drege vocea.

— Nu mai vreau să discut despre asta, Fred, spune ea, iar cuvintele îi sunt în mod neobișnuit încărcate de un accent francez. Mă duc la culcare.

Aștept cel puțin cinci minute, ascultând să mă asigur că au plecat, înainte de a urca ultimul rând de scări spre cameră. Urc mult mai încet decât am făcut-o la primele cinci etaje, pentru că în sfârșit înțeleg. Singurul lucru care s-a schimbat pentru ei este sosirea mea – ostilitatea lui Fred trebuie să fie direcționată spre mine, nu? Nu îmi pică bine; nu acesta era genul de dramă pe care încercam să îl evit? Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu responsabilă de destrămarea prieteniei lor, care, după cum probabil voia Fred să spună, există de mult mai mult timp decât mine.

Ren, îmbrăcată deja în pijamale când intru în cameră, e ghemuită pe podea, punându-și nervoasă hainele în grămezi.

— Voi trimite astea la spălătorie, zice ea, cu vocea încă trădându-i mânia. Ai ceva de spălat?

Iau o uniformă de pe spătarul scaunului și o adaug grămezii.

— E totul în regulă?

— E bine, spune ea, însă nu pare deloc să fie așa. De ce nu aș fi OK?

— Pari puțin supărată, atâta tot, zic eu, iar apoi risc și adaug: Are de-a face cu Fred? Nu prea l-am mai văzut prin preajmă în ultima vreme.

— Asta nu e nimic, Cara, răspunde ea, cu o nerăbdare rar întâlnită. Fred și Hector au avut o mică ceartă. Sunt doar băieți, iar Fred e extrem de încăpățânat. Îi va trece în cele din urmă – în situații de genul ăsta trebuie doar să așteptăm.

Urc în pat, gânditoare. Minte, desigur. Nu știe că am auzit un fragment din cearta ei cu Fred.

— De la ce s-au certat? întreb eu, cu inocență.

— Nimic important, zice ea, prin ceea ce aş paria că este un căscat fals. Sunt atât de obosită! Te superi dacă stingem lumina mai devreme?

— Nu, spun eu, gândindu-mă că voi încerca o abordare diferită mâine, dacă e să descopăr ce s-a întâmplat. Sunt mai multe șanse ca Hector să cedeze decât Ren. Cel puțin, îmi pasă mai puțin dacă întind coarda cu el. El o face destul cu mine. E timpul să-i plătesc cu aceeași monedă.

GĂSESC O OPORTUNITATE ÎN TIMPUL OREI DE EDUCAȚIE FIZICĂ, atunci când ajutăm la asamblarea cursei cu obstacole din sala de sport. A nins atât de mult în ultima săptămână, încât ora de alergat pentru fete a trebuit să fie combinată cu sesiunea de baschet pentru băieți. Profesoara de educație fizică, Madame Monelle, pare foarte stresată de număr mare de elevi din sală și se plimbă de colo-colo strigând ordine în franceză.

— Chiar mă miram când o să întrebi, spune Hector, nonșalant.

Așteaptă să îi dau o bară pe care să o pună în partea de sus a gardurilor pe care le aranjăm. Poartă un tricou alb simplu și mă surprind uitându-mă la antebrațul său drept, care este bandajat. Pentru o secundă mă gândesc la cicatricea de sub bluza pe care am refuzat să o dau jos. Ezit înainte să-i pasez bara.

Se uită nerăbdător la mine, făcându-mi semn să mă mișc mai repede.

În cele din urmă i-o înmânez.

— Ce-ai pățit la mână?

Se uită în jos la bandaj.

— Tatuaj.

— Doare?

— Nu, e vechi. Doar că nu am voie să, cum au zis ei, ăăă, „îl afișez ca să-l vadă toată lumea”. N-am vrea să-i încurajăm pe cei din anii mai mici să se tatueze. Zâmbește provocator, oprindu-se când ne dăm seama amândoi că Fred se uită la noi. Deci... Fred... Ce vrei să știi?

— Ce se întâmplă cu el?

— Sosirea ta îl deranjează pe Fred mai mult decât ar vrea să recunoască.

— De ce? Nu am făcut nimic.

— Simpla ta prezență este ceva. Vezi tu, înainte să ajungi, eram doar noi trei. Acum, că ești aici, asta schimbă lucrurile pentru el.

— Cum schimbă lucrurile?

— Ei bine, a trecut multă vreme de când Ren a avut pe cineva cu care să împartă camera, spune el, trecând la următorul gard. Voi două ați petrecut foarte mult timp împreună, ceea ce în mod normal înseamnă că ea a petrecut mai puțin timp cu el.

— Ea e doar drăguță pentru că sunt nou-venită. Sunt sigură că farmecul noutății va trece curând.

— Eu nu sunt atât de sigur, zice el, gânditor de data aceasta. Ren nu a avut niciodată o prietenă adevărată aici. Cred că ea speră în secret ca tu să nu te plictisești de ea.

La auzul cuvântului „prietenă”, simt un val de frică.

— D-dar. . . , mă bâlbâi eu, de ce îi pasă lui Fred de lucrurile astea?

Hector se uită la mine în felul în care te-ai uita la cineva despre care crezi că e incredibil de îngust la minte.

— Fred e îndrăgostit de Ren încă de când am ajuns prima dată aici.

Deodată, totul are sens.

— I-a spus vreodată ce simte?

— Nu, dar mă îndoiesc că asta ar îmbunătăți situația.

— De ce nu? Poate că și ea simte la fel. Sunt apropiați, până și eu îmi dau seama de asta. De aceea e ea atât de supărată că el este atât de distant.

El face o pauză, gândindu-se dacă să continue.

— Știu sigur că ea nu simte aceleași lucruri pentru el.

— Cum? Ai întrebat-o tu? Hector nu răspunde imediat, așa încât continui: Nu înțeleg. Mi-a scăpat ceva?

Lasă gardul din mână, se întoarce spre mine și spune:

— Ren e lesbiană.

— Aaa, spun eu stupid.

Hector îmi observă reacția. Mă întreb cum se așteaptă să-i răspund. Dacă se așteaptă ca eu să am o problemă cu orientarea ei sexuală. Presupun că de asta era Fred îngrijorat aseară când a confruntat-o pe Ren. Oare să fie așa de precaut cu mine, deoarece crede că voi avea o problemă cu asta? Despre asta îi spunea să discute cu mine? Să-mi măsoare reacția, să vadă dacă voi urla la fel ca lupii din haită?

Vreau să spun, Joy și Hannah au tot făcut aluzii de genul ăsta. Dacă eram mai atentă și puteam să ies din propria-mi lume pentru o secundă, cât să o întreb pe Ren lucruri despre ea, poate că aș fi dedus asta până acum.

— De asta făceau Joy și Hannah acele aluzii...

— Nici Ren nu-și face viața mai ușoară, zice el, încă privind-mă cu o expresie atentă. Până să vii tu, era retrasă, nu a arătat niciodată nimănui cât de minunată este, numai mie și lui Fred. O perioadă au crezut că o interesează doar băieții, știi? Îmi aruncă o privire, iar eu citesc printre rânduri. A avut o reputație proastă, așa că anul trecut le-a pus la punct. Vreau să zic, sunt sigur că știi despre ce vorbesc... Trebuie să fi fost fete ca Joy și Hannah la ultima ta școală.

Da, mă gândesc eu, venindu-mi puțin rău, însă eram patru fete la putere.

— Nu erai intimidat pentru că erai gay acolo, zic eu, agățându-mă de singura mea apărare. Erăi intimidat pentru hainele pe care le purtai, pentru greutate, mașina pe care o conduceai, la ce petreceri te duceai, cui îi plăcea de tine – toate lucrurile care acum nu mai par a fi deloc importante.

— Da, păi, nici aici nu este hărțuită pentru că este lesbiană. Nu asta e motivul. Le-a confruntat. Nu le-a plăcut asta. Așa că Ren este retrasă, doar ea cu ea însăși – nu le-a preaslăvit pe Joy și Hannah cum au vrut ele atunci și nu o face nici acum. Ele se simt amenințate din cauza asta, așa că li s-a pus pata pe ea. Nu a ajutat nici faptul că eu nu eram persoana favorită a lui Joy pe atunci, iar Fred și cu mine am apărat-o pe Ren. Asta le-a enervat și mai tare. Celelalte fete o evită pentru că le e frică să nu devină și ele o țintă.

Brusc, mă întreb dacă de asta a fost Ren atât de răbdătoare cu mine. Eu îmi ziceam că e datorită faptului că îi era milă de mine, pentru că sunt nouă și din cauza inabilității mele de a fi socială. Trebuia să-mi dau seama până acum că și ea este la fel

de bucuroasă ca și mine să se distanțeze de restul lumii – nu stă retrasă din cauza mea, o face pentru ea. Acum că mă gândesc, planșa de plută cu poze din camera noastră spune totul. Are poze doar cu părinții ei, Hector și Fred. Când am ajuns eu – când nu aveam pe nimeni –, asta mi se părea a fi ca o armată. Presupun că ar fi trebuit să o întreb de ce nu a încercat să-mi facă cunoștință și cu alți oameni în afară de ei. Am fost recunoscătoare pentru asta, nedorindu-mi să-mi extind cercul, însă nu m-am gândit niciodată că să mă integreze în grupul lor de trei oameni era tot ce voia – sau putea – să facă.

Hector își drege vocea.

— Oricum, asta cam pune bețe în roate marii povești de dragoste dintre Ren și Fred, nu-i așa?

Revin înapoi la realitate.

— E problematic, asta e sigur.

— Nu te deranjează faptul că, în ochii celorlalte fete, vei fi condamnată prin asociere pentru că petreci atât de mult timp cu Ren?

— Nu mă jigni, îi zic eu, și îmi găsesc ceva din vechea mea vigoare undeva înăuntrul meu.

De data aceasta, jur să o folosesc în scopuri mai bune.

Se uită ciudat la mine și clatină din cap, zâmbind.

— Ce e?

— Mă mir în ceea ce te privește, atâta tot. Reacțiile tale mă surprind mereu.

Îi arunc vorbele lui de mai devreme înapoi.

— Sunt aici să te țin ca pe ace.

Râde.

— Probabil că ești, California. Probabil că ești.

Madame Monelle fluieră, încercând să recâștige controlul sălii de sport. Câteva persoane se uită în sus și încep să se îndrepte spre ea, însă progresul este lent.

— Ei bine, distracție plăcută! îmi urează Hector, în timp ce mergem și noi spre ea.

— Tu nu rămâi?

— Pentru garduri? Se uită jignit la mine și pentru o secundă este atât de arătos, încât e aproape indecent. *Serios?*

Râde de expresia mea, iar sunetul rămâne în aer mult timp după ce a plecat.

9

DACĂ REN ARE DOAR PUȚINE PERSOANE CU CARE ÎȘI PETRECE TIMPUL, nu vreau să piardă una dintre ele din cauza mea. În această seară mă pregătesc să vorbesc cu Fred.

Pentru că nu e în camera de zi, aștept până ce o văd pe Madame James coborând, înainte să mă strecor pe ușă spre coridorul băieților și să îi caut camera. E fix în capăt; plăcuța cu nume iese în evidență pentru că sunt sigurele nume pe care le recunosc: Hector Sanderson și Fredrik Lindström.

Bat o dată, dar nu aștept un răspuns. O ușă este trântită altundeva pe coridor și mă strecor repede înăuntru, înainte să fiu prinsă. Și Fred și Hector sunt acolo: Fred stă la birou, ștergând obiectivul unei camere ce pare profesională, iar Hector stă ghemuit pe podea deasupra unei valize, pe care o închide în grabă când intru.

— Aaa, tu erai, spune el, relaxându-se când mă vede. Deschide valiza din nou și începe să reorganizeze ce avea înăuntru. Puteai să anunți că tu ești. Va trebui să încep să număr din nou.

Mă uit în valiză, unde cel puțin cincizeci de pachete de țigări sunt aranjate în teancuri pe laterală.

— Ce sunt alea?

— Vânzarea lor e o sursă de venit grozavă... Și după cum cred că ți-ai dat seama, adaosul comercial este destul de ridicat în colțul nostru izolat de lume. Te-ar interesa un chilipir?

— Nu, mersi.

— Atunci, înseamnă că asta este o vizită socială, își freacă el palmele. Ce minunat!

Îi arunc o privire nimicitoare.

— De fapt, am venit pentru o discuție cu Fred.

Fred își ridică privirea surprins când mă adresez lui, iar încrederea mea începe imediat să șovăie.

— Dacă ai un minut la dispoziție? adaug eu, adresându-mă lui direct.

— Ăăă...

Pare că se simte incomod, de parcă nu se aștepta chiar să îl confrunt.

Hector țâșnește de jos, împingând valiza sub birou cu piciorul, apoi se îndreaptă spre mine și ușă, pășind zburdalnic.

— Eu o să dispar, atunci. Încearcă să nu stai prea mult. Chiar nu ar trebui să fii aici, în zona camerelor de băieți, California. Dacă te prinde cineva?

Îmi dau ochii peste cap la el când trece de mine și iese din cameră, părând foarte mulțumit de sine însuși.

— Da? întrebă Fred de îndată ce suntem singuri.

Acum, că suntem doar noi doi, vocea lui e nițel iritată. Atașează obiectivul camerei, o pune ușor pe masă și își întoarce scaunul spre mine. Nu mă invită să iau un loc, în schimb lăsându-mă să stau printre mormane de haine murdare și cărți.

— Am vrut doar să lămuresc puțin lucrurile.

Brusc, îmi doresc să-mi fi pregătit ce voiam să spun. Am crezut că dacă aș putea doar să îl fac să înțeleagă că nu sunt aici să creez

probleme sau să o iau pe Ren de lângă el, situația ar fi în regulă, dar văd că nu are de gând să ușureze lucrurile pentru mine. Îmi dreg vocea și încerc să fiu sinceră în ceea ce spun.

— Nu încerc intenționat să creez probleme între voi trei, și-mi dau seama că sosirea mea aici a stricat oarecum echilibrul.

El clipește în mod repetat.

— Ai venit aici ca să-mi spui asta?

Simt cum încep să mă enervez.

— Chiar nu știu ce să spun. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Te-am jignit în vreun fel? Ai fost destul de bucuros să mă incluzi și pe mine când am ajuns aici, dar acum...

În timp ce rostesc cuvântul „bucuros” bag de seamă că nu este chiar adevărat. Nu a fost niciodată la fel de prietenos cu mine cum au fost ceilalți, dar măcar m-a tolerat.

— Ren și cu mine trebuia să îți facem turul, atât. Nu mă așteptam ca tu să devii o parte din grupul nostru. Face o pauză, de parcă se întreabă cum să-și formuleze următoarele cuvinte. Știi cum ne spun alte școli la meciuri și alte petreceri?

Clatin din cap.

Se lasă pe spate în scaun, încrucișându-și mâinile pe piept.

— Școala Fără Speranță, pentru cauze pierdute.

— Ce vrei să spui?

— De ce crezi că ți s-a oferit un loc după ce a început semestrul, fără să dai niciun examen sau să susții un interviu de admitere? Directorul are o reputație pentru găzduirea celor rătăciți.

Îmi dau seama că e adevărat ce spune. Nu m-am întrebat niciodată cum a reușit mama să-mi obțină un loc aici după ce am refuzat să mă întorc la școală semestrul acesta. Mi-a spus doar că directorul este unul dintre clienții lui Mike și că a auzit că e un loc extraordinar. Cer albastru în locul zilelor mohorâte, parcă așa

s-a exprimat. Un loc nou, un loc unde nu voi avea un trecut. Un loc în care chiar aş avea o şansă. Ea chiar credea asta – am văzut-o în ochii ei, şi cred că o parte din mine a vrut să o creadă şi ea. Cel puţin, acea parte din mine a câştigat contra părţii care lupta împotriva deciziei ei.

Acum îmi dau seama de ce sunt aici. *Școala Fără Speranță pentru cauze pierdute*. Parcă pot să şi văd broşura. *O ultimă soluție pentru cazurile lipsite de speranță*.

Inspir adânc, menținând contactul vizual cu Fred, şi îmi dau seama că Hector se înşală: ostilitatea lui Fred nu provine din faptul că Ren nu petrece la fel de mult timp cu el. Problema e cu alegerea înlocuitorului – problema lui e cu mine.

— Ni s-a spus că ai probleme înainte să ajungi, spune el, întreprupând liniştea apăsătoare.

Ni s-a spus că ai probleme. Cuvintele îmi răsună încontinuu în cap.

— Ce fel de probleme? întreb eu slab.

— Directorul nu a elaborat, dar e destul de evident. Eşti claustrofobă, eşti agitată în preajma oamenilor, în mare parte a timpului arăţi atât de groaznic, încât mă mir cum de ai reuşit să supravieţuieşti.

— Şi totuşi am făcut-o, zic eu, iar insistenţa din vocea mea mă ia prin surprindere din nou.

— Folosindu-i pe prietenii mei pe post de sprijin, precizează el, şi nu-mi scapă elementul posesiv din tonul lui.

Mă uit dincolo de el, pe peretele din spatele biroului. La fel ca al lui Ren, e plin de fotografii care trec dincolo de planşă. Ale lui acoperă întreg peretele, o colecţie de poze a vieţii lor de aici. Viaţa lor înainte de mine. La mijloc este o fotografie A4 cu Ren, prinsă râzând. Este neclară, mată şi pare a fi dintr-o altă vreme – când camerele digitale le făceau tuturor ochii roşii şi pielea ştearsă.

— Nu ți-am făcut nimic, Fred, spun eu. Nici măcar nu mi-ai dat o șansă.

— Când eram mic, mama mea avea o zicală veche pentru a descrie oamenii ca tine, zice el, de parcă nu m-a auzit. „*En ulv i fâräkläder.*”

Înghit în sec.

— Ce înseamnă?

— Un lup îmbrăcat în blană de oaie.

Trag aer în piept, surprinsă.

— Și tu crezi că sunt un lup?

— Cred că ascunzi ceva. E ceva la tine pe care ceilalți refuză să-l vadă.

— Fred...

Caut repede să zic ceva, ceva cu care să mă apăr.

— Bine, Cara, mă întrerupe el. Îți voi da o șansă. Însă, înainte să o fac, răspunde-mi la o întrebare: de ce ești aici?

— Păi, e o școală, nu?

Fred clatină din cap și se uită la mine cu nerăbdare, așteptând adevărul. Adresându-mi în sfârșit întrebarea pe care, printr-un miracol, am reușit să o evit până acum.

Fac un pas în spate înspre ușă.

— Îmi pare rău, Cara, spune el, iar vocea lui sună de parcă a primit o confirmare acum. Nu e pentru că nu te plac. Noi nici nu prea ne cunoaștem. Dar până când te decizi să fii mai sinceră cu toată lumea, pur și simplu nu pot avea încredere în tine și nu am încredere în tine nici pe lângă prietenii mei.

10

NU MAI ROSTESC NICIUN CUVÂNT TOATĂ SEARA, GĂSIND O consolare iluzorie și reconfortantă în actul de a mă holba la perețele gol de lângă patul meu. În timp ce stau întinsă acolo, cuvintele lui Fred îmi răsună în cap.

Un lup îmbrăcat în blană de oaie.

Cum de a făcut Fred presupunerea asta despre mine deja? Și are dreptate? Chiar asta sunt?

Când sunt sigură că Ren a adormit, mă strecor afară și merg spre cabina telefonică. Camera de zi e goală, dar e totuși miezul nopții. Mă îndoiesc că am voie să fiu trează atât de târziu, însă nu mă gândesc mult. Am încălcat deja regulile astăzi și nu s-a întâmplat nimic – oricum, *trebuie* să dau acest telefon.

Ridic receptorul, introduc numărul cartei lui Hector și urmăresc instrucțiunile. Formez numărul lui G și îi ascult mesajul căsuței vocale: *Bună! Ați sunat-o pe G. Nu sunt aici – evident –, dar știți ce aveți de făcut. Biip.*

Expir. Și de data aceasta nu închid.

Urmează o pauză cumplită cât timp las operatorul telefonic să înregistreze tăcerea. Rostesc următoarele cuvinte atât

de încet, încât, chiar dacă ea ar fi putut să le asculte, mă îndoiesc că le-ar fi auzit.

— Dar nu știi, G. Nu știi ce să fac fără tine aici. Nu mai știu nimic.

Și apoi închid. *Ce naiba fac?* Nu i-am mai lăsat niciodată un mesaj până acum. Nici măcar o dată. Ridic mâinile repede spre obraji; nicio lacrimă încă. Le apăs pe pereții transparenți ai cabinei telefonice și simt un impuls bizar de a sparge ceva, cum li se întâmplă personajelor din filme. Desigur, e un dezastru, dar îți dă impresia că îi ajută cumva.

Mă holbez la mâinile mele tremurânde. Cartela de apel are pe ea un peisaj generic însorit, care mă face să mă gândesc la California. Pentru o clipă îmi îngădui să-mi fie atât de dor de casă, încât aș putea să leșin. Și brusc îmi doresc să fiu din nou acolo, unde aș putea sta în camera mea și să-mi ascund uriașa gaură neagră din piept, departe de oamenii care încearcă să mă descoasă.

Ridic telefonul din nou:

— Alo, aud vocea veselă a mamei mele.

Pe fundal aud un copil râzând. Mi-o imaginez în parcul nostru local cu gemenii, arătând impecabil, purtând ochelari de soare mari ca ai vedetelor în timp ce vorbește cu celelalte mame într-un accent american fals.

— Mamă, eu sunt.

— Cara, tu ești? strigă ea în telefon. Vorbește mai rare, abia te aud. Mă întrebam când aveai de gând să suni; au trecut aproape două săptămâni.

Nu vorbesc mai tare.

— Mamă, trebuie să vin acasă.

— Nu poți veni acasă acum. Am vorbit cu supraveghetoria voastră și mi-a spus că te-ai acomodat bine.

Pe naiba! Este tipic ei să se agațe de o versiune exagerată a adevărului, neputând să conștientizeze versiunea adevărată. Simt un val de iritare – de ce am sunat-o?

— Pare că te simți puțin mai bine, dragă, continuă ea. E bine pentru tine să fii plecată din oraș.

— De ce? întreb eu rece, uitându-mă la butoanele telefonului. Pentru că nimeni nu mă cunoaște aici?

— Tot ce am vrut să spun, ei bine... aveai nevoie să scapi de toată situația.

— N-o să scap niciodată de „toată situația”, rostesc eu printre dinți.

Ce lucru stupid a putut să spună! Oare ea chiar crede că dacă mă trimite într-un alt capăt de lume asta va rezolva ceva?

Îi aud respirațiile grele în telefon. Inspiră. Expiră. Inspiră. După câteva clipe, pare să decidă ca e în regulă să vorbească din nou:

— Tot ce am vrut să spun este că e un lucru bun să fii cu oameni noi.

— Nu vreau să fiu cu oameni *noi*...

— Știi că nu vrei, Cara. Brusc, vocea ei e ascuțită, pragmatică. Dar ești mai bine acolo cu ei decât erai...

— Mamă! o întrerup eu, și simt acea forță familiară – enervarea – crescându-mi în piept. Nimic nu s-a schimbat; nu mă simt mai bine ca prin farmec; nimic din toate astea nu o să dispară.

Și apoi, înainte să le pot opri, mai multe cuvinte îmi ies brusc pe gură – cuvinte copleșitoare, șocante, ascunse atât de adânc înăuntru, încât chiar mă ustură când le rostesc.

— Încă e vina mea.

La început, este o liniște atât de pătrunzătoare, încât mă întreb dacă voi mai auzi vreodată sunete, apoi, în cele din urmă, spune pe un ton foarte jos:

— De ce ai spune asta? Nu ai mai spus asta până acum.

Nu-i răspund; nu știu cum să-i răspund. Tot ce știu e că îmi este fizic greață, de ce s-a întâmplat, de ce se întâmplă acum – de mine însămi.

Un copil începe să plângă de cealaltă parte a firului.

— Vai, Cara, e Kyle, zicea ea, și îi aud ușurarea din voce, mulțumită de întrerupere. Nu pleca – te sun eu înapoi în două minute.

— Nu te mai deranja, spun eu și închid.

Mi-o imaginez cum îi cocoloșește pe gemeni. Băieții ei americani perfecți. Mă întreb dacă aș plânge eu, fiica ei britanică, tulburată, dintr-o căsătorie pe care încearcă să o uite cu fiecare zi ce trece, oare ar lăsa totul pentru mine? Iau o pernă de pe una dintre canapele și o arunc în cealaltă parte a camerei. Nu simt nimic; nu se aude nicio izbitură în timp ce planează ușor pe o altă canapea. Aproape arată de parcă acolo e locul ei oricum. Apuc mai multe și le azvârl în aer. Nu-mi aduce nicio satisfacție. În cele din urmă cad în genunchi.

Ușa scârțâie când se deschide în spatele meu.

— Pleacă! țip eu, fără să-mi mai pese cine mă aude, și ușa se închide înainte să pot vedea cine este.

Câteva minute mai târziu se deschide din nou și Ren se strecoară înăuntru. Se ghemuiește pe podea lângă mine și îmi pune ușor mâna pe umăr.

— Haide, Cara, zice ea, cu vocea somnoroasă. E târziu; hai înapoi în cameră.

Mă gândesc să-i scutur mâna jos de pe umeri, însă ostilitatea mea se transformă în disperare.

— Nu pot să fac asta, Ren, șoptesc eu. Nu pot să mă prefac că sunt normală.

Aud cuvintele lui Fred din nou, bându-mă, luându-mă peste picior. *Un lup îmbrăcat în blană de oaie*. Și-mi dau seama că mă simt atât de șocată de ele pentru că sunt adevărate. Chiar *sunt* un lup și nimeni nu m-a dat în vileag până acum.

Ren face un „nț” enervată.

— Cu toții avem bagaj emoțional, Cara. Știi asta la fel de bine ca toată lumea.

Ușa se deschide din nou. De data aceasta intră Hector, care ne privește curios pe amândouă pe podea. Brusc, vreau să urlu la amândoi, să le spun să plece. De ce sunt aici? De ce nu pot vedea și ei ce vede Fred, ce ar trebui să vadă?

— E totul în regulă aici?

— Doar lămurim câteva lucruri, zice Ren.

Felul în care o spune – nerăbdătoare, direct – îmi face pieptul să se contracte. E felul în care ar fi spus-o G.

Mă uit la ei, două persoane care, dintr-un anume motiv nebunesc și nehibzuit, încă sunt alături de mine. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar e uimitor că ei vor să fie aici cu mine când eu nu le-am oferit nimic. Ar trebui să simt ceva mai mult decât furie, presupun, ceva mai mult decât rușine.

Hector dă ușor din cap spre Ren, apoi spune dintr-o răsuflare:

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că acum e momentul potrivit să-ți mărturisesc că i-am spus Carei că ești lesbiană.

— Hector!

Ea încremenește, toată culoarea dispărându-i de pe față. Văd cum mintea începe să i se tureze la maximum în spatele ochilor ei căpruii circulari, acum larg deschiși, gândindu-se cum să răspundă. Îngrozită de posibila mea reacție.

— Asta nu schimbă nimic, Ren, spun eu. Ea pare uimită, așa că repet pentru emfază: Chiar nu schimbă nimic.

— Vezi, Ren? spune Hector victorios. Nu ți-am zis eu?

— Tu ce faci aici? îl întreb pe Hector, mai mult ca să îi distrag atenția de la Ren.

Ea arată cum mă simt eu: de parcă vrea să-și tragă răsuflarea departe de restul lumii.

— Voiam să verific dacă te-ai liniștit, răspunde el familiar. Văd că da, așa că pot să merg înapoi la culcare. Tot ce vreau să spun e că ai noroc că nu sunt sensibil sau alungarea ta de adineauri ar fi putut să fie foarte supărătoare.

Mă cuprinde un val de rușine când îmi dau seama că trebuie să fi fost Hector cel căruia i-am spus să plece mai înainte. Presupun că tot el e persoana care s-a dus să o trezească pe Ren.

— Nu mi-am dat seama că erai tu.

— Cred că o să-i treacă, zice Ren, ridicându-se și scutu-rându-se. Expresia ei încă pare puțin bântuită în lumina lunii, dar nu văd nicio lacrimă. Haide, e târziu. Chiar ar trebui să mergem; dacă suntem prinși acum aici împreună, vom avea probleme mari.

E o profeție nefericită. Când Hector deschide ușa spre palierul etajului șase, Madame James ne așteaptă.

— Ce faceți voi trei treji la ora asta? rostește ea printre dinți cu o expresie ucigașă.

Îmi retrag prima mea impresie despre ea. Stă acolo în pijama-
lele ei roz pal din flanel cu multe figuri de pinguini pe ele, însă nu
văd nimic blând sau amical la ea în acest moment. Va trebui să
mărturisesc tot. Îi voi spune că am luat-o razna și că Ren și Hector
erau aici doar ca să mă consoleze. Atunci ar putea fi îngăduitoare
cu ei, cel puțin.

Hector mă întrece.

— Știu cum arată situația, doamnă James, dar vă promit că
există o explicație foarte simplă – chiar dacă e de necrezut.

Își ridică sprâncenele la el ca și când ar spune: *Abia aștept să aud asta.*

— Ren, Cara și cu mine am venit toți trei să luăm un pahar cu apă în același timp. Niciunul dintre noi nu putea dormi. Cred că este din cauza lunii pline, zice Hector, de parcă asta ar fi cea mai logică explicație. Nu se spune că oamenii au mereu probleme cu somnul când este lună plină?

— Erați foarte gălăgioși, spune ea cinică, cu sprâncenele încă ridicate până la linia părului.

— Le-am speriat. Pentru că e așa de târziu, nu se așteptau să mă vadă aici. Și, fără lumina zilei, au confundat frumusețea mea cu ceva puțin mai bizar.

Încheie cu cel mai triumfător zâmbet al lui.

Ea oftează, dându-se bătută și lăsându-și ochii să se închidă încet.

— Sigur că da, spune ea obosită, apoi se îndreaptă spre scări, plesnindu-l pe Hector ușor după cap într-un gest de afecțiune. Mergeți la culcare, cu toții!

Nu trebuie să ne-o spună de două ori.

CÂND MĂ URC ÎNAPOI ÎN PAT, ÎNCERC SĂ-MI DAU SEAMA CE TOCMAI s-a întâmplat.

— Chiar e lună plină în seara asta?

Ren dă perdeaua la o parte, cercetând cerul. O vedem amândouă în același timp: o felie subțire albă pe un fundal negru.

— E intangibil, spun eu, vrând ca vocea să-mi pară mai puțin uimită.

Ea nu spune nimic pentru câteva clipe, urcând în pat și îndeșându-și plapuma sub ea.

— Faza cu Hector... ei bine, trebuie să fi văzut și tu. Face foarte multe lucruri care sunt împotriva regulilor, dar sunt mereu

gândite. Nu ar cere indulgență în situații care nu cer asta. Dar, mai mult decât orice, profesorii îl adoră. În special Madame James.

— Pentru că știe când să fie carismatic?

— Crezi că scoate asta ca pe un as din mânecă? Eu nu cred că a avut vreodată o notă mai mică decât 9 la vreo temă, așa că, în ceea ce îi privește pe profesori, atât timp cât el e prezent la ore, poate să facă ce vrea.

Mă întind pe spate, întrebându-mă de ce, dacă este atât de deștept, nu a văzut ce a văzut Fred la mine. Știu oare amândoi, în adâncul lor, și nu vor s-o recunoască? Sau poate i-am indus eu în eroare atât de bine?

— Vei vedea, Cara, spune Ren, stingând lumina. Hector poate fi destul de brutal câteodată... Nu are prea multă răbdare pentru secretele oamenilor – vocea îi tremură puțin – și poate fi poate prea direct, însă are grijă de prietenii lui. Când e el prin preajmă, totul este mai ușor.

Vreau să-i spun că și ea a făcut totul să fie mai ușor și că orice ar crede Fred despre mine, poate avea încredere în mine, însă parcă nu-mi pot găsi vocea.

— Să-l am pe el în colțul meu, continuă ea, ei bine... m-a ajutat să mă descurc în anii care au trecut.

Îmi închid ochii forțat, iar când vorbesc, vocea mea pare puțin monotonă.

— Nu vrei să faci mai mult decât să te descurci?

O aud căscând din cealaltă parte a camerei.

— Va veni și vremea pentru asta.

ÎN DECURSUL SĂPTĂMÂNII URMĂTOARE MĂ ÎNCHID ȘI MAI TARE ÎN mine însămi, urmărind de pe tușă cum școala este transformată în pregătirea pentru sărbătorirea aniversării sale. Vineri ne trezim cu un cer senin, iar în timp ce coborâm scările, baloane argintii în forma numărului 25 sunt legate de balustrade, ghidându-ne drumul.

— Zi mare astăzi, afirmă Hector, când ne apropiem de masa noastră obișnuită din sala de mese.

— Vedem și noi, zice Ren, uitându-se în jos la farfuria lui, pe care se află un teanc de cel puțin cinci cârnați.

De la afișarea steagului Marii Britanii în sala de mese în acea zi de luni, el a reușit să ajungă acolo înaintea noastră în fiecare zi.

— Ar trebui să procedați ca mine și să vă faceți provizii cât mai puteți. Aniversarea școlii este o sărbătoare grandioasă.

— Nu prea văd cât de diferită va fi față de orice altă zi, spun eu, așezându-mă și luând o felie de pâine prăjită din suportul ei din centrul mesei.

E sofisticat, cu două figurine de schiori în ambele capete și cuvintele „Bine ați venit în Elveția” pictate la bază.

— Va fi o cină mare mai târziu, zice Ren, urmată de Spectacolul Aniversării.

— Ce?

— Cei din anii mai mici vor avea reprezentații în amfiteatru, explică ea. Cântat, dansat, teatru, lucruri de genul acesta. Se pregătesc de la începutul semestrului. De obicei e destul de distractiv.

— Și, adaugă Hector, după-amiaza aceasta turele în jurul sălii de sport vor fi înlocuite cu ture de patinat pe un patinoar splendid. Ora de sport nici nu se compară cu asta.

Clatin din cap de parcă nu-mi vine să cred.

— Patinajul nu este un sport.

— Ba este, spune el cu fervoare, punându-și din nou cuțitul și furculița pe masă. Sau, cel puțin, variații ale lui sunt. Patinajul artistic, hocheiul pe gheață... toate sunt sporturi olimpice, ca să știi și tu. Semestrul viitor patinajul chiar este o opțiune în programa orei de sport.

— Asta e ridicol, zic eu, uitându-mă la Ren după aprobare, dar ea e plecată de la locul ei, să ia o farfurie cu unt de pe masa de alături.

În jurul nostru, încăperea e plină de murmurul conversațiilor; personalul bucătăriei poartă coifuri de petrecere, în timp ce se mișcă printre mese umplând supierele micului dejun gătit.

Hector se lasă pe spate în scaun.

— Îți dau o monedă să-mi spui ce nu-ți convine¹, California.

— Nu cred că așa era expresia.

Își dă ochii peste cap la mine.

— Bine, spun eu încăpățânată, cu privirea fixată pe o colecție de tuburi de confeti care au fost puse în mijlocul mesei. Sunt unele momente, ca de exemplu astăzi, când locul ăsta pare puțin nebun. E de parcă nu facem parte din lumea reală aici.

¹ În original, *a penny for the chip on your shoulder*. Hector combină două expresii englezești: 1. *a penny for your thoughts* („îți dau un ban să-mi spui la ce te gândești”) și 2. *to have a chip on your shoulder* („a avea capsă pusă, a nu-ți conveni ceva”).

El exclamă în semn de dezaprobare.

— Ce vrei să spui e că nu face parte din lumea din care ai venit tu, nu că nu face parte din lumea reală. Lumea reală combină tot felul de iregularități. Nu desconsidera un lucru doar pentru că nu l-ai mai experimentat înainte.

— Nu e asta, zic eu.

Deși presupun că pe de o parte este. Nu am fost niciodată la patinaj, iar ideea de a o face pentru prima dată de față cu toată școala mă umple de o groază cumplită.

— Trebuie să recunoști că suntem într-o bulă exclusivă aici.

— Nimic din lume nu e exclusiv dacă îți îngădui să faci parte din el.

Clatin din cap.

— Spui asta din cauza experienței tale; ai fost crescut să simți că totul este posibil.

Face un clic în falcă de enervare.

— Totul chiar *este* posibil, Cara.

— Pentru cineva care a crescut ca tine, probabil, îi răspund eu, sfidătoare.

— Și părinții tăi ce fac, Cara? întrebă Ren, așezându-se din nou lângă mine.

Chiar dacă încercă să-l ascundă, interesul e vizibil. Bag de seamă că și-a păstrat întrebările în prezent până acum, despre școală, teme, lucruri pe care le-am făcut de când suntem aici. Am trăit cu un sentiment de falsă siguranță creat de lipsa presiunii din partea ei să divulge lucruri legate de trecutul meu. Sigur are și alte întrebări despre mine; probabil a presupus că, în timp, voi împărtăși mai multe lucruri cu ea. Mă gândesc că va trebui să o fac dacă vreau să evit alte întrebări.

— Mama lucra în resurse umane când locuiam în Londra, dar a renunțat când l-a cunoscut pe Mike și ne-am mutat în SUA.

— Și tatăl tău? Întrebă Hector.

— Tatăl meu e jurnalist, spun eu agresivă – agresivitatea dă de gol faptul că a atins un punct sensibil. Tatăl meu vitreg e motivul pentru care sunt aici.

— Și atunci, cu ce se ocupă Mike, de ți-a dat posibilitatea să stai cu elita?

— Lucrează în imobiliare.

Fac o pauză, dezbătând dacă să elaborez sau nu.

— Și... , mă îndeamnă el să continui.

— Știi cum în serialele de comedie americane agentul imobiliar are o expresie foarte arogantă în fotografiile de pe postere și panouri publicitare?

El zâmbește.

— Da...

— Mike chiar e tipul ăla.

Zâmbetul i se lărgeste.

— Nu-ți place de el?

— Mike e OK, spun eu, cu sinceritate. Doar că nu e deloc deosebit. I-a vândut o casă directorului – așa au aflat el și cu mama despre școală.

Ceva în expresia lui mă face să cred că știe deja asta sau cel puțin pare un pic prea dezinteresat de informație.

— Ai frați și surori? Întrebă Ren.

— Frați, spun eu. Connor și Kyle. Sunt gemeni, tocmai au împlinit trei ani.

Hector se uită intens la mine, ceva licărindu-i în spatele ochilor verzi.

— Și tu ai fost trimisă aici în timp ce ei se joacă de-a familia fericită în Statul de aur, spune el, tonul schimbându-i-se imediat. Te compătimesc.

Înghit în sec.

— Nu mă compătimi; e mult mai complicat decât atât.

Își încheștează și descheștează degetele pe sub masă.

— Nu te compățimesc deloc. Și eu sunt într-o situație asemănătoare.

— Mă îndoiesc foarte tare că situațiile noastre sunt la fel, spun eu, gândindu-mă la adevăratul motiv pentru care sunt aici. Cred că nici el nu ar putea argumenta împotriva. Dar îți apreciez încercarea de a empatiza.

— Cu foarte mare plăcere, spune el, pe un ton vag enervat.

Se ridică să-și golească farfuria, se apleacă atât de aproape, încât îi pot simți respirația pe față, și adaugă șoptit:

— Un mic sfat. Lasă deoparte irascibilitatea, Cara. Nu-ți șade bine cu ea.

Îl privesc dispărând în cealaltă parte a camerei, pe moment uluită de apropierea lui.

Ren își drege vocea.

— E într-o stare ciudată în dimineața asta. . .

— Mhm, mormăi eu drept răspuns, prefăcându-mă neinteresată și ocupându-mă cu unșul untului pe încă o felie de pâine.

În sinea mea, însă, îmi e rușine. Critica mea despre Hector, și cum a crescut, spune mai multe despre mine decât despre el. Nu pot decât să simt că discuția asta mi-a scăzut rangul în ochii lui. Și asta mă deranjează.

Această senzație incoerentă mă ține tot restul dimineții. Și, mai mult decât orice, îmi dau seama – prea târziu – că deși știam de la început că este o persoană pe care trebuie să o evit, mi-a intrat pe sub piele.

L-am lăsat pe Hector să devină o persoană care poate să mă afecteze.

DUPĂ PRÂNZ, NE ADUNĂM AFARĂ ÎN FAȚA UȘII. CERUL ESTE DE UN albastru electrizant și, în orbitoarea lumină a soarelui amiezii, ieșiți

de curând din prinsoarea unui mănunchi de nori, munții acoperiți de zăpadă sclipesc. În depărtare, copacii sempervirescenți, înalți și țepoși, se cațără pe versantul muntelui, culoarea lor închisă fiind în contrast cu zăpada albă.

— Autobuzele vor ajunge într-un minut! strigă Madame Monelle printr-un megafon. Toată lumea să se așeze în rânduri ca să pot verifica prezența.

Mă uit în laterală la Ren și simt cum îmi pierd echilibrul.

— Ne urcăm în autobuze?

— Patinoarul este într-o stațiune din apropiere, zice ea. Haide, anul nostru se adună acolo.

O las să plece; o las să creadă că o urmez când de fapt sunt încremenită. Cel puțin douăsprezece autobuze ajung în curte. Mă uit cum se opresc într-un rând lung, iar cauciucurile câtorva dintre ele se chinuie să înainteze pe pavajul înghețat. Privind în jur la șirurile de oameni care așteaptă să se urce în autobuze, mă simt ca și cum aș fi sub apă. Nu aud niciun sunet, văd totul în ceață.

Instinctul meu de supraviețuire intră în acțiune.

— E prea periculos, spun cu voce tare.

Un grup de elevi mai tineri se uită la mine și râd. Îi ignor. Nu e vreme pentru așa ceva – trebuie să-i avertizez. Trebuie să mă asigur că nu se urcă în autobuze. Trebuie să iau decizia pe care ar fi trebuit să o iau în urmă cu nouă luni.

Îmi croiesc drumul prin mulțime, îmbrâncind persoanele care îmi stau în cale. Inima îmi sare din piept, ricoșându-mi în coaste, forțându-mi răsuflarea să urce din plămâni în gât. Nu-mi mai pasă dacă fac o scenă – atât timp cât toată lumea e în siguranță, nimic altceva nu mai contează.

— E prea periculos, îi repet lui Madame Monelle lângă ușa primului autobuz.

— Ce este? întrebă ea, uitându-se în sus de la mapa pe care o ține în mână și de care bate pixul în laterală, nerăbdătoare.

— Șoseaua este prea înghețată, îi explic eu, vocea mea devenind tot mai ferventă din cauza situației. Autobuzele derapau când parcau. Nu puteți să-i lăsați pe toți să se urce; drumul pe munte în jos va fi mai rău. Nu merită riscul.

— Tu ești nouă aici, nu? zice ea. Cara, nu-i așa?

Dau din cap și îmi păstrez vocea calmă când de fapt vreau să țip la ea.

— Ascultați, nu avem prea mult timp la dispoziție. Lumea se urcă deja în autobuze; trebuie să-i opriți! Trebuie să-i opriți *chiar acum!*

De ce e atât de apatică la pericol? De ce nu poate vedea asta?

— Nu, tu să mă ascuți, Cara, spune ea calm, acești șoferi sunt obișnuți cu aceste condiții. Îți promit că este cât se poate de sigur.

— Nu-mi puteți promite asta.

Aud cum tonul vocii mi se ridică, dar nu-mi pasă. Vreau ca ea să înțeleagă.

— Cine știe ce se va întâmpla? Nu puteți garanta că nu se va întâmpla nimic. Nu puteți!

Aud ecoul unei persoane care țipă și mă simt încurajată. Cred că și ea vede pericolul.

— Cara, trebuie să te calmezi, spune Madame Monelle. Avem un program strict; toată lumea trebuie să se urce în autobuze...

O întrerup, furia mea ieșind la suprafață ca un val.

— E prea riscant! De ce nu puteți vedea asta? Dacă se întâmplă ceva? Vreți să aveți asta pe conștiință? *Vreți?*

Se aude ecoul unui alt țipăt în curtea în care acum e liniște. Mă întorc și găsesc cel puțin o sută de fețe holbându-se la mine. Apoi îmi dau seama: țipătul este al meu.

O femeie scundă și slabă își face loc prin mulțime.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea într-un accent britanic perfect și sacadat.

Madame Monelle arată nerăbdătoare spre mine.

— Ea este îngrijorată de siguranța elevilor. Crede că șoselele sunt prea înghețate pentru autobuze. Nu-ți face griji, totul e sub control.

Femeia se uită cu adevărat la mine pentru prima dată și îmi doresc să mă ia în serios. În cele din urmă îmi face semn să vin în față.

— De ce nu vii cu mine și vom discuta despre asta?

Respir foarte ușurată și mă grăbesc după ea în școală.

12

FEMEIA MĂ GHIDEAZĂ PE UN CORIDOR DE LA PARTER PE CARE NU am mai fost până acum. Este mochetat cu un covor gros de culoarea smaraldului în care mi se scufundă pașii. Continuăm până în capătul coridorului, iar fiecare pas pe care îl facem îmi amintește că distanța dintre noi și curte se mărește. Asta va dura prea mult. Autobuzele vor pleca înainte ca noi să ajungem unde mergem.

— Așteptați, Madame. . .

— Doamna King, mă corectează ea. Se oprește în afara unei uși de lemn. Vino înăuntru și vom bea un ceai.

Clatin din cap.

— Doamnă King, nu avem timp pentru asta. Nu cred că ați înțeles. Autobuzele. Elevii. Sunt în pericol.

De ce sunt eu singura persoană care își dă seama de asta?

— Ba înțeleg, Cara. Te asigur de asta. Doar intră și stai jos un minut, spune ea, tonul ei nelăsând loc de dezbateri.

Fac cum îmi spune, așezându-mă la marginea unui fotoliu cu spătar înalt, în fața unui foc perfect. Simt cum mă foiesc, dorindu-mi cu disperare ca ea să facă ceva în legătură cu situația asta.

— Veți opri autobuzele?

— Nu, răspunde ea calm. Șoferii sunt obișnuiți să fie în aceste condiții, Cara. E la fel de sigur să te urci într-o mașină aici cum ar fi oriunde altundeva.

— Adică nu e deloc sigur, concluzionez eu nervoasă, ridicându-mă în picioare. Și în special aici nu e sigur. Aproape că am fost implicată într-un accident pe drum când am venit aici. Șoferii sunt nebuni. Trebuie să-i opriți. . .

— Cara, mă întrerupe ea, deschizând o pereche de ochelari pe care și-i pune încet. Prea încet. E prea târziu, autobuzele vor fi plecat până acum.

— Pentru că le-ați lăsat dumneavoastră.

Se duce la ușa unei camere adiacente și își bagă capul înăuntru pentru a mormăi ceva unei persoane pe care nu o pot vedea. Se întoarce la mine.

— Da, Cara, eu le-am lăsat să plece. Trebuia să o fac. Planurile pentru Aniversarea Școlii au fost organizate săptămâni întregi. Toată lumea aștepta să meargă. Facem asta în fiecare an.

În camera aceasta, cu focul pocnind ritmic între noi, vârfurile flăcărilor întinzându-se în sus pe horn, defensiva mea începe să se stingă.

— Te rog să iei un loc.

Se uită blând la mine în timp ce ezit, nesigură, lângă fotoliu. Ea dă din cap, făcându-mi semn să stau jos. Când în cele din urmă o fac, ea își reia locul din scaunul de alături.

— Chiar ar fi trebuit să facem cunoștință până acum, sincer. Îmi pare rău că nu am făcut-o, dar te acomodai atât de bine, încât nu am vrut să te întrerup. Soțul meu este director aici la Speranța. Conducem școala împreună. I-am cunoscut pe părinții tăi – nu știu dacă știi, dar tatăl tău vitreg ne-a vândut mie și soțului meu o casă, la mică distanță de unde locuiți voi. El e din America, la fel ca tine.

— Eu sunt născută în Londra, îi zic.

Îmi dau seama că încercă să găsească lucruri pe care le avem în comun – o tactică folosită de toți psihologii la care am fost anul trecut. Dar asta nu este o sesiune de terapie, iar eu nu prea am chef să intru în joc de data asta.

— La fel ca mine, spune ea cu un zâmbet. Încă o încercare de a mă face să mă simt mai confortabil – nu îmi ofer unul drept răspuns. Ascultă, Cara, nu vreau să existe secrete între noi. Mama ta mi-a spus totul despre accidentul tău când am vorbit despre venirea ta aici, așa că înțeleg de ce te-au îngrijorat autobuzele astăzi.

Îmi răsucesc corpul din direcția ei și înspre foc. Când nu spun nimic, ea continuă:

— Ne bucurăm să te primim la Speranța și, în ciuda lucrurilor malițioase pe care le spun unii, noi nu considerăm a fi o ultimă soluție. Suntem foarte selectivi cu cei pe care îi alegem să se alăture rangurilor noastre; ești o fată deșteaptă, cu foarte mult potențial. Știi că, odată ce te vei simți mai în largul tău, vei înțelege că aici ți-a fost oferită o șansă.

Îmi înclăștez dinții de enervare.

— Am înțeles. Știi că sunt norocoasă...

Ridică o mână pentru a mă întrerupe.

— Ești privilegiată, Cara. Nu confunda norocul cu circumstanța – nu sunt același lucru.

Ochii mei fug înapoi spre ai ei și mă aștept să văd mila cu care par să se uite la mine toți adulții care știu ce s-a întâmplat. E acolo, după cum mă așteptam, dar mai e și altceva amestecat: un sentiment de hotărâre.

— Vreau să profiți cât mai mult de timpul tău aici, spune ea sincer. Și vreau să-ți placă.

— Nu știi dacă mi-ar plăcea în vreun loc în momentul de față, răspund eu.

Totuși, nu e o propoziție complet adevărată. Ultimele trei săptămâni au fost cu sușuri și coborâșuri, însă nu au fost complet groaznice.

Ușa se deschide și o femeie intră cu o tavă. Doamna King toarnă două cești de ceai dintr-un ceainic strălucitor de argint și îmi pasează una mie. O iau, tremurând, și picături de ceai alunecă de pe marginea cării în farfurioară.

— Părerea mea, continuă ea, este că fericirea ta aici depinde de lucrurile care contează pentru tine. Vrei să-ți faci prieteni aici? Vrei să înveți destul de bine încât să poți intra la universitate? Vrei doar să fii departe de casă? Ce îți dorești *tu*?

— Nu contează ce îmi doresc, îi răspund, nervoasă. Am renunțat la dreptul de a-mi mai dori lucruri pentru mine acum nouă luni.

Ea se lasă din nou pe spate în fotoliu și mă analizează pe deasupra ochelarilor.

— Bine, hai să încercăm dintr-un alt unghi. Ce voiai să faci înainte de accident?

Pun ceașca, din care nu am băut, înapoi pe tavă cu mai multă forță decât am vrut. Porțelanul produce un clinchet sumbru.

— Foarte multe lucruri inutile. Să fiu mai slabă, părul să-mi fie mai blond, să fiu mai puțin conștientă de sine... lista continuă. Niciunul dintre lucrurile acestea nu mai contează acum.

Fac o pauză și simt cum furia se scurge din mine, fiind înlocuită de o stare de suferință rece și de neclintit.

— Cel mai rău lucru este că simțeam că sunt tratată aspru din cauza lor, că viața mea era nespuse de nedreaptă.

Mă uit la ea și o văd zâmbind cu gura închisă.

— Ei bine, viața *poate* fi nespuse de nedreaptă.

Zâmbetul ei îmi reaprinde furia.

— Dar viața mea nu era nedreaptă pentru mine atunci. Toate dorințele mele erau ridicole și superficiale.

— În locul tău nu m-aș critica prea tare. Ce îți doreai atunci arată doar situația în care te aflai în acel moment.

— Și uitați ce departe am ajuns, zic eu.

Măinile îmi tremură în timp ce le ridic să îmi prind câteva suvițe de păr, care acum sunt de un blond-marونیu, cu vârfurile strălucitoare și aspre unde a mai crescut părul după vopsit. Sunt deja mai slabă decât mi-aș fi putut imagina vreodată și asta nu mă bucură în niciun fel. Vremea în care mă interesa cum arăt e de mult trecută; abia mai am energie să fiu conștientă de mine însămi.

Ea își împinge ochelarii mai sus pe nas și mă țintuiește cu o privire atât de știutoare, încât mai că mă străpunge.

— Lucrurile sunt diferite pentru tine acum, zice ea, dând din cap, iar ochii îi fug de la mine, concentrându-se în schimb pe câțiva fulgi rătăciți care plutesc degajați pe lângă fereastră. Mereu mă uimește cât de ignoranți suntem cu toții cu privire la puterea de decizie în povestea noastră. Indiferent de ce îți doreai înainte – acele lucruri care nu mai contează pentru tine –, trebuie să existe acum *ceva*, un lucru pe care ți-l dorești mai mult decât orice altceva.

Cuvintele îmi ies pe gură fără ca eu să mă gândesc de fapt la ele.

— Vreau să trăiesc fără să trebuiască să mă forțez să duc fiecare zi până la capăt.

Întreg corpul mă doare de la acest răspuns. Ar fi trebuit să fie: vreau să pot vorbi cu G din nou.

Ea dă din cap, mulțumită.

— Vei vedea că timpul le vindecă pe toate.

— Timpul îți oferă distanță, atâta tot, spun eu aspru. Te ajută să uiți, însă eu nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat, deci cum naiba ar trebui să mă vindece?

— Evident că nu vei uita accidentul; face parte din povestea ta. E parte din cine ești. Dar îți promit asta în legătură cu felul în care te simți acum: te vei simți mai bine. Acest impediment doar pare insurmontabil acum pentru că ești extrem de tânără.

Simt o durere bruscă, acută, ca și cum cineva mi-a înfipt un cuțit în abdomen și mi-a scos tot aerul din plămâni.

— *Impediment?* Uciderea celei mai bune prietene o numiți un impediment?

— Cara, așteaptă...

Las ușa să se trântescă în urma mea.

13

ÎMI IAU CĂRȚILE DE SUS ȘI APOI GĂSESC O CLASĂ GOALĂ ÎN CARE SĂ MĂ instalez pentru toată după-amiaza. Nu mă deranjează nimeni, dar totuși, abia dacă e ceva pe aici. Afară, dincolo de ferestre, profesorii care au mai rămas fac ultimele retușuri pentru festivitățile de diseară. Lasă afară felinare și torțe ceremoniale, și din când în când îl văd pe unul dintre ei, împodobit cu o instalație, cum dispare din peisaj.

Fără ceilalți elevi, se așterne o liniște sinistă. La început găsesc un oarecare confort în izolare, cum am găsit și după ce am ieșit din spital, însă după cam o oră începe să mă cuprindă panica. Nu mi-am pierdut cumpătul doar în fața clasei mele – ci în fața întregii școli.

Îmi distrag atenția cu temele. Încep cu un eseu la engleză, apoi cu tema la mate, apoi la biologie, franceză și exerciții de gramatică germană. Le-am terminat pe toate până ce aud autobuzele apropiindu-se, apoi sting repede lumina în clasă când aud sunetul motoarelor. Soarele a apus de mult, însă flăcările torțelor înfite în pământ în toată curtea luminează școala și raze de lumină inundă camera. Stau ascunsă la marginea ferestrei și mă uit cum toți elevii coboară din autobuz.

Disting trei siluete în mulțime. Ren, Hector și Fred merg împreună spre ușile de la intrare. Acest fapt pare natural – o perspectivă despre cum era viața lor înaintea să ajung eu – și nu pot decât să mă gândesc că am cam făcut-o de oaie. Hector și Ren trebuie să fi văzut dezlănțuirea mea și și-au dat seama că Fred a avut dreptate în ceea ce mă privește în tot acest timp – îmi imaginez cum s-au împăcat pe baza faptului că eu am luat-o razna; și Fred le-a iertat greșeala.

Brusc, îmi dau seama cât de diferită este viața mea față de cum era cu un an în urmă. Am luat de bun cât de ușor îmi era atunci – era începutul unui nou an școlar și aveam cele mai bune prietene cu mine. Nu aș fi fost niciodată singură ca acum. G, Poppy, Lennon și cu mine făceam totul împreună: fiecare petrecere, fiecare prânz, fiecare... fiecare lucru.

Într-o vară ne-am creat propriul cod. A fost ideea lui Poppy și a lui G; l-au numit Dicționarul de buzunar PG. Privind în urmă, toată chestia era foarte exclusivistă: noi patru eram singurele persoane care știau limba, și exact asta voiam. Regula era că, săptămânal, fiecare puteam adăuga câte un cuvânt. Îmi amintesc prima săptămână din semestru când Lennon a adăugat cuvântul tenis în vocabular. Eram acasă la Poppy și ne prefăceam că ne facem temele în jurul mesei sale din bucătărie, în timp ce mama ei ne prepara o negresă. Dicționarul de buzunar PG era deschis pe masă în fața tuturor, camuflat printre cărțile din jur, și a scris:

Tenis – substantiv.

A juca tenis: a flirta cu nerușinare.

— Deci, Poppy, a întrebat Lennon nonșalant. Ai jucat tenis cu Ben după masă, cum ai zis că o să faci?

Mama ei s-a uitat la noi toate, confuză, iar acesta era unul dintre motivele pentru care ne plăcea dicționarul atât de mult.

— Tenis? a zis ea. Nu puteți juca tenis la școală, nu-i așa?

— O, ba da, mamă, a spus Poppy. Și am devenit destul de bună. Fetele astea au nevoie de puțin antrenament, așa că au noroc că sunt disponibilă să le ajut când trebuie.

— Foarte drăguț din partea ta, a zis G.

— E plăcerea mea.

G a ridicat din sprâncene.

— Și, cum a fost tenisul? Crezi că veți mai juca din nou?

— De fapt, nu am jucat astăzi, a spus Poppy. Am jucat golf în schimb.

A tras dicționarul spre ea și a scris:

Golf – *substantiv*.

A juca golf: *a te săruta, cu limba.*

Brusc, G a părut să fie mai interesată ca niciodată de cartea pe care se prefăcea că o citește; Lennon și-a pus mâna la gură să se oprească din chicotit, iar eu încercam să înghit o gură mare de apă. Gurile noastre fremătau, niciuna dintre noi neîndrăznind să fie prima care cedează.

— Acum chiar că te dai mare, Poppy, a zis mama ei, deja părând enervată. Tu nu ai jucat golf niciodată în viața ta.

— Bineînțeles că am jucat! a răspuns Poppy, indignată. Eu joc golf mereu!

Nu-mi amintesc care dintre noi a cedat prima, dar am râs – Doamne, cât am râs! Până când ne-au durut coastele și am stat aplecate, fără aer și cu lacrimi pe obraji. Până ce mama ei s-a supărat și ne-a cerut să explicăm ce e așa de amuzant.

Nu aveam nicio grijă pe lume. La urma urmei, eram tinere, de neoprit, atât de obișnuite să ne meargă totul strună – fără să știm nimic din ceea ce avea să se întâmple.

O ORĂ MAI TÂRZIU, CÂND TOT CORPUL ÎNCĂ ÎMI ESTE ÎNȚEPENIT DE la statul pe podeaua tare de lemn, mă hotărâsc. Toată lumea va fi la cină și în sfârșit pare să fie sigur să mă duc sus și să încep să împachetez. Mă opresc în sala de la intrare, atrasă de luminile din fața ușilor duble. E frig – mult prea frig ca să nu porți o geacă. Chiar și așa, mă forțez să ies pe piatra cubică alunecoasă și acope-rită cu zăpadă de afară. Munții din jur sunt șterși și gri, doar un vag șuierat al vântului colorează liniștea și pentru o fracțiune de secundă îmi doresc să pot rămâne aici.

— Aici erai, spune târăgănat o voce cunoscută. Cineva coboară scările în grabă și vine spre mine. California, e un ger de crapă pietrele. Nu mai sta afară, ai înnebunit?

— Du-te înapoi la cină, zic eu.

Nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni, mai ales cu Hector. Va trebui să mă justific și nu merită. Dacă o voi face pe mama să mă scoată de aici, nu vreau să am nimic care ar putea fi greu de lăsat în urmă.

— Cina tocmai s-a terminat, continuă el, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare secundă. Am venit să te duc la spectacol.

— Cum m-ai găsit?

— Am eu sursele mele. Vino, hai să ne furișăm în amfiteatru. Nimeni n-o să-și dea seama.

— După ce s-a întâmplat azi după-amiază, toată lumea își va da seama.

— Bine, fie, își vor da seama. Dar va trebui să dai ochii cu ei în cele din urmă, așa că ar fi mai bine s-o faci împreună cu mine.

Îmi dau părul din față și îl țin acolo, suspendat în aer. Hector face totul să sune atât de ușor! Mă face să vreau să fac ce-mi spune. Îmi întorc privirea de la el.

— Hector, nu pot sta aici. Mersul la spectacol nu va schimba cu nimic situația.

— Ascultă, Cara, ce s-a întâmplat în după-amiaza asta...

— După-amiaza asta ți-a oferit o perspectivă reală despre cine sunt, intervin eu. Nu sunt genul de fată care se urcă într-un autobuz ca să se ducă la patinaj sau care merge într-un bar miercuri seara cu prietenii ei. Nu merit să am niciun prieten.

— Ce lucru absurd poți să spui!

— Uite, Hector, îți sunt recunoscătoare pentru că încerci să mă faci să mă simt normală, însă eu nu am mai fost normală de ceva vreme și nimic din ce faci tu nu va schimba asta.

— De ce faci asta?

— Ce faci?

— Îți faci singură viața mai dificilă. N-ar trebui să fie atât de greu.

— Ar trebui să fie... după ceea ce am făcut...

— Și ce ai făcut, mai exact?

Mă opresc. Nu-mi pot face curaj să-i spun.

— Din punctul meu de vedere, continuă el, nu ai făcut nimic altceva decât să ai destul ghinion încât să fii implicată într-un accident de mașină.

— Ce știi tu despre asta? mă răstesc eu, în timp ce un val de aer rece trece prin mine.

Mușchii mi-au împietrit, ca niște ancore grele care mă țin pe loc.

— Știi totul.

Instinctul meu de autoconservare își face simțit prezența:

— Cine ți-a spus?

— Nu mi-a spus nimeni.

— Nu face mișto de mine, Hector!

Își ține mâinile sus.

— Nu mint, Cara. Nu mi-a spus nimeni. Am citit despre asta în dosarul tău de înscriere.

— Nu ar fi trebuit să-l vezi – cine ți l-a arătat?

— Contează?

— Normal, zic eu, deși nu știu de ce.

Dacă el a aflat despre accident, știe despre câteva dintre cele mai rele lucruri despre mine. Și, din cine știe ce motiv, încă este aici.

— Uite, doamna King mi-a spus că poate ți-ar plăcea să vezi o față cunoscută, așa că am venit să te gălesc. Poate că am făcut și un drum până la secretariat să văd cu ce am de-a face mai întâi.

Mă cuprinde o groază cumplită.

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

— Ei bine, e prea târziu, Cara. Știu despre accidentul tău.

Treci peste.

Îmi vine să urlu la el. Cum poate să spună așa ceva? Cum poate fi atât de blazat în legătură cu un lucru atât de oribil?

Mă întorc cu spatele la el și cu fața spre întuneric.

— Nu mă aștept să înțelegi ceva doar pentru că ai citit dosarul.

— Atunci explică-mi, spune el încet, și simt cum tresar ca să-l evit. Erai la volan, venind de la o petrecere de Anul Nou cu cea mai bună prietenă a ta. Era trecut de miezul nopții, dar nu ai băut. Un camion a intrat greșit pe drumul de acces, iar tu te aflai în punctul lui mort. Mașina voastră s-a răsturnat.

— *Ea a murit*, spun eu, pentru că mai mult decât orice vreau să-l fac să se oprească.

Cuvintele sunt goale, prea simple pentru a comunica ceva care înseamnă atât de mult. Când le spun, durerea mă sfâșie pe interior. Nu e nimic emoțional la această durere; este pur fizică și mă face să mă simt – cam cât e posibil pentru o persoană vie, în carne și oase să simtă asta – ca și cum aș muri.

Mă uit la el și văd cu se înfiorează.

— Dar totuși, tu ai supraviețuit, Cara.

Simt cum furia mi se aprinde din nou.

— Vrei să spui că ea a murit ca să supraviețuiesc eu? O viață pentru o altă viață la schimb? Ei bine, te înșeli. Când a murit ea s-a încheiat și viața mea.

— Ba nu, mă contrazice el în șoaptă. Poate o parte din tine își dorește ca asta să fie adevărat. Când Georgina a murit, viața ta și-a schimbat cursul, atâta tot.

— Nu-i rosti numele! spun eu aspru. Nu ai cunoscut-o.

— Dar te cunosc pe tine.

Îmi ascund fața în palme. Încerc să resping totul. Încerc să uit.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, îi spun, în cele din urmă.

El mă privește cu atenție.

— Am o idee destul de bună despre cine ești.

Aștept să-și retragă cuvintele, să mă părăsească și să nu se mai întoarcă niciodată.

— Nu știi toată povestea.

— Atunci spune-mi, insistă el, punându-mi o mână pe umeri, apoi întorcându-mă cu fața spre ușile de la intrare. Dar spune-mi înăuntru.

— Nu pot, îi răspund, trăgându-mă de sub mâna lui.

Chiar nu știi dacă aș putea să articulez cu voce tare ce s-a întâmplat.

— Încearcă, spune el serios. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Dacă vei regreta după aceea, nu mai trebuie să ne vedem vreodată. Poți pleca de aici, cum îți dorești, și totul va fi uitat. Nu e ca și cum ne vom mai întâlni altă dată.

Mă ghidează înăuntru, dar încă îmi este frig.

— Nu trebuie să știi asta, îi zic în cele din urmă. Sincer, Hector, chiar nu trebuie.

— Ba da, Cara. Se uită la mine fără milă. Știi că trebuie.

Mă cuprinde un sentiment de inevitabilitate. Tot ce știu este că dacă aș vrea să-i spun cuiva, el ar fi acea persoană.

Ajunul Anului Nou, San Francisco

SE AUDE SONERIA ÎN DEPĂRTARE. MĂ UIT ÎNCĂ O DATĂ ÎN OGLINDĂ. Am cumpărat o rochie special pentru noaptea asta: scurtă, cu mâneci lungi, acoperită cu paiete verzi. Am văzut-o într-o reclamă dintr-o revistă. Modelul care o purta avea părul blond strălucitor, ca al meu, prins la spate într-o coadă ondulată; voi face asta în mașină. În seara asta am vrut să ies în evidență și sunt sigură că am ales rochia potrivită pentru asta. Mă silesc să zâmbesc, însă reflexia pare crispată – nu arată deloc ca fata din revistă.

Mama îmi strigă de jos:

— Cara! A venit Georgina.

Când G e prin preajmă, și pentru că o cunoaște atât de bine, mama uită aproape complet să vorbească cu accentul ei american caraghios și exagerat.

— Vin imediat! Îi strig înapoi, uitându-mă prin cameră să mă asigur că nu am uitat nimic.

Ca o decizie de ultim moment, îmi pun cele mai opace dresuri negre pe care le am, pentru a trece de ea cu cea mai mică

probabilitate de interogare, apoi mă îmbrac cu un palton lung, îmi iau bagajul cu schimburi de noapte și cobor scările.

— Credeam că merg doar fete la petrecere în seara asta, Cara, spune mama.

Nici măcar nu clilesc înainte să mint:

— Da, așa este.

Se încruntă.

— Te-ai machiat puțin cam tare.

— Da, păi am încercat produsele pe care mi le-ai luat de Crăciun, spun eu, uitându-mă la G pentru asistență.

Ca de obicei, pentru că părinții ei sunt atât de stricți în ceea ce privește machiajul, fața ei e curată și așteaptă să-i dau produsele mele în mașină.

Unul dintre frații mei gemeni merge legănat pe hol plângând, iar mama e distrasă, luându-l de pe podea.

— Ne vedem mâine, adaug eu, trecând de ea și îndreptându-mă spre ușă.

— Distracție plăcută, fetelor! ne urează mama, neîntorcându-și privirea de la Connor, care, în ciuda obrajilor lui uzi de lacrimi, pare să fi depășit accesul de plâns la fel de repede cum l-a început. Și un an nou fericit! strigă ea după noi, în timp ce ne urcăm în mașina lui G.

Îi facem cu mâna mult prea entuziasmate, apoi închidem portierele.

G se îndepărtează de casă.

— Doamne, ce relaxată e mama ta!

— Ei bine, de fapt nu bănuiește că noi nu mergem la Poppy...

Nu mă sinchiesc să-mi pun centura de siguranță în timp ce-mi dau jos dresurile și le las să cadă sub scaun.

— Da, ai dreptate, cred că te-a crezut, spune G, zâmbind ironic. OK, voi opri aici să mă machiez.

Trage într-o parcare abandonată de pe marginea drumului și ia geanta.

Amândouă le-am spus părinților noștri o minciună bine construită: că mergem să dormim acasă la prietena noastră, Poppy, în seara aceea. Părinții ei vor fi acasă să ne supravegheze. Tatăl ei este pastor, așa că au presupus că nu vom avea alcool deloc. Casa ei era cel mai sigur loc – mereu a fost. Poppy le-a spus părinților ei că va sta la G, așa că eram acoperite din toate părțile. De fapt, mergeam acasă la Lennon. Părinții ei mergeau acasă la un prieten din afara orașului și nu se întorceau decât pe la două dimineața – casa ei era departe de drumul mare, așa că nu puteam avea nicio reclamație din cauza zgomotului.

— James mi-a spus că vrea să discute cu mine despre ceva important, zice G, în timp ce se dă cu rimel. Cred că asta este seara cea mare.

— Veți fi oficial împreună?

Își încrucișează degetele în poală.

— Hai să nu cobim, bine?

— Bine, spun eu, zâmbind.

Totuși, în secret, eu chiar sper să cobim. Dacă i-aș spune că sunt îngrijorată de relația ei cu James, ar părea că sunt o prietenă geloasă. James este destul simpatic, frumos și popular. Sinceră să fiu, nu-l prea cunosc. Dar dacă ei chiar ar începe să fie împreună, nu cumva asta ar însemna că prietenia noastră va trece pe locul doi? Nu asta se întâmplă mereu?

— Nu uita că vine și cu Scott, spune ea, dându-mi un ghiont în umăr.

M-am sărutat cu Scott la începutul vacanței de Crăciun, iar G nu a putut să uite de asta de atunci. Cred că, în mintea ei, își închipuie cum amândouă am avea iubiți care sunt cei mai buni prieteni.

Îmi șterg o urmă de bronz fals de pe picior.

— Nu am uitat.

Se dă cu luciu de buze și, în timp ce și le lipește, expresia îi devine gânditoare.

— Cum ai de gând s-o joci?

— Încă nu m-am decis, zic eu, și încep să scotocesc în poșetă după o monedă de 25 de cenți.

— Vrei să faci tu onorurile?

Îmi ia moneda și o întoarce între degete, ca să decidă cine va fi șoferul desemnat din seara asta. Miza pare să fie mai mare decât de obicei; dacă G va discuta cu James, știu că va vrea niște curaj lichid. Totuși, nici mie nu mi-ar strica să beau ceva în seara asta.

— Alege când este în aer.

Zâmbesc răutăcios.

— Da, G, știu cum se procedează.

Își mijește ochii când aruncă moneda; o privim cum se învârte, pecetluindu-ne soarta.

— Pajură! strig în ultima clipă.

Prinde moneda în palme, arătând încet capul președintelui. Fața îi erupe într-un zâmbet.

— Ghinion, C. Se pare că vei bea doar suc.

CÂND AJUNGEM NOI, PETRECEREA E ÎN TOI. DEJA SUNT CAM cincizeci de persoane acolo și mai multe ajung când intrăm în casă.

— Slavă Domnului că sunteți aici! spune Lennon când intrăm în bucătărie.

Obrajii ei sunt roșii de la băutura, ceea ce mă face să mă întreb când au ajuns primele persoane. Arată spre pungile mari de Doritos împărțiate pe teigheaua din bucătărie:

— Mă ajuți să pun astea în boluri, Cara?

— Desigur, zic eu, întorcându-mă să văd că G a dispărut deja, probabil să vadă dacă James e aici.

Îmi dau jos paltonul și îl pun pe un scaun din apropiere.

— Uau! exclamă Lennon, uitându-se bine la mine. Chiar că ți-ai dat silința!

Din tonul vocii ei îmi dau seama că rochia mea i se pare prea extravagantă.

— Ei bine, răspund eu plictisită, e o *petrecere*. La ce te așteptai?

Apoi, intenționat, mă uit la ea din cap până în picioare, observându-i rochia bleumarin simplă. Se foiește, stânjenită.

— A, ce bine! zice ea, distrasă de ceva din spatele meu. Au ajuns băieții.

Iau o pungă de Doritos și mă ocup cu golirea ei în boluri de plastic. Mă uit pe furis în direcția lor când sunt sigură că ea nu se uită la mine. Desigur, Scott e aici, arătând foarte bine, ca întotdeauna: blond și cumva bronzat natural, deși e iarnă și vremea e îngrozitoare de câteva săptămâni. Încep să scoată baxuri de bere și sticle de alcool pe tețgheaua de lângă mine, unde se află deja un munte de alcool.

Poppy vine lângă mine și își reumple paharul de vodcă cu Cola.

— Tocmai ce am vorbit cu G. Aparent este o seară importantă pentru ea și James.

— Da, mi-a spus.

Poppy se uită peste umăr și apoi vorbește mai încet.

— Nu spune nimănui, dar eu cred că se înșală. James mi-a spus săptămâna trecută că nu vrea să fie legat. . .

Mă întorc și văd cum James intră pe ușa bucătăriei. G reappare de parcă cineva i-a dat semnalul și se îndreaptă spre el.

O parte din mine se întrebă dacă, ca de obicei, Poppy încearcă să tulbure lucrurile sau dacă chiar e adevărat ceea ce a spus. Vreau s-o

avertizez pe G să aibă grijă; se lasă prea ușor, dar apoi se sărută și-mi întorc privirea. Totul va fi bine. La urma urmei, e vorba despre G.

Cineva vine lângă mine, iar gura lui Poppy zâmbește larg și triumfător.

— Bună, Scott!

Ea se uită cu nerăbdare la mine, așteptând ca eu să spun ceva. Înainte să o fac, Lennon intră grăbită și o trage după ea, lăsându-ne pe mine și pe Scott unul lângă altul. Mă uit în jur și mă gândesc la cum o să fie seara mea. Lennon e deja beată, Poppy nu mai are mult și e evident că G are de gând să petreacă toată noaptea cu James.

Scott își toarnă o băutură.

— Vrei și tu una?

— Nu pot. Eu sunt șoferul.

— Păcat! Se uită prelung la mine și soarbe îndelungat din paharul lui de plastic. Frumoasă rochia, apropo.

Mă hotărâsc, păstrând contactul vizual cu el, și mă gândesc pe moment la definiția lui Lennon a tenisului. Știu că dacă am de gând să joc, voi da tot ce am mai bun.

Mă reazem de teighea, îmi înclin capul într-o parte și spun:

— O port special pentru tine.

— Serios? Pare uimit – exact cum voiam. Vreau să spun, nu degeaba am eu o reputație.

Râd, tachinându-l.

— Bineînțeles că nu.

Plec și, după cum știam că o va face, el mă urmează.

G APARE CAM DUPĂ O ORĂ ȘI SE ARUNCĂ PE CANAPEA LÂNGĂ MINE și Scott.

— James și cum mine suntem oficial împreună, anunță ea.

Primul meu gând este că e aproape beată criță, al doilea e că e fericită – foarte fericită. Dă pe dinafară de fericire, îi nuanțează cuvintele, limbajul corpului, și o face să nu observe privirea pe care Scott i-o aruncă lui James. Una confuză.

— Asta e nemaipomenit, G! spun eu, radiind, și o îmbrățișez.

În spatele ei, James dă din umeri către Scott și spune:

— Nu știi cum. . .

O îmbrățișez pe G mai mult decât de obicei, iar ochii mei pivotază între cei doi. Simt un nod în gât.

G se desprinde din îmbrățișarea mea și merge grăbită să le spună lui Lennon și lui Poppy. Îl apuc de mână pe Scott și îl trag după mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sigur, spune el, uitându-se confuz la mine.

— Între patru ochi, adaug eu și mă îndrept spre scări.

Îi aud pașii în urma mea și intru în primul dormitor gol pe care îl găsesc.

— Care-i treaba? mă întrebă el, făcând un pas spre mine.

Eu fac un pas înapoi.

— E vorba despre James. . . Poppy mi-a spus că el a zis că nu vrea să fie legat.

— James a fost mereu un mister.

Scott zâmbește, dar nu pare că spune adevărul.

— Ascultă, Scott, dacă. . . dacă. . .

Nu știi cum să formulez. În cele din urmă îl întreb:

— El are planuri serioase cu ea? Pentru că dacă ea strigă în gura mare că ei sunt împreună și apoi el se răzgândește mâine. . .

Mă așez pe marginea patului, iar el vine lângă mine.

— Nu te mai stresa, Cara. Nu poți face nimic în privința asta.

— Știu. . . doar că ea chiar îl place.

— Și el o place pe ea, îmi răspunde, de parcă asta ar rezolva problema. Nu pot decât să mă gândesc că noi doi avem definiții diferite despre ce înseamnă să plăci pe cineva. Voi, fetele, sunteți mereu atât de precise în legătură cu orice!

Îmi dau capul în spate.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

El nu-mi mai răspunde, pentru că suntem întrerupți:

— Asta-i cumva o glumă? strigă cineva fix în spatele ușii.

Îi recunosc vocea lui G înainte să o văd, și ies grăbită să o găsc. Se uită furioasă prin ușa dormitorului aflat față-n față cu cel în care suntem noi.

— Tocmai m-ai invitat la o întâlnire... Ce faci cu ea?

Mă uit prin ușă și sunt îngrozită – la fel de îngrozită cum pare și G – să-i văd pe James și pe Poppy stând acolo. Mă uit la amândoi, dar chiar în timp ce mă întreb ce se întâmplă, îmi dau seama.

Poppy se îndreaptă înspre ea, cu mâna întinsă.

— G, pot să-ți explic...

G îi lovește mâna, cu ochii plini de lacrimi. Se clatină puțin, iar eu îmi amintesc cât de mult a băut. Brusc îmi dau seama că dacă nu fac ceva acum, situația o să degenereze și sunt prea multe persoane în jur pentru ce va urma.

— Plecăm, spun eu brusc, punându-mi mâna în jurul ei și împingând-o înspre scări.

Ea se împiedică pe ele, apucându-mă de mână pentru echilibru.

— Hai să plecăm de aici, spun eu insistent. Haide – te voi conduce acasă.

Bâjbâie în poșetă lângă mașină și eu îi iau cheile. Deschid portiera pasagerului și o ajut să intre, punându-i centura de siguranță. Ea se prăbușește în scaun și se uită pe geam, lacrimile curgându-i pe obraji în tăcere.

Ca și cum ar fi în semn de solidaritate, începe să plouă când intrăm pe șosea – șiroaie groase de apă curg în diagonală pe parbriz. În mașină, ceasul de pe bord arată ora 00:00. O voce de la radio ne urează un an nou fericit. Am vorbit despre momentul acesta săptămâni întregi. Odată cu anul nou, ne vom schimba și noi. G avea să fie împreună cu James; eu trebuia să încep ceva serios cu Scott. Anul acesta trebuia să fie diferit.

Tot ce urmează se întâmplă cu încetinitorul. Nu observ camionul – doar impactul. Mașina se învâрте înțai, apoi se răstoarnă.

15

HECTOR ȘI CU MINE STĂM DE O PARTE ȘI DE ALTA A PATULUI MEU, față în față. Cândva, în timpul poveștii, mâinile lui le-au acoperit pe ale mele, apăsându-le în saltea pentru a le opri din tremurat.

— Ar fi trebuit să rămânem la petrecere, spun eu disperată.

El își ridică sprâncenele.

— Să rămâneți când tocmai a prins-o pe una dintre cele mai bune prietene ale ei cu iubitul ei? Nu cred. Ai făcut bine că ați plecat când ați făcut-o, Cara. Tu doar aveai grijă de ea.

Aud cum inspir brusc; dacă vinovăția ar putea ucide, aș fi deja moartă, cum ar trebui să fiu.

— Nu ar fi trebuit să sugerez asta; ar fi trebuit să-i las să se confrunte cum trebuie. Poate că atunci ei ar fi fost cei care să plece. Nici nu mă gândisem cum aveam să le explic părinților mei de ce am venit acasă – de ce eram îmbrăcate de petrecere, de ce G era beată criță și de ce eu îi conduceam mașina. N-am gândit totul până la capăt. Am plecat dintr-un impuls. Un impuls care a costat-o pe G viața.

Mâinile lui Hector le strâng pe ale mele.

— Dar Poppy și Lennon? Care a fost explicația lor pentru seara aceea?

Îmi închid ochii.

— Niciuna dintre ele nu m-a vizitat în spital, apoi eu nu m-am mai întors la școală. Le-am mai văzut o singură dată, după ce s-a întâmplat, și era atât de multă vină acolo, încât nu am putut să mai dau ochii cu ele vreodată.

— Și ele nu puteau da ochii cu tine...

— Ce vrei să spui? mă uit eu la el.

— Haide, Cara, sigur o vezi și tu? Prietena ta, Lennon, a găzduit petrecerea care s-a terminat cu accidentul. E responsabilitate și în asta. Și apoi Poppy și cu James, ei bine, asta se explică de la sine, nu crezi?

— Eu am fost șoferul, Hector, intervin eu tăios. Eu sunt cea responsabilă.

El mă ignoră.

— Ce s-a întâmplat cu șoferul camionului?

— A murit în drum spre spital.

— Crezi că te-ai fi simțit diferit față de accident dacă ar fi supraviețuit?

Îmi retrag mâinile din prinsoarea lui.

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare doar puțin ciudat că asta e prima dată când vine vorba despre celălalt șofer. Vreau să spun, dacă tu chiar te simțeau responsabilă de accident, ai fi responsabilă nu pentru una, ci pentru două morți. Dar pentru șoferul camionului nu simți nimic...

— Asta nu e corect...

— Nu e o critică, Cara. Tot ce vreau să spun e că dacă el ar fi trăit, aș putea paria că el ar fi fost cel pedepsit pentru asta. Faptul că el a murit înseamnă că tu trebuie să duci povara. Ați fost trei persoane acolo și tu ești singura care a supraviețuit.

— Îmi doresc să nu fi supraviețuit.

El se ridică în pat.

— Să nu spui asta niciodată.

— Hector, n-ai ascultat povestea? Nu ți-am explicat destul de clar ce fel de persoană sunt? Am fost oribilă; dacă cineva ar fi trebuit să moară, ar fi trebuit să fiu eu. Nu ea.

— Cara, păreai destul de normală.

— Da, ei bine, cred că am prezentat o imagine mai bună a mea atunci. Trebuia să mă fac să par mai mult ca o nenorocită, pentru că asta eram. Îmi petreceam majoritatea zilelor fiind o ticăloasă cu Poppy și Lennon, făcându-le să fie complexate pentru că eu eram complexată. Scott... ei bine, nici măcar nu-mi plăcea de el, doar că nu voiam să fiu văzută singură la petrecere. Hector, eram... *sunt* groaznică. G era nevinovată – ea era cea care mă făcea măcar câtuși de puțin agreabilă.

— Cara, uiți cât de protectoare ai fost cu ea. Cum tu ai fost cea care s-a îndoit de motivele lui James, cum tu ai fost cea care a intervenit să o ducă acasă...

— Asta a omorât-o! exclam eu, cuvintele oprindu-mi-se în gât. *Eu* am zis să plecăm. *Eu* sunt motivul pentru care ea era în mașina aceea.

Ne uităm unul la celălalt pentru o vreme, iar în liniștea ce urmează îmi recâștig controlul asupra respirației. *Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.* Ochii lui verzi licăresc hotărât și, fără să întrerupă contactul vizual, îmi spune:

— Ai o șansă nouă aici.

Mă uit în jos la mâinile mele.

— Ce rost au toate astea? E anul terminal. Suntem aici pentru cât? Maximum nouă luni? Și apoi toată lumea se întoarce de unde a venit. Nimic nu se va schimba în timpul ăsta.

— Nu s-a schimbat ceva deja?

— Hector, tu nu mă înțelegi.

— Ba da, Cara, mă contrazice el. Crede-mă, te înțeleg. Ce încerc eu să-ți spun, nu foarte elocvent, recunosc, este că aici ai a doua șansă. Și, sincer, ai început s-o folosești deja. Adică spui că erai oribilă atunci, ei bine, ne-ai fost companie bună aici. . .

Îi arunc o privire tăioasă, iar colțurile gurii lui se ridică ușor.

— Cred că m-ai judecat greșit.

El clatină din cap.

— Tind să te contrazic.

Sinceritatea lui mă sperie; totodată mă face să vreau să-mi cer iertare pentru un milion de lucruri.

Se pare că aleg să exprim doar ultimul gând.

— Îmi pare rău pentru cât de critică am fost cu tine înainte. Pare că îmi tot oferi încercări gratuite. Fred are dreptate în ceea ce mă privește, Hector. Eu am ascuns lucruri și, din cine știe ce motiv, se pare că tu perseverezi cu mine. Aș vrea să te pot convinge să nu o faci.

— Uită de Fred, spune el, enervat acum. El nici măcar nu ți-a acordat o șansă.

Dar cuvintele lui Fred nu-mi părăsesc niciodată mintea. Vreau să-i spun că Fred e singurul care mă vede clar. *Sunt un lup, Hector, și tu nu poți vedea asta.*

— Nu pot rămâne aici.

— Trebuie să rămâi aici, Cara. Chiar nu-ți dai seama? Tocmai mi-ai mărturisit cel mai important lucru și nu s-a întâmplat nimic îngrozitor.

Sunetele ușilor trântite și ale vocilor încep să ajungă la noi când toată lumea se întoarce de la spectacol.

— Ar trebui să plec, spune el, coborând pe scară și îndreptându-se spre ușă.

Ezită înainte să o deschidă, întorcându-se cu fața la mine.

— Uite ce e, Cara, nu spun că va fi ușor și cu siguranță nu voi edulcora asta pentru tine. Mâine dimineată oamenii vor șușoti despre ce s-a întâmplat astăzi – le-ai dat lui Joy și Hannei destulă muniție pentru luni întregi – și mă îndoiesc că ostilitatea lui Fred va dispărea. Mai este și Ren...

Simt un nod mare cât o minge în stomac.

— Ce e cu Ren?

— Va trebui să-i spui, în cele din urmă, să știi. Poate că ea e mai răbdătoare decât mine cu faptul că nu știe mai nimic, dar totuși e om. Dacă vei petrece atât de mult timp cu ea, va trebui să o lași să intre în cerul tău.

Vocile de pe coridor se aud tot mai tare și îmi doresc ca el să plece înainte să se întoarcă Ren, ca să mă pot preface că dorm și să nu trebuiască să dau ochii cu ea în seara asta.

— Îmi pare rău, continuă el, deschizând ușa. Dar sunt sincer cu tine, cum ai fost și tu cu mine. Ți spun un adevăr urât, pentru că asta trebuie să facem amândoi. Fără filtre.

Dar tocmai asta e, Hector, mă gândesc eu când a plecat. Nu am fost sinceră cu tine deloc.

16

DUPĂ CUM A SPUS HECTOR CĂ SE VA ÎNTÂMPLA, CONSECINȚELE izbucnirii mele la Aniversarea Școlii sunt brutale. Puținele persoane care au ratat-o au fost informate rapid, dacă e să mă iau după șușotelile și privirile critice care devin parte din umbra mea următoarea săptămână. Joy și Hannah vorbesc intenționat despre patinaj când sunt prin preajmă, și aud cuvântul „labilă” șoptit de mai multe ori decât pot să număr. Ren evită subiectul cu loialitate, dar e un gol de lucruri nespuse între noi. Cum putem să ne prefacem că nu e acolo? Chiar și serile, care obișnuiau să fie vremea refugiului, încep să fie un câmp de luptă.

Pentru că visele au început din nou.

E acolo aproape în fiecare noapte, ploaia lovind parbrizul, lacrimile curgându-i pe față... Mașina e spulberată la scurt timp, iar eu mă trezesc fără suflu, îngrozită de cât de real este, de toate aspectele nopții aceleia la care de obicei nici nu pot să mă gândesc. Faptul că i-am spus lui Hector ce s-a întâmplat în Ajunul Anului Nou mi-a reanimat noaptea în minte – la rezoluție înaltă.

Nu pot decât să mă simt de parcă sunt pe muchie de cuțit – într-o zi, cât de curând, pământul se va deschide și de data aceasta voi cădea fix înăuntru. Și totuși, încă nu o sun pe mama să o fac să vină să mă ia de aici. Nu-mi dau seama de ce.

Îmi amintesc de ce voiam să o sun în timpul orei de sport de vineri după-masă. Suntem înăuntru din nou, pentru un joc mixt de baschet. Mi se spune să îl țin pe un băiat pe care îl cheamă Drew, cu care își petrece Fred tot timpul acum.

— Să fiu îngrijorat că ești partenera mea? întrebă el, rânjind. Vreau să spun, e înghețat afară — începe să imite pe cineva —, ar putea să fie periculos.

Desigur, mă imită pe mine. Însă în loc să-i văd pe oamenii din jurul lui cum au crize de râs, în loc să văd privirile cu care sunt obișnuită, Fred apare de nicăieri.

— Las-o în pace, Drew! spune el.

— Ce? zice Drew. Nu spuneam nimic ce n-a auzit toată școala deja.

Mă aștept ca Fred să fie de acord, însă mă surprinde spunând:

— Las-o baltă, frate.

Drew, enervat de această muștrare, strigă peste umăr:

— Doamne, Fred, ce-i cu tine? Îți place de ea sau ce?

O spune într-un fel care subliniază că ar fi nebun dacă chiar ar fi adevărat.

Nu mă mișc, încă șocată de momentul de eroism din partea lui Fred. Mă uit recunoscătoare la el; el rămâne nepăsător. Se întoarce la joc și îmi șoptește:

— Să fie clar, în mod absolut categoric, *nu* te plac.

Fac un pas în față, ca să fim unul lângă altul, și îi răspund încet.

— Slavă Domnului pentru asta!

Și acolo este, un semnal că aș putea trece de partea cealaltă a baricadei — o zvâcnire involuntară pe care încercă să o ascundă —, dar tot a fost acolo: un mic zâmbet.

DUPĂ PREGĂ, MĂ TĂRĂSC PRIN VÂRTEJUL DE LAPOVIȚĂ SPRE CLĂDIREA abandonată de artă. În mijloc se află o miniatură din lemn a școlii, pe jumătate asamblată, extrem de minuțios creată. Este o replică perfectă, cu exact același număr de ferestre și cele trei domuri aurii de dimensiuni perfecte deasupra.

Ren iese din umbră.

— Ce părere ai?

— Asta e a ta?

Ea dă din cap agitată.

— Lucrarea mea finală pentru diplomă.

— Este extraordinară.

— Extraordinar de bună sau de ciudată?

Îmi dau ochii peste cap.

— Tu ce crezi?

Merge într-un cerc în jurul ei.

— Încerc să adun lucruri pentru a putea aplica la un curs de artă pentru începători la Londra, anul viitor. Încă nu e terminată. Trebuie să fac stația de telecabină cumva... și anexele. Tu ai aplicat la ceva deja? Știi că Hector vrea să facă o pauză timp de un an, să aibă o slujbă pentru ceva timp, acasă la el. Va fi drăguț să știu că mai am o cunoștință în același oraș cu mine – asta dacă voi intra.

— Vei intra, zic eu, ignorându-i întrebarea. Eu abia mă gândesc la ziua de mâine, ce să mai vorbesc despre anul viitor!

— Ai putea aplica și tu pentru ceva în Londra. Nu ziceai că tatăl tău locuiește acolo?

— Ascultă, spun eu dintr-odată. Trebuie să vorbesc cu tine despre Fred.

— Ce a mai făcut acum?

— Ei bine, el – într-un fel – m-a apărât astăzi la sport.

— Serios? După răspunsul ei, nu pare surprinsă. Asta e de bine, nu?

— I-ai spus tu ceva?

Singura explicație ar fi ca ea să-i fi spus să se potolească, că a discutat cu el după ce m-a văzut pierzându-mi mințile în fiecare noapte.

Ren se foiește stânjenită.

— Se apropie sfârșitul semestrului: probabil și-a dat seama că vei rămâne aici. Ți-am spus eu că o să-i treacă! Îmi pasează o bucată de machetă. Vrei să ții asta cât timp o lipesc?

Nu mai aducem vorba despre Fred, însă nu pot decât să mă gândesc că Ren e la fel de bună la evitatul întrebărilor cum sunt și eu.

ORICE MINCIUNI MI-AR FI SPUS REN DESPRE FRED, A AVUT DREPTATE despre sosirea sfârșitului primului semestru. Mă conectez la unul dintre calculatoarele din conservator după pregătirea de sâmbătă dimineață, ca să descarc niște foi pentru un vechi examen la franceză, și îmi apare e-mailul școlii. Printre zecile de mesaje cu poze cu gemenii de la mama, mai există și unul singur de la tata:

De la: thomascooper.freelance@virginmail.co.uk

Pentru: ccooper@scoalasperanta.com

Subiect: Sfârșitul semestrului

Bună Cara,

Cum te mai descurci? Mama ta spune că totul merge bine la Speranța. Pare să fie un loc grozav.

M-am tot gândit. Se apropie sfârșitul semestrului, nu?

Londra e la un mic zbor de Elveția, dacă ai vrea să vii aici o săptămână.

Mi-ar face mare plăcere să te văd.

Tata

Închid calculatorul imediat și mă duc sus să mă schimb de uniformă înainte de prânz.

În afara coridorului s-a afișat o listă pe care este scris unde merge fiecare în vacanța dintre semestre. Dedesubt este o notă care spune că, dacă mergi acasă, îți trebuie permisiunea părinților în scris și un itinerariu de călătorie detaliat. Cum la școală sunt elevi de peste tot din lume, mulți dintre ei și-au pus numele pe lista celor care vor rămâne aici. Mai este o notă care spune că, dacă rămâi, trebuie să urmezi un regim strict de activități, împreună cu sesiuni suplimentare de învățat. Sună cumplit, dar îmi pun numele pe listă oricum – chiar dacă credeam că aș putea merge în San Francisco, e prea departe și ar trebui să fiu destul de disperată să iau în serios e-mailul tatei. Oricum, dacă am învățat un lucru de la Aniversarea Școlii, acela este că încă nu sunt pregătită să călătoresc nicăieri.

Duminică seara mă îndrept spre cabina telefonică să-i spun mamei despre planurile mele. Mă mai uit o dată pe listă înainte să o sun. Peste weekend, Hector și Ren au scris unde se duc. Hector, acasă la Londra; Ren, acasă la Lyon. Are sens ca ei să meargă acasă, casele lor nefiind de cealaltă parte a Atlanticului, dar mă umple de groază în același timp.

Când să dau telefonul, un alt nume îmi sare în ochi. Cerneala pare proaspătă, de parcă tocmai a fost scris: Fredrik Lindström, Lyon, cu Ren. Simt un gol în stomac. De ce l-a invitat Ren pe Fred acasă la ea în vacanța dintre semestre?

E vina mea, sincer. Trebuie să-mi amintesc că ea nu este înlocuitoarea lui G. Nu facem totul împreună, nu ne facem planuri gândindu-ne una la cealaltă. Nu e o trădare faptul că l-a invitat pe Fred la ea acasă și nu pe mine. În timp ce mă împăcam cu gândul

acesta, o voce în cap îmi spune: *La ce te aștepți, Cara? Poți să dai vina pe ea că nu a vrut să te invite? Adu-ți aminte ce i-ai făcut ultimei tale prietene.*

Brusc, sufăr un atac care nu are nimic de-a face cu lipsa invitației de la Ren. Palmele îmi transpiră, cartela telefonică îmi alunecă din mână și cade pe podea. Când mă aplec să o ridic, mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu știu dacă o să pot. O las unde e, mă răsucesc pe călcâie și mă întorc în cameră, înainte să mă întrebe cineva ce s-a întâmplat. Vocea continuă să intervină, învârtindu-se în cerc în mintea mea, în timp ce mă urc în pat și îmi împing capul în pernă. Îmi doresc să se oprească.

Dar e acolo și îmi amintește despre o parte din ce s-a întâmplat în acea seară pe care *trebuie* s-o uit, până ce mă cufund adânc într-un vis.

SUNT CU CAPUL ÎN JOS ÎN MAȘINĂ ȘI NU ȘTIU DELOC CUM AM AJUNS aici. Centura este prea strânsă; pieptul meu e la fel. Bucată cu bucată, vederea mi se reîntregește. Apoi apare panica, avântându-se în văzduh cu fiecare respirație a mea. Amenințând că mă va copleși, amenințând că mă va sfâșia. Mă gândesc la un singur lucru: *trebuie să ies din mașina asta.*

Încerc să trag de centura care mă ține legată de scaun. Chiar și cu toată puterea mea, centura nu se mișcă. O smucesc, o sucesc și încerc să îmi acord puțin spațiu de mișcare. Apoi o văd pe ea. Corpul ei lipsit de vlagă este lipit de centură, dar e ceva ce nu recunosc la priveliștea asta. Ca un déjà-vu care nu poate fi explicat. Mă uit în altă parte; trebuie să mă uit în altă parte.

Sunt paiete peste tot: pe bord, pe acoperișul mașinii, amestecate haotic cu sticla spartă. Pe fundal, radioul este pornit. Se termină o piesă, muzica se preschimbă în vorbe. Aud patru cuvinte: Un An Nou Fericit.

Și îmi amintesc.

Mă întorc să mă uit la G. De data asta ochii îi sunt deschiși. Trăiește, dar totuși ceva nu e bine. Brusc, vederea mea e mult prea clară, fiecare mișcare la rezoluție maximă. Îmi ridic mâinile să ajung la ea, însă, nemaifiind moartă, se îndepărtează de mine. Atunci o văd. Unul dintre brațe îi sângerează, șuvoaie lungi

curgându-i dintr-o rană adâncă, neregulată, prin care se vede osul de la încheietură până la cot. Mă uit în jos la mine, așteptându-mă să văd una identică – cea pe care o știu prea bine –, dar nu e acolo.

Paietele își pierd strălucirea, murdărite de și mai mult sânge. Nu-mi pot da seama de unde vine. Privirea îmi cade pe mâinile mele, care sunt zdrobite, îndoite foarte tare. Într-o clipă simt cum totul se mișcă, picioarele mele se sucesc în unghiuri caraghioase, încep să simt gust de sânge, înghițituri întregi, uitându-mă cu disperare la ea pentru ajutor.

Buzele ei încep să se miște, iar cuvintele ei – negre, neiertătoare – mă lovesc din plin.

— Tu ai făcut asta...

Apoi lumea începe să se deruleze înapoi în fața noastră. Mașina se răsucesc din nou pe roți, făcându-ne să stăm în poziția corectă. Sticla începe să se repare singură în fața ochilor mei. Paietele se reatașează de rochia sa. Trupul meu se îndreaptă din nou. Ușa de lângă mine se netezește, înlăturând orice urmă de impact de pe suprafața ei. Se aude un sunet cumplit, ca de metal care se contractă. Farurile dau înapoi, îndepărtându-se. Timpul se oprește. Nimic nu mișcă pe șosea.

Aud ecoul, din nou și din nou. O avertizare, o declarație, o muștrare. *Tu ai făcut asta. Tu ai făcut asta. Tu ai făcut asta.*

Și apoi apăsăm butonul de play. Farurile se năpustesc din nou asupra noastră, și o privesc pentru ultima oară, înainte ca totul să se spargă în bucăți.

Deschid ochii, mă ridic și trag aer în piept. Într-o mișcare instinctivă, îmi verific mâinile. Sunt întregi, fără răni. Sunt ale mele, nu ale ei. Sar ca arsă din pat și cobor pe scară.

Nu pot să adorm la loc.

Dar, mai ales, nu pot să respir.

ÎMI PUN FAȚA ÎNTR-O CHIUVEȚĂ PLINĂ CU APĂ RECE CA GHEAȚA ÎN baie, sperând că voi putea elimina până și ultima urmă de somn. Nu pot risca să mă scufund din nou în același vis, nu când îmi este atât de necunoscut. Când revin la suprafață, obrajii îmi sunt îmbujorați și goi, și îmi vine să plâng mult mai tare decât mi-a venit în ultimele luni. Mai presus de toate, nu înțeleg de ce sunt atât de supărată de visul acesta nou. Nu asta am vrut de la început? Nu am zis mereu că ar fi trebuit să fiu eu în locul ei? De ce este realitatea acestui lucru atât de îngrozitoare?

Persoana pe care o văd în oglinda de deasupra chiuvetei îmi provoacă dezgust: este speriată. Speriată că s-a văzut pe ea în locul lui G. Locul în care merita să fie în noaptea aceea. Nu pot să mă mai uit la ea.

Cu toate că e miezul nopții, Hector e în camera de zi, îmbrăcat pentru vremea afară. Se întinde, echilibrându-se pe vârfuri, spre ieșirea de siguranță de lângă fereastra alcovului, jucându-se cu ceva acolo. Revine la înălțimea normală când mă aude că intru.

— Ah, tu erai, zice el, apoi fața i se relaxează și se întoarce la ce făcea înainte. Îmi face plăcere să te văd, ca întotdeauna, dar trebuie

să te întreb de ce ești aici la ora asta, continuă, peste zgomotul încet de hârșăit de metal.

— N-am somn, răspund eu, cu o slabă încercare de a-mi face vocea să pară lipsită de emoție.

Mâinile lui întinse peste tocul ușii se opresc. În cele din urmă spune:

— Bun venit în club!

Mânele jachetei lui îi cad până la coate, dezvăluind o parte dintr-o linie neagră tatuată pe mână. Îl analizez pentru câteva clipe, gândindu-mă dacă să mă întorc. Curiozitatea mi-o ia înainte.

— Ce faci acolo?

— Încerc să nu pornesc alarma, răspunde el, și se aude un clic puternic. Dezactivată, adaugă drept explicație în timp ce deschide ușa.

O rafală de vânt rece intră în cameră. Face semn afară, unde se vede un mic balcon de metal.

— Vrei să mi te alături? Mi-aș lua geaca dacă aș fi în locul tău.

— E în cameră, spun eu, uitându-mă în jos la colanții și hanoracul meu, și tremurând de la frigul care a umplut deja încăperea.

— Ia una din astea, mă îndeamnă, arătând spre cuierul de lângă ușă, unde atârnă gecei marcate cu Școala Speranța.

Sunt comune. O aleg pe cea mai miștoasă posibil și îl urmez pe balcon, care se dovedește a nu fi un balcon, ci palierul unei scări metalice care duce pe acoperiș. Hector ține ușa deschisă cu o carte subțire în timp ce urcăm treptele, având grijă să nu ni se audă pașii.

Fulgii mari de zăpadă plutesc în jur și se opresc pe obrajii mei. Pare că ar trebui să fie mai întuneric decât este, însă, în spatele nostru, domurile aurii de pe acoperiș sunt luminate vag, făcând întunericul mai puțin opac.

— O cauți cu lumânarea, îi șoptesc, înfășurându-mi geaca mai strâns pe mine când ajungem sus.

El ridică o sprânceană, amuzat.

— E înviorător, nu-i așa?

Scările ne-au dus pe o mică terasă care coboară în acoperiș între două domuri aurii. Aproape că mă dezechilibrez înaintea ca Hector să mă prindă de mână. Mă încordez de la contact, dar, de parcă îmi anticipa reacția, îmi dă drumul la fel de repede, deși sentimentul nu dispăre imediat.

— Nu o lua pe acolo, e plin de gheață, spune el, pe un ton mai jos decât de obicei.

Dau din cap prosteste, cu obraji îmbujorați de frig.

— Unde mergem, atunci?

Face semn spre micul zid care înconjoară terasa, stând la margine și glisând pe el. Se dă într-o parte pentru a-mi face loc și mie. Îi copiez postura, stând drept pe perete, cu terasa în spatele nostru, și îmi sprijin picioarele pe țiglă pentru mai mult echilibru. Peretele este exact în vârf, unde începe panta acoperită cu țigle spre pământ. O mișcare greșită și am putea cădea înaintea, fix în spatele clădirii.

— Vrei să vorbim despre ce nu te lasă să dormi? mă întreabă el.

— Nu acum.

Niciodată ar fi mai bine spus, dar nu vreau să fiu rece cu el – nu după ce a făcut atât de multe pentru mine. Mai multe decât poate să știe.

— Dar tu?

— Sub nicio formă.

Găsesc un zâmbet mic pe undeva, iar gura lui se arcuiește în simetrie cu a mea.

— Ce s-a întâmplat cu adevărurile urâte și toate astea?

— Timpul și locul potrivit, California. Timpul și locul potrivit. Își închide ochii strâns în întuneric, ștergând picățele de zăpadă din ei. Observ că tot ne întâlnim la ore neobișnuite. E de parcă suntem oarecum sincronizați. Bine, asta dacă nu cumva mă urmărești. Presupun că îți este greu să rezisti ținutei mele de noapte.

Mă uit la el, observându-i treningul, geaca – deloc potrivite pentru a dormi în ele. Îmi dau ochii peste cap.

Se lasă un moment de liniște.

— N-ai spus nimănu. . .

Ridică o sprânceană.

— Ce n-am spus nimănu?

— Despre ce ți-am povestit la Aniversarea Școlii, spun eu încet.

— Nu e treaba meu să spun așa ceva. Te așteptai să o fac?

— Nu știi, șoptesc eu. Cred că. . . ei bine, cred că te-am judecat greșit când am ajuns prima dată.

— În ce sens?

— Am crezut că ești ca o sută de alți băieți pe care i-am cunoscut înainte.

— Lasă-mă să ghicesc, ai crezut că sunt – vorbește din nou cu accentul lui american groaznic – un *atlet tâmpit*¹.

Un mic zâmbet îmi evadează pe buze.

— Chiar ai crezut asta, nu-i așa? râde el ușor. Nu te-a învățat nimeni că nu ar trebui să judeci o carte după copertă, California? Chiar dacă coperta este atât de atrăgătoare.

Strâmb din nas.

— Doamne, Hector, aproape că strici momentul.

— Ei bine, nu vrem să se întâmple asta, spune el serios, însă zâmbetul îl dă de gol.

¹ În original, *a dumb jock* (jock – stereotipul american al atletului arogant și popular, întâlnit des în filme).

Îmi întorc privirea și mă uit la munții cenușii din jurul nostru.

— Cum ai găsit locul acesta?

— Sunt aici de patru ani, California – ți-am spus asta. Și, ei bine, sunt una dintre persoanele acelea care nu are nevoie de foarte mult somn.

— Vii des aici?

— Din când în când. Se zvonește că se va instala un nou sistem de alarmă, ceea ce ar putea fi o problemă în viitor, așa că profit de locul ăsta cât mai pot.

— De ce aici?

Mă uit în jur, la munții care ne înconjoară, la strălucirea estompată a luminilor orașului de peste prăpastie. Liniștea ne învăluie și mă face să cred că nu mai există nimic aici. Nimic în afară de noi.

Nu se uită la mine.

— Ai prefera să fii altundeva?

Sunt o mulțime de locuri în care ar trebui să fiu de fapt, însă nu-mi vine niciunul în minte.

Mă aplec puțin înainte, iar piciorul drept îmi alunecă pe țiglele umede de la zăpada nedepusă. Inspir adânc și înjur în sinea mea, șocată de neglijența de moment.

— E un loc destul de periculos în care să vii singur – ar fi foarte ușor să cazi.

— Și totuși, Cara, spune el, amândoi avem grijă să stăm pe loc.

— Chiar avem?

Vocea mea e seacă. Pentru că, pentru mine, asta înseamnă doar că stăm la marginea unui acoperiș într-un loc pustiu. Nu am deloc grijă...

Mă privește în ochi, și îmi pierd avântul în intensitatea privirii lui.

— Ai grijă la toate lucrurile acum.

— Te înșeli, zic eu.

Vreau să-i spun că, stând aici, izolată de toate lucrurile pe care le-am experimentat vreodată, îmi amintește doar că nu mai am nimic de pierdut.

Mă analizează din nou, cu ochii lui verzi și iscoditori; mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă l-aș lăsa să vadă – să vadă cu adevărat – cine sunt și ce am făcut. Sunt tentată, nu pot nega asta, însă știu că tentațiile nu aduc nimic bun.

Îmi pune o mână pe picior și din nou tresar la atingere. De data asta nu o retrage. Își scade vocea la cel mai mic și încet decibel. Simt vibrațiile în aerul din jurul meu.

— Nu te vei simți așa mereu, să știi.

Îmi doresc atât de mult să-l pot crede – Doamne, cât îmi doresc asta! Însă nu pot, deoarece felul în care mă simt față de moartea lui G n-o să se schimbe niciodată. Sunt ținută în loc. Nu avansez. Progresul este imposibil. Nimic nu se va schimba vreodată; nimic nu va fi mai bine.

— Va fi mai bine, spune Hector ferm, iar eu mă întreb cum poate ști el asta.

19

NU POT ALUNGA VISUL. ÎMI RĂMÂNE ÎN MINTE TOT RESTUL ZILEI următoare. Reproșul lui G din vis – *tu ai făcut asta* – nu dispăre și, în timp ce încerc să afișez o imagine calmă în exterior, simt cum mă destram pe dinăuntru.

În pauza de dimineață îmi iau cartea de franceză în curte și mă prefac că învăț vocabularul pentru a evita să vorbesc cu oricine.

Ren aduce două pahare aburinde de ceai și se așază lângă mine pe bancă.

— Te-am supărat cu ceva?

— Nu, mormăi eu.

Cu coada ochiului văd cum pune ceaiul pe bancă lângă mine printr-o o mișcare naturală și rapidă.

— Abia ai vorbit cu mine azi dimineață, spune ea, cu o expresie foarte hotărâtă. Dacă avem o problemă, aș prefera să știi care e.

Fac semn spre cartea din mână.

— Am doar foarte multe de făcut.

Scoate un sunet nerăbdător.

— Unde ai fost aseară? M-am trezit și nu erai în cameră.

— N-am putut dormi, spun eu sec.

— Trebuia să mă trezești.

Îmi ridic ochii din carte, enervată.

— Vai, Ren, te rog, las-o baltă! Sunt bine, OK?

— Bine, spune ea aspru. Dacă asta vrei, o s-o las baltă.

Se ridică bătoasă și dispăre în școală fără să se mai uite înapoi. Ar trebui să mă simt vinovată; presupun că o parte din mine chiar se simte. Dar vinovăția a devenit atât de intrinsecă, încât în ultimele zile mi-e greu să-mi dau seama.

Și, ca să complicăm lucrurile mai tare, când ajung la prânz, Fred e din nou în locul liber de lângă Hector. Vine și la cină, ba chiar vine la masa noastră în conservator, la pregă. Și cu toate că ostilitatea lui față de mine s-a mai topit puțin de la ora aceea de sport, îl prind ocazional aruncându-mi priviri neîncrezătoare pe care nu am energia să i le întorc. Mesajul este clar: vom coexista, dar încă nu are încredere în mine.

La un moment dat, pe la amiază, școala este închisă. Profesorii blochează ușile care duc afară și ne amintesc la fiecare oră că nimeni nu are voie să iasă sau să intre. În drum spre conservator, aproape că mă lovesc de o tablă mare care menționează condițiile meteorologice nefaste ca motiv pentru restricționarea noastră, însă, când mă așez la pregă și mă uit pe fereastră, „nefast” nu pare să fie o descriere destul de puternică pentru viscolul care vâiește afară. Arată de parcă cineva a acoperit peretele de sticlă cu un cearșaf alb: vizibilitate zero.

După lecții, Hector mă găsește la locul meu de la fereastră în camera de zi, privind cum zăpada cade frenetic.

— Ce-i cu tine?

— De ce mă întrebă toată lumea asta? Sunt bine.

El ridică din sprâncene și vine mai aproape de mine.

— Te-ai certat cu Ren.

— De ce ai spune asta?

Sprâncenele i se ridică și mai mult.

— Haide, Cara. Ea e țâfnoasă, tu abia ai spus un cuvânt toată ziua. Nu-i chiar fizică cuantică.

— Sunt doar obosită, mă apăr eu, fără să-l privesc în ochi. Abia am putut dormi astă-noapte.

— Da, spune el, plictisit. Sunt conștient de asta.

Stăm un minut într-o liniște tensionată. Evenimentele ultimelor patruzeci și opt de ore mi se învârt în cap, otrăvind-mi gândurile: e-mailul tatălui meu, lista vacanțelor dintre semestre, visul, acoperișul, întoarcerea lui Fred.

Nu mai pot să mă abțin.

— Ei bine, văd că Fred este din nou cel mai bun prieten al tuturor...

O expresie de înțelegere îi apare pe față lui Hector.

— Despre asta este vorba?

— Mi se pare o coincidență prea mare, atâta tot. Nimeni nu a vorbit cu Fred săptămâni întregi...

— Împart camera cu Fred, California, intervine el, gesticulând gânditor din degete. Am schimbat câte un cuvânt ici-colo în ultimele câteva săptămâni, să știi.

— Ei bine, cu Ren nu a schimbat. Și acum, brusc, e de parcă ultimele săptămâni au fost date uitării la timp ca ea să-l invite acasă la ea în vacanță.

— Dacă vremea mai ține așa, California, niciunul dintre noi nu va merge nicăieri weekendul acesta.

— Bine! mă răstesc eu.

Colțurile gurii îi tremură.

— Ce găsești atât de amuzant în legătură cu situația asta?

— Ești geloasă.

— Nu sunt geloasă, zic eu, și simt o durere acută în piept de la acuzație.

Oare chiar sunt geloasă? Chiar nu m-am schimbat deloc în timpul petrecut aici?

Îmi zâmbește în semn de scuză.

— Adevăruri urâte, Cara. Asta ne-am promis unul celuilalt.

— Ești al naibii de selectiv cu adevărurile pe care alegi să le împărtășești cu mine.

Mă privește în ochi, sfidător.

— Și tu nu ești?

Mâinile mi se încleștează în pumni. Le folosesc pentru a mă împinge din locul de la fereastră. Simt un impuls puternic să mă îndepărtez de el înainte de a mai divulga și altceva. Nu ar fi trebuit să-mi las garda jos cu el niciodată; nu ar fi trebuit să-l las să descopere o parte din motivul pentru care sunt atât de tulburată. Acum nu mai trebuie să facă presupuneri greșite despre mine; e posibil ca el să mă descifreze. Singurul lucru care mă sperie mai mult decât să fiu analizată este să fiu analizată de cineva care chiar m-ar înțelege.

— HECTOR MI-A SPUS TOTUL, ÎMI MĂRTURISEȘTE Ren, CÂND INTRĂ în cameră în seara aceea.

— *Totul?* întreb eu, trăgând aer în piept.

Rămân încremenită și uit să mai respir. Nu totul. Spune-mi că nu *totul*.

— Ești supărată că Fred vine acasă cu mine.

Întregul corp mi se relaxează în timp ce las aerul să-mi intre iar în plămâni.

— Cred doar că ar trebui să ai grijă, zic eu, în cele din urmă, forțându-mă să am o expresie lipsită de emoție. În urmă cu nu foarte mult timp erai supărată că este atât de distant, acum îl inviți

să stea cu tine o săptămână. Îi vei da oportunitatea să-ți facă și mai multe faze nasoale. Vreau să spun, știi că m-a apărut acum câteva zile, dar asta nu-l scuză pentru faptul că te-a ignorat în ultimele săptămâni. Nu vreau să te văd rănită, Ren. Atâta tot.

Ea oftează nerăbdătoare.

— Cara, nu puteam să te invit pe tine.

— Nu e vorba despre mine, Ren, nu sunt geloasă.

Mă întreb dacă tot repet fraza asta pentru a mă convinge pe mine – și dacă va părea adevărată în cele din urmă, dacă voi continua să o spun.

— Cara, ascultă...

O întrerup.

— Eu vreau doar să te protejez, Ren – nimic mai mult. Nu cred că s-a schimbat peste weekend. Ar fi o schimbare prea bruscă...

— CARA! țipă ea, făcându-mă să tac de la șoc. Ascultă-mă. Te-aș fi chemat pe tine – am vrut să te chem pe tine –, dar nu e atât de simplu. Părinții mei... ei cred că Fred este iubitul meu.

Asta mă prinde din scurt.

— Ce? Ei nu știu că tu ești lesbiană?

— Nu, nu știu. Și nu trebuie să știe. Nu după cum au reacționat data trecută.

Aștept să dea detalii.

— La fosta mea școală erau niște zvonuri care au ajuns la urechile părinților. Eram la o școală doar pentru fete. Nu s-a întâmplat nimic atunci, însă știam. Am încercat să le spun părinților mei cum mă simt – că nu îmi plac băieții. Îmi iubesc părinții, dar ei sunt foarte tradiționaliști. Locuim într-un oraș mic de lângă Lyon. Toată lumea cunoaște pe toată lumea – toată lumea trebuie să fie ca restul lumii. Mi-au spus că sunt prea tânără să știu cum mă simt

în legătura cu așa ceva; că trebuie să fiu în preajma băieților, apoi mă voi simți diferit. M-au retras de la școală și m-au trimis aici.

— Nu poți schimba felul în care te simți, Ren.

— Nu contează cum mă simt, Cara. Tu știi cum e să se uite părinții tăi la tine de parcă ai fi defectă cumva? Nu-ți poți imagina rușinea. Tot ce voiam era să fiu normală în ochii lor.

De fapt, chiar pot să-mi imaginez, îmi vine să spun. Știu exact cum e să te simți așa.

— Apoi, în primul meu semestru aici, l-am cunoscut pe Fred, continuă ea. Părinții lui locuiesc în China; sunt diplomați. Lucrează la ambasada Suediei de acolo, așa că nu avea unde să meargă în cea primă vacanță dintre semestre. L-am invitat la mine acasă, și părinții mei au presupus lucruri despre noi. Ne prefacem de ani de zile.

— Deci, după tot ce a făcut semestrul acesta, după cum s-a comportat, tu vrei pur și simplu să-l ierți pentru că îți este convenabil?

— Da, spune ea, neputând să mă privească în ochi. Trebuie, Cara. Asta am făcut dintotdeauna.

Mă uit insistent la ea.

— Asta nu înseamnă că trebuie să continui să o faci.

În continuare nu se uită la mine, mâinile ei strângându-se sfidătoare în pumni pe lângă ea.

— Îmi pare rău că nu te pot invita, Cara, sincer îmi pare rău. Măcar acum știi de ce.

Își ia periuța de dinți și iese cu spatele din cameră înainte să mai discutăm ceva pe subiectul ăsta.

20

VISUL MĂ TREZEȘTE ÎNAINTE DE RĂSĂRIT.

Merg pe vârfuri până în camera de zi, cât mai ușor posibil. De fapt, intru în cameră atât de silențios, încât Hector nu mă aude. Silueta lui este neclintită – rigidă și încordată – și vocea lui are un ton urgent pe care nu l-am mai auzit până acum. Rămân magnetizată de schimbul rapid de replici în spaniolă pe care îl aud, însă nu înțeleg nimic din el. Fix la final, o dă pe engleză.

— Valeria, ascultă-mă. Voi veni acasă curând – trebuie doar să rezisti până atunci, bine? De cealaltă parte a firului, apelantul spune ceva ce nu pot auzi. Ai grijă de tine, zice el, înainte să lase telefonul jos.

Când apelul este întrerupt, Hector, nedându-și seama de prezența mea, începe să trântescă receptorul de bază în mod repetat. Zgomotul face ecou în cameră, intensificându-se într-un crescendo furios. Expresia lui rămâne chinuită și n-am nicio îndoială că, dacă mai continuă, va strica telefonul. Fac un pas în față să-l opresc, iar el se întoarce, alarmat de mișcarea mea bruscă.

— De cât timp ești aici, Cara? mă întrebă el, impunător.

Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de el.

— Eu...

Chipul nu i se relaxează.

— Trăgeai cu urechea?

— Nu știu spaniolă, spun eu repede, iar expresia lui devine ușurată.

— Așa e, încuviințează el, mai mult în sinea lui decât mie.

— Ce se întâmplă? Ești bine?

Se uită la mine, însă e de parcă nu mă vede cu adevărat.

— Eu... dacă sunt...? Nu, spune el, într-un final. Nu. Nu sunt bine.

Iese valvârtej din cameră pe lângă mine, înainte să-l mai pot întreba altceva.

HECTOR LIPSEȘTE DE LA ȘCOALĂ TOT RESTUL ZILEI. REN, FRED ȘI CU mine o petrecem privind ușile sălilor de clasă, așteptând ca el să intre, și, pentru prima dată după mult timp, uit de vis; uit de mine cu totul.

Până când ajungem la pregă, e clar că ceva chiar e în neregulă.

— De ce e directorul aici? întrebă Ren.

Domnul King merge repede prin încăpere, oprindu-se să discute cu unul dintre profesorii de serviciu. O figură în ceață se apropie de masa noastră, blocându-mi unghiul spre el, apoi doamna King apare la masa noastră.

— L-ați văzut pe Hector? întrebă ea sec.

— Nu l-am văzut deloc astăzi, zice Fred. Nu era nici în cameră când m-am trezit. E totul bine?

Ochii ei licăresc o milisecundă înainte să revină la normal.

— Ah, da, spune ea. Trebuie doar să discut planul lui de călătorie din weekend. Dacă-l vedeți, îl trimiteți, vă rog, la mine?

— Desigur, zice Ren.

Doamna King se întoarce la soțul ei; cu coada ochiului, o văd clătinând din cap la el.

Ren se întoarce spre noi.

— Ce se întâmplă? Unde a plecat? Nu a mai dispărut niciodată înainte – ei bine, n-a mai dispărut de când. . .

Fred îi aruncă o privire de avertizare.

— Trebuie să-l găsim, spune el, ridicându-se brusc în picioare. Eu voi căuta în camerele băieților la toate etajele.

— Ar trebui să verifici și pe acoperiș, adaug eu.

El dă din cap o singură dată.

— Bună idee. Ren, tu caută-l în camerele fetelor, iar tu, Cara, caută-l la etajul acesta. Ne întâlnim la intrarea principală în treizeci de minute.

VERIFIC TOATE CLASELE, O IAU PE RUTA UȘII ASCUNSE PE CARE MI-A arătat-o, ba chiar caut și altele despre care nu știu, însă, în ciuda tuturor căutărilor, știu că Hector nu va fi găsit dacă nu vrea el să fie găsit. Spre deosebire de planul meu mai- puțin-decât-perfect de a mă ascunde într-o sală de clasă (de care evident și-a dat seama din prima, având în vedere cât de repede m-a găsit Hector), el face o treabă de minune. Totuși, este aici de destul timp încât să cunoască toate ascunzătorile.

Ușa de la intrare e deschisă din nou, ninsoarea s-a liniștit destul peste noapte pentru a permite drumuri afară, dar încă sunt mormane de zăpadă de un metru pe marginea cărărilor dezăpezite. Mă sprijin de tocul ușii, pe jumătate expusă gerului, și aștept să se întoarcă Ren și Fred. Dacă aș fi fost în locul lui, unde m-aș fi dus? Mă concentrez pe informațiile din capul meu. Ce știi? Că a avut un apel tulburător de acasă în dimineața asta. Că nu a venit la lecții, la micul dejun, la prânz sau la cină. Că nu era în cameră când s-a trezit Fred. Eu am fost ultima persoană care l-a văzut, cam pe la șase dimineața. Cu multe ore în urmă. Dar totuși, directorul și

doamna King îl caută abia pe la ora cinei. Asta trebuie să însemne că l-au văzut mai de recent decât mine, nu? Cu toate astea, el are un avantaj de timp. Însă e greu de spus cam cât de mare.

Nu foarte departe, telecabina este luminată în negura serii. Un grup de elevi se îndreaptă spre ea. Îmi dau seama că e marți: ziua în care avem voie să mergem în oraș seara. Mă uit la ceas. E 20.15 și, de vreme ce telecabina a fost evident repornită după viscol, cred că toată lumea va fi nerăbdătoare să evadeze de claustrofobia ultimelor zile.

Brusc, totul devine clar.

— N-ai avut noroc? întreabă Ren în timp ce apare cu Fred lângă mine.

— Nu, dar am o idee, spun eu, convinsă acum. Dacă aș vrea să plec acasă fără să știe cei de la școală, cum aș putea s-o fac?

— Ei bine, ar trebui să ajungi la aeroport mai întâi, zice Fred, cu sprâncenele apropiate de încruntare. Poți scoate taxiurile din calcul – toate sunt aprobate de școală și ar trebui să ai o adeverință de permisiune sau să discuți cu un profesor.

Îmi încheștez dinții de frustrare. Poate că greșesc – poate că nu l-am descifrat.

— Trebuie să existe o modalitate din oraș, totuși, nu?

— Da, bineînțeles, zice Ren. Este un autobuz care duce direct la aeroport, însă telecabina...

Îi termin propoziția.

— A reintrat în funcțiune.

Inspiră adânc și aspru.

— Doamne, va fi exmatriculat dacă a decis să încerce să plece. E singura regulă de la care școala nu se abate – nu poți pleca fără permisiune. Nici măcar el nu ar putea scăpa nepedepsit. Trebuie să mergem acum.

21

TREBUIE SĂ AȘTEPTĂM CINCI MINUTE PENTRU URMĂTOAREA TELE-cabină. Minutele încetinesc insuportabil de mult, fiecare secundă e imposibil de lungă. Anxietatea mea nu are nimic de-a face cu călătoria în telecabină și totul de-a face cu faptul că Hector nu e aici. E o anxietate diferită față de cea cu care sunt obișnuită. Mâinile nu-mi tremură, palmele nu-mi transpiră, nu mai simt un vag sentiment de groază – de data asta este copleșitor, de parcă voi plesni de la intensitatea lui. Doar că acum el e plecat și bag de seamă cât de mult depinde de el viața mea de aici.

În oraș are loc un concert despre care îmi amintesc vag că era promovat pe afișierul din camera de zi. În ciuda ninsorii recente, străzile sunt pline de oameni, iar noi înaintăm încet. Dacă îmi imaginam că pot fugi până la stația de autobuz, nu-i deloc așa. Trebuie să ne facem loc prin mulțime, calea noastră fiind derutată de vizitatori care nu știu nimic despre importanța misiunii noastre.

În centrul orașului s-a instalat o scenă, sub un turn vechi cu ceas și lângă pomul de Crăciun timpuriu, acoperit de sus până jos în lumini albe strălucitoare. Îl evităm, iar Fred se oprește la marginea mulțimii de cealaltă parte a pieței pentru a-mi face loc să trec.

Privirile noastre se întâlnesc pentru o secundă și văd în ochii lui o disperare identică – poate că în sfârșit am găsit ceva sau pe cineva asupra căruia să cădem de acord. Trecuți de mulțime, continuăm în fugă, iar picioarele îmi alunecă sub mine. Încă port uniforma, iar balerinii mei negri din piele sunt inutili pe gheața netedă.

Un autobuz se oprește în depărtare. Grăbesc pasul. Apoi îl văd, o siluetă cocoșată în spatele cozii, și faptul că-l văd mă face să mă liniștesc. Totuși, e o liniște prematură; el stă la coada aia pentru un motiv – un motiv care l-ar putea costa locul lui de aici printre noi. Nu pot lăsa asta să se întâmple.

— Hector! strig eu, și-l văd întorcându-se.

Pentru o clipă, când ne vede apropiindu-ne în viteză de el, am impresia că ne va ignora, însă iese din rând în ultimul moment când ne oprim în fața lui.

— Ce faceți aici? ne întreabă el, nepăsător.

Fred își drege vocea.

— Ai plecat fără să spui nimănui, fără să semnezi de ieșire.

— Da, spune el indiferent. Asta am și vrut.

— Hector, asta e destul de îndrăzneț până și pentru tine. Te caută profesorii. Vei fi exmatriculat dacă pleci...

Se observă pe chipul său că asta i-a stârnit interesul.

— Hmm... nu m-am gândit la asta când am plecat, dar nu e o idee așa de rea, Fred.

— De ce ai venit aici, Hec? întreabă Ren, de parcă speră ca schimbarea interviewerului să dea rezultate mai bune. Ce se întâmplă?

— Trebuie să merg acasă, spune el.

Sub masca lui de indiferență observ fluctuații – poate dacă penetrăm suprafața destul de tare, cochilia lui dură s-ar putea sparge.

— Dar, Hector, te duci acasă peste trei zile, precizează Ren.

— Da, ei bine, vreau să merg acum.

Se uită în depărtare și expresia lui se preschimbă în dezgust. Îi urmăresc direcția ochilor. Din acest loc se poate vedea clar școala. Albastrul ca de cutie de bomboane arată aproape mitic pe fundalul negru.

— Urăsc locul ăsta.

— Nu vorbești serios, spune Ren, pe un ton liniștitor. Hector, locul ăsta este casa noastră.

— Ba nu, nu este, o contrazice el. E un loc de uitare, iar uitarea ne face egoiști. Se întoarce pentru a urca în autobuz, dar mă pun în fața lui, blocându-i calea. Dă-te la o parte, Cara!

— Nu, mă împotrivesc eu, cu hotărâre, însă el mă împinge într-o parte; îi blochez calea din nou. Nu te vei urca în autobuzul ăsta.

— Lasă-mă să ghicesc, spune el răutăcios. Pentru că *e prea riscant?*

Ochii lui licăresc periculos; știu că încearcă să mă rănească pentru a-l lăsa să plece. Felul în care m-a imitat e ca un pumn în abdomen, însă fac un efort foarte mare să nu mă arăt afectată. Scrâșnesc din dinți cât de fioros pot:

— Nu. Ai. Voie. Să. Pleci.

În spatele nostru, autobuzul își închide ușile și se îndepărtează de stație înainte ca Hector să poată ajunge la el. Se învârte, dându-și seama că și-a ratat ultima ocazie de a pleca.

— Țăla era ultimul, mârâie el.

— E în regulă, Hector, zice Ren. Hai doar să ne întoarcem la școală și să vorbim. Sigur poți aștepta să treacă timpul până pleci acasă vineri.

El scuipă răutăcios.

— Nu vreau să mai petrec nici măcar o secundă aici.

— Dar, de fapt, tu iubești locul ăsta, spune ea, încercând să fie veselă.

— Nu, Ren, tu îl iubești. Îl iubești pentru că atât timp cât ești aici, nu trebuie să le spui părinților tăi că ești lesbiană. Arată cu degetul spre Fred. Și atât timp cât *tu* ești aici, nu trebuie să-ți iei gândul de la ea. Iar tu – mă țintuiește cu privirea –, ție îți place pentru că poți uita faptul că Georgina a murit.

Pleacă pășind apăsător, lăsându-ne pe toți muți de uimire.

Stăm așa o clipă, suspendați în liniștea șocului. Ren e cea care sparge gheața.

— Ce a vrut să spună, Fred?

— Nimic, spune Fred încet.

— Nu l-am mai văzut niciodată așa. N-are cum să nu fie nimic. Ce a vrut să spună, că nu trebuie să-ți iei gândul de la... .

— Termină, Ren, spune el aspru.

Încerc să-l urmăresc pe Hector, gândindu-mă că ăsta e ultimul loc în care vreau să fiu, când situația devine critică. Adrenalina produsă din disperata nevoie de a-l găsi se scurge din mine. În locul ei, devin tot mai conștientă de mine, de picioarele mele ude și înghețate, de dezvăluirea cuvintelor lui.

— Cara, nici tu nu pleci nicăieri, zice Ren, blocându-mi calea. Nu până nu-mi spuneți amândoi ce-a fost asta.

Ochii ei licăresc și îmi dau seama că nu vorbește despre mine. Dacă știe mai multe despre accident decât lasă de înțeles sau dacă doar nu a auzit nimic după ce Hector i-a muștrățat pe ea și pe Fred, are o singură persoană în minte acum. Stă vizavi de ea, fără pic de culoare pe față.

Din felul în care mă uit când la unul, când la celălalt, din expresia panicată a lui Fred și cea devastată a lui Ren, știu că

nu trebuie să-i spun nimic. Ea știe ce simte el pentru ea. Poate că știe de ceva vreme, și poate că și Fred știe că ea știe. Hector nu i-a făcut decât să recunoască ceva ce ei, până acum, erau dispuși să ignore. De fapt, e o declarație minoră. Totuși, una care schimbă totul.

O singură lacrimă, curgându-i neîntreruptă pe obraz, arată cât de frică îi este lui Ren de această schimbare. Îi pun mâinile pe umeri și apăs o singură dată.

Se dă într-o parte și mă lasă să plec.

HECTOR SE URCĂ ÎN TELECABINĂ ÎNAINTEA MEA; FUG SĂ-L PRIND DIN urmă, punându-mi mâna pe senzor pentru a n-o lăsa să plece fără mine. El stă pe una dintre bănci când ajung, cu capul în mâini și ghiozdanul la picioare. Se ridică în picioare când intru, expresia lui fiind o combinație de regret și surprindere.

— Cara... eu...

Îl împing cu palma în piept. Ca și când nu se aștepta la asta, cedează loviturii și cade pe spate, lovindu-se de peretele telecabinei, care se clatină de la impact.

— Nu voi uita niciodată că ea a murit, îi spun, lovindu-l încă o dată cu mâinile pentru emfază.

Toată telecabina se zguduie și vibrează, însă sunt prea furioasă să-mi pese.

— NICIODATĂ!

În timp ce începem să ne mișcăm peste prăpastia dintre munți, vocea lui, la fel ca trupul lui, cedează în fața mea.

— Știu că nu vei uita.

Vulnerabilitatea lui mă face să-mi retrag mâinile.

— Și atunci, de ce ai spus-o?

Arată înspre el, de parcă ar trebui să recunosc ceva diferit la el.

— Sunt un nemernic, Cara. Te-am avertizat prima dată când ai venit, îți amintești?

— Nu, nu ești. Însă îndepărtezi persoane la care ții. Trebuie să știi... de ce?

Zâmbește amar.

— În sfârșit, îmi spui aberații psihanalitice.

— Păi o cam cauți cu lumânarea de mult timp. Ce s-a întâmplat mai devreme? Apelul tău de dimineață... Unde ai fost toată ziua?

— Nu am putut veni la ore... Domnul și doamna King mi-au dat o zi liberă. Ar fi trebuit să stau în conservator, însă nu puteam fi în preajma nimănui. Nu puteam să dau ochii...

Se oprește.

Îi analizez expresia pentru răspunsuri.

— Hector, ce se întâmplă?

— Mama mea e la spital.

Telecabina se oprește la mijlocul drumului și luminile încep să pâlpâie. Fac un pas spre Hector și îl prind de mână.

— Va începe să se miște din nou imediat, mormăie el.

Fără zgomotul sistemului de scripeți, ne învăluie o liniște pregnantă. Nu mă uit în jur; nu mă uit în jos. Mă uit doar la el.

Picioarele mele ar trebui să cedeze, vederea să mi se înceteșeze, inima să-mi bată zgomotos și sălbatic. Tot ce văd sunt ochii lui verzi larg deschiși, împreună cu teama din spatele lor. O teamă care nu are nimic de-a face cu cușca neînsuflețită și oscilantă în care ne aflăm. Stăm nemișcați pentru o clipă înainte ca telecabina să huruie, pornind din nou și continuând drumul.

Trag cu greu aer în piept.

— Mama ta? Ce s-a întâmplat?

Mușchii antebrațului său se încordează și îmi dau seama că încă îl țin de mână.

— Nu știu. Sora mea mai mică, Valeria, spune că a venit o ambulanță în toiul nopții. Nu știe nimic mai mult.

Îmi las mâna să-mi revină lângă corp.

— Mai sunt două zile până vineri. Vei putea afla ce s-a întâmplat de fapt, măcar atât.

Măcar atât. Două dintre cele mai stupide cuvinte din vocabularul unei limbi.

El clatină din cap.

— Tocmai asta e problema. Tata mi-a interzis să merg acasă. Doamna King m-a chemat în biroul ei azi dimineață. Aparent, el i-a spus că sunt foarte ocupați și că nu e o perioadă bună să mă întorc, îmi explică el, uitându-se gânditor la mine. Nu vrea să-mi spună nimic. Îmi spune că ea e bine, dar...

— Tu nu-l crezi.

— Trebuie să o văd cu ochii mei, zice el, și aud hotărârea din cuvintele lui. *Trebuie* să merg acolo, Cara.

Telecabina se oprește și ușile se deschid. Nu mă mișc, gândindu-mă la ce urmează să-mi cer singură să fac.

— Poți veni cu mine.

El clatină din cap.

— Știu că ai intenții bune, dar nu sunt sigur cum m-ar putea ajuta o călătorie în SUA...

— Nu vorbesc despre SUA, zic eu, începând deja să-mi regret cuvintele, pe care, odată ce i le spun, nu voi putea să le retrag. Vorbesc despre o călătorie în Londra, la tatăl meu.

— Londra? Cara, eu... Ei bine, ești sigură?

Cobor din telecabină și îmi las picioarele să găsească terenul solid.

— Mai ai biletele de avion? îl întreb, părând mai puternică decât mă simt. El dă din cap că da. Păi, atât timp cât poți obține permisiunea să mergi, sunt sigură.

Mă îndrept spre ușile de la intrare, în timp ce efectul adrenalinei slăbește cu fiecare pas. Intru în cea mai apropiată sală de clasă pe care o găsesc și mă așez pe o masă. Simt cum telecabina se balansează, văd munții întunecați cum se învârt în jurul nostru, văd chipul bântuit, frumos și disperat al lui Hector. Apare și chipul tatălui meu acolo, sau cel puțin ce-mi amintesc din el.

Fierea îmi urcă pe gât și ajung la toaleta fetelor la timp.

22

FORMEZ NUMĂRUL ÎNAINTE SĂ MĂ POT RĂZGÂNDI. ÎI SPUN MAMEI CĂ vreau să merg să stau la tata. E mai ușor decât îmi închipuiam – nu trebuie să o conving deloc. De fapt, pare aproape surprinsă. Vreau să-i spun să nu-și facă speranțe prea mari. Câteva săptămâni petrecute aici nu m-au vindecat; fac asta pentru cineva la care... la care ce? La care țin. Asta va trebui să fie suficient.

Tata mă sună peste o jumătate de oră. Aștept pe lângă telefon, emoționată.

— O caut pe Cara Cooper, spune el șovăielnic, atunci când ridic receptorul.

— Eu sunt, tată, îi zic, la fel de neliniștită.

A trecut foarte mult timp de când i-am auzit vocea.

— Îmi pare bine să te aud, spune el, apoi face o pauză lungă și incomodă. Tocmai am vorbit cu mama ta – ți-am rezervat zborul spre Londra.

— Mulțumesc, îi răspund, cu o politețe forțată.

— Te voi aștepta la aeroport.

— Tată, chiar nu e nevoie. Am 17 ani.

— Știu. Doar că a trecut mult timp de când ai fost în oraș, zice el.

Nu știi dacă a intenționat să o spună așa sau nu, dar sună ca o aluzie răutăcioasă. Cred că și-a dat seama și el de asta, deoarece continuă repede:

— Plus că m-am mutat într-un apartament nou acum șase luni, nu aș vrea să te răătăcești.

Acum e rândul meu să vorbesc fără să gândesc înainte:

— Știi; am primit e-mailul tău.

Îmi închid ochii cu regret. Ceea ce i-am transmis de fapt e că:
Am primit toate e-mailurile tale și nu ți-am răspuns.

— M-aș simți mai bine dacă te-aș întâmpina de data asta, spune el, prefăcându-se că n-a observat.

— Păi, dacă vrei tu...

— Ne vedem atunci, adaugă el jenat, gata să închidă.

— Tată, stai, îl întrerup eu repede. Trebuie să-ți spun ceva. I-am zis unui prieten de-al meu că poate sta cu noi. Sper că e în regulă?

— *Prieten...*

— Îl cheamă Hector. Își vizitează familia în Londra și are nevoie de un loc unde să stea.

— Și nu stă cu ei?

— Nu poate. E complicat, spun eu pe scurt. Totuși, nu e o problemă, nu-i așa? Faza e că i-am spus deja că nu vei avea o problemă cu asta.

Nu știi de ce mă mai deranjez să îl întreb. Știm amândoi că există un singur răspuns. De cinci ani își dorește să îl vizitez și acum profit de asta. Când am menționat numele lui Hector, cred că și-a dat seama că ăsta e motivul pentru care vin să stau la el. Însă, ori pentru că mama i-a spus să fie de acord cu toate cerințele mele, ori pentru că pur și simplu știe că asta e singura cale ca eu să-l vizitez, nu obiectează.

— Bineînțeles că nu. Va fi un pic cam înghesuit; noul meu apartament e chiar mai mic decât cel vechi. Dar fac eu cumva. Abia aștept să te văd.

— Bine, tată, ne vedem atunci.

Când să închid apelul, mâna îmi încremenește și receptorul atârână în aer. Închid ochii și strâmb din nas de la tensiunea conversației noastre. Știu că e la celălalt capăt al firului, ținând linia deschisă între noi – o linie care nu a mai fost deschisă de foarte mult timp. Pentru o secundă, mă gândesc să trag telefonul iar la ureche și să îi mai spun ceva.

Peste încă o secundă, închid.

23

POȚI VENI CU MINE. A FOST O OFERTĂ ATÂT DE SIMPLĂ, ÎNSĂ AM spus-o necugetat. Există un motiv pentru care nu m-am mai întors la Londra de cinci ani și există un motiv pentru care nu voiam să merg nicăieri în vacanța intersemestrială în primul rând.

Petrec ziua următoare sperând în secret că tatăl lui Hector n-o să-i dea voie să vină cu mine. Sau că tatăl meu va trimite un e-mail celor de la școală, spunându-le că nu îi convine ca Hector să vină să stea cu noi. Atât de mulți factori trebuie să se sincronizeze înainte ca vorbele mele să aibă impact!

Și totuși, factorii combinatori de obicei funcționează în favoarea mea.

Cu toții petrecem ziua purtându-ne cu mânuși unul cu celălalt. Ren și Fred sunt excesiv de politicoși unul cu altul, amândoi abia vorbind cu Hector, care, după o scuză scurtă la micul dejun, a continuat să trateze ziua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și amândoi par să mă evite pe mine după ce Hector a lansat bomba G aseară – încă nu mi-am dat seama ce informații au ei și nici nu vreau să știu. Am impresia că toți vrem să luăm o radieră și să ștergem noaptea precedentă.

Hector îmi confirmă cea mai rea frică la cină.

— Am primit toate permisiunile — vin cu tine, California.

— Ce bine, zic eu, înăbușindu-mi partea din mine care vrea să strige: *Îmi retrag cuvintele. Nu poți veni, pentru că eu nu pot merge, doar călătoria în sine este un obstacol insurmontabil, darămite chiar să trebuiască să îl confrunt pe tata în persoană după tot acest timp!*

Sunt sigură că Hector crede că noi am păstrat legătura în acești ani. Cam un an după ce mama și cu mine am ajuns în SUA, ea m-a obligat să vorbesc cu el o dată la câteva săptămâni. Cred că, deși ea nu ar fi răspuns niciodată la telefon dacă suna el, era o parte din ea care se simțea vinovată că m-a dus pe jumătate în celălalt capăt al lumii. Apoi, când am mai crescut, am conștientizat ceva: dacă ea refuza să vorbească cu el, puteam și eu să fac asta. Am încetat să mai răspund la telefon, am încetat să-i mai răspund la mesaje. El încearcă în continuare, mereu pe e-mail, însă mesajele lui sunt mai puțin frecvente acum. Sunt destul de simple și inconsecvente, însă nu îl pot învinovăți. Cât de mult timp poți comunica cu un zid?

După accident a încercat să vină în SUA, dar am pus-o pe mama să îl oprească. Oare ce l-a făcut să creadă că aș fi vrut *să îl văd* în acel moment? Ce drept avea să vină și să încerce să se revanșeze, când eu eram în cel mai jos punct, când nu a încercat să vină în SUA când eram la apogeu? Accidentul nu ne-a dat o nouă șansă — doar a întărit distanța dintre noi. O distanță care se întinde mai mult decât un ocean.

— Când ai fost ultima dată acolo? întreabă Hector. Întreba-rea este de probă, de parcă știe deja că s-ar putea să nu-i placă răspunsul.

Înghit în sec.

— Nu m-am mai întors de când ne-am mutat.

La două mese distanță, un băiat cu câțiva ani mai mic decât noi lovește un pahar. Se aude un ropot de urale când se sparge în mici

bucăți, iar băiatul se face roșu ca racul. Mie îmi pare bine de zarva ce urmează și sunt recunoscătoare pentru distragerea de la liniștea mormântală ce atârnă deasupra mesei noastre.

Știu că Hector se gândește la magnitudinea lucrului pe care îl fac pentru el. Pentru puțin timp, mă întreb dacă îmi va spune că e un sacrificiu prea mare, că nu se aștepta să fac asta pentru el, că nu mai trebuie să mergem până la urmă.

Își miște ochii, aproape rușinându-se, înainte să pună o mână pe masă, lăsând-o moale între noi.

— Să știi că apreciez, Cara.

Era dispus să fie exmatriculat pentru a o vedea pe mama lui, deci mă îndoiesc că e ceva ce n-ar fi dispus să facă. De data asta eu voi fi victima colaterală.

Îmi țin mâinile în poală, cu privirea din nou pe bucățelele de sticlă spartă împrăștiate pe podea. La urma urmei, e imposibil să fii zdrobit când ești deja sfărâmat într-un milion de bucățele. Cât de rău poate să mai fie?

24

VINE ȘI ZIUA VACANȚEI; NE AȘTEPTĂM TAXIURILE ÎN CONSERVATOR. Madame James merge printre grupurile de persoane și le înapoiază telefoanele care au lipite etichete cu numele lor pe ecran. Coccoțați pe marginea mesei de lângă mine, Ren și Fred stau stânjeniți unul lângă celălalt, cu bagajele lor adunate la picioare. Mama lui Ren a aranjat ca ei să fie luați și conduși tot drumul până la Lyon. Călătoria durează peste patru ore – iar eu nu îi invidiez absolut deloc. Nu pot decât să mă gândesc că izbucnirea lui Hector – așa brutală cum a fost – ar putea fi exact lucrul de care aveau ei nevoie. Dacă tensiunea de gheață dintre ei va continua cum a făcut-o zilele acestea, părinții lui Ren își vor da seama de jocul pe care-l joacă ei.

Hector și cu mine suntem chemați în față pe la ora două, să luăm taxiul pe care tatăl său îl rezervase pentru călătoria lui originală. Chiar am încercat să organizez o călătorie cu trenul, însă el m-a oprit imediat, spunându-mi că este prea complicat și că ar dura mai mult de cinci ore. Așa că atunci când se ridică și pune ambele genți peste umăr, mă concentrez asupra lui, rămânând în prezent, și nu asupra tensiunii mele din piept. E nevoie de fiecare picătură de putere pe care o am să nu mă gândesc la furtivitățile din

picioare, la modul în care panica îmi urcă în piept și la respirația mea slăbită și incompetentă.

Simt privirile din jurul meu, înconjurându-mă, așteptându-se ca eu să mă pierd cu firea – deoarece scena asta e inevitabilă, nu-i așa? Îmi spun că trebuie să fac asta. I-am promis lui Hector; nu e vorba despre mine.

— Cara, așteaptă, zice Fred, urmărindu-mă pe coridor și trăgându-mă într-o parte. Se uită în jur – Hector e deja cu mult înaintea –, apoi continuă, când e sigur că nu-l va auzi nimeni: Știi că nu e treaba mea să zic nimic, dar trebuie să vorbesc cu tine înainte să pleci.

Ridic din sprâncene. Sunt obosită, agitată, și deja fac un lucru foarte dificil. Nu am loc în mintea mea și pentru intervenția lui.

— Fred, Hector vine cu mine ca să o poată vedea pe mama sa, atâta tot. Nu trebuie să-ți faci griji că îl voi întoarce împotriva ta. E doar o săptămână.

— Nu pentru mine îmi este frică, zice Fred, prudent.

— Hector e băiat mare; cred că poate avea singur grijă de el.

El își închide ochii, vizibil enervat, apoi îi deschide forțat pentru a mi se adresa din nou:

— Ascultă... el nu ți-a spus totul.

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Am înțeles, Fred. Tu și Ren ați fost aici primii; voi îl cunoașteți de cel mai mult timp. Nu trebuie să...

— Cara, nu la asta mă refer. El a fost mai deschis cu tine decât a fost vreodată cu noi, intervine el, și observ o tentă de amărăciune acolo, pe care o ține în frâu. Trebuie să fi observat cum e în preajma ta. E de parcă, atunci când apari tu, se înseninează...

Simt cum roșesc.

— Asta e pentru că sunt nouă. Mă vede ca pe o provocare.

— Nu în felul în care crezi tu. Sunt momente când e cu tine în care văd cum aproape își lasă garda jos.

— Chiar dacă e adevărat, zic eu, de ce te îngrijorează asta?

— Cara, Hector îi joacă pe toți pe degete mereu. Își petrece viața ținându-i pe toți la distanță.

Pentru o clipă, văd o scânteiere din sentimentele rănite ale lui Fred.

— Dar cu tine nu face asta, Fred.

Îmi mărturisește dintr-o răsufare:

— Tot timpul a făcut asta cu mine, Cara.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru a te avertiza, cred, îmi răspunde el. Le ai și tu pe ale tale. Și, ei bine, locurile în care te-ar duce el s-ar putea să nu fie locuri în care să fii pregătită să mergi.

— Nu înțe..., încep eu, vrând ca el să se oprească.

— Nu ești singura care suferă, Cara, continuă Fred, ignorându-mă. Nu pot să-ți spun mai mult. Doar ai grijă.

— Grijă la ce? îl întreb, de-a dreptul enervată. Să nu-l rănesc? Sau să nu mă rănească el pe mine?

El dă din umeri. Dacă n-aș fi știut că are o latură ostilă, aș fi spus că e jenat.

— Sentimentele fac lucrurile complicate și amândoi deja aveți parte de prea multe lucruri complicate.

Hector apare din nou în celălalt capăt de coridor și strigă la mine:

— California, nu avem toată ziua la dispoziție! Trebuie să prindem un avion, îți amintești?

— Vin acum! îi strig eu înapoi, aruncând o ultimă privire la Fred.

Expresia feței lui e una de scuză; a mea e furioasă.

25

FURIA ESTE BUNĂ. FURIA MĂ FACE SĂ MĂ URC ÎN MAȘINĂ. O LAS PE Madame James să mă bifeze pe listă, apoi intru în mașină, lângă Hector, fără să mai ezit. Îmi pun centura și mă întorc să verific dacă și Hector a făcut la fel.

— Un cadou pentru tine, zice el, întinzându-mi ceva făcut din flanelă bej. E o mască pentru ochi. Pune-o pe față.

— O să fiu bine, îi răspund, cu o încredere forțată, pentru că, în timp ce mașina începe să se miște, îmi dau seama de două lucruri:

1. Când am venit aici, era aproape întuneric. În claritatea șocantă a luminii zilei, voi vedea coborârea noastră la rezoluție maximă, frica mea fiind concentrată și distinctă.
Și:

2. Mașina va fi înclinată în jos, în timp ce parcurge serpentinele, ceea ce va fi mult mai rău.

— Am furat-o de la Fred, special pentru tine, California. Datorită unui zbor cu Swiss Airways în Beijing, acum vei avea o călătorie fără griji. Așa că nu te mai opune și pune-ți masca.

Fac cum îmi spune și îi sunt recunoscătoare imediat. Acum, că mă aflu în mașină, va trebui să îndur. Șoferul nu mă poate lăsa pe marginea muntelui dacă o iau razna. *Oh, Doamne, va trebui să stau*

aici – bineînțeles că o s-o iau razna. Măinile încep să-mi tremure, apoi simt o presiune rece și liniștitoare pe palma dreaptă, când Hector mi-o cuprinde, iar degetele mele asudate se împletesc cu ale lui. Când mă atinge, mă simt ancorată, la fel cum m-am simțit în seara în care i-am spus despre accident. Când mă atinge, mă simt mai puțin singură.

Cuvintele lui Fred îmi dau târcoale din nou. *Sentimentele fac lucrurile complicate și amândoi deja aveți parte de prea multe lucruri complicate...*

O energie cinetică umple spațiul dintre noi; mă întreb dacă o simte și el sau dacă doar mi-o închipui eu. Avem de petrecut două ore înghesuți unul lângă celălalt, iar eu sunt pusă față în față cu o altă senzație. Una pe care cu siguranță nu ar trebui să o simt – una „complicată”.

ÎN CIUDA FAPTULUI CĂ AM TRIȘAT CU MASCA PENTRU OCHI, CÂND ajungem la aeroport mă simt triumfătoare. Încep să mă întreb dacă nu cumva să fac lucrurile care mă îngrozesc și să ies nevătămată din ele mă ajută cel mai mult. În timp ce înaintăm prin aeroport, bag de seamă că plutesc pe un nor de calm.

Biletele noastre nu au fost rezervate împreună, așa că nu putem sta unul lângă altul în timpul zborului. Așa e cel mai bine, având în vedere tensiunea din taxi. Însă, când așteptăm la coada enormă de la poartă, Hector pare agitat.

— Voi ruga persoana de lângă mine dacă putem face schimb de locuri. Sunt sigur că, dacă îi explicăm că ție nu îți place să zbori, va înțelege, zice el, iar grija lui mă face să zâmbesc. Ce? De ce nu intri în panică?

— Mă gândeam că ai considera asta a fi un lucru bun.

— Păi este. Doar că nu înțeleg cum de ești atât de calmă. Tocmai ai petrecut două ore purtând o mască pe ochi.

— Nu mi-e frică de zbor, Hector.

Se încruntă.

— Asta nu are nicio logică.

Încep să scotocesc în rucsac după biletul de îmbarcare.

— Care parte?

— Niciuna. Nu vrei să te urci în lift — să nu crezi că n-am observat că urci toate scările alea zilnic —, aproape că ai avut un atac de panică prima dată când ai mers cu telecabina, ești bine atâta timp cât porți o mască pe ochi atunci când mergi cu mașina, și totuși te-ai panicat când trebuia să ne urcăm cu toții în autobuz...

Simt cum mă înroșesc de rușine, însă mă forțez să mă uit în continuare în ochii lui.

— Mersi că mi-ai amintit de asta.

— Nu, dar, pe bune, Cara. Claustrofobia ar trebui să se manifeste cel mai intens în avioane, nu-i așa?

— N-am spus niciodată că sunt claustrofobă.

Aproape că îi văd creierul turat la maximum, când încearcă să descifreze această informație.

— Atunci e vorba despre control?

— Presupun că da, zic eu, neștiind exact cum să-i explic.

Dacă verbalizez toate astea voi părea și mai absurdă.

— Dar în avioane nu ai cel mai puțin control?

— Și fix de asta nu am nicio problemă cu ele. Nu sunt responsabilitatea mea.

— Dar nu ești responsabilă nici de telecabine, lifturi, autobuze sau mașini, precizează el.

Pare atât de confuz de asta, încât îmi dau seama că va trebui să-i explic. Ceea ce înseamnă că va crede că sunt nebună.

Înmănăm biletele și suntem ghidați înăuntru pentru a ne așeza la o nouă coadă. Mergem unul lângă celălalt pe coridorul alb care duce spre ușa avionului.

— OK, gândește-te așa. Dacă metoda de transport e deja programată, ca un tren sau un avion, atunci nu e vina mea dacă se prăbușește, pentru că, indiferent dacă eram în el sau nu, avionul sau trenul ar fi pornit întotdeauna la ora la care trebuia să pornească. Însă dacă eu mă urc în ceva, un lift sau o telecabină, și se mișcă pentru că eu am apăsat un buton sau ceva, atunci sunt responsabilă dacă ceva merge prost. Eu am fost persoana care i-a cauzat mișcarea – altfel nu s-ar fi mișcat.

— Ai lacune în explicație, spune el.

— Cum ar fi?

— Autobuzele de la Aniversarea Școlii. Și taxiul de astăzi. Ambele erau programate.

— Da, zic eu, încercând să nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în ziua aceea, așa este. Însă mașinile și autobuzele sunt diferite. Motivul pentru asta ar trebui să-ți fie clar deja.

— Ei bine, din câte văd eu, deja îți încalci regula destul de eficient. Drumul cu mașina de astăzi. Plimbările cu telecabina. Îți demonstrezi singură contrariul. Lucrurile par să se îmbunătățească.

— Nu spune hop înainte să sari gardul, spun eu încet. Drumurile acelea nu au fost făcute cu intenția de a-mi demonstra contrariul.

— Atunci, de ce le-ai făcut?

— Am făcut drumurile acelea pentru că nu am avut de ales.

Fruntea lui se încrețește.

— Ba ai avut de ales, Cara. Tot timpul ai avut de ales și ai făcut drumurile acelea oricum.

Ajungem în avion. Locul lui Hector este cu câteva rânduri în fața locului meu, așa că înaintez pe coridorul îngust.

— Așteaptă, Cara, spune el. Ești sigură că vei fi bine?

— Absolut, răspund eu brusc. Dacă ne vom prăbuși, vreau să știi că voi fi consolată de faptul că avem o șansă foarte mică de supraviețuire.

Câțiva oameni așezați își întorc capul spre mine îngroziți de ce am spus; Hector strâmbă dezgustat din nas.

— Ai cerut să vorbim fără filtru, îi amintesc eu. Așa arată lucrurile din perspectiva mea.

26

TATĂL MEU NE AȘTEAPTĂ LA SOSIRI ÎN AEROPORTUL GATWICK DIN Londra. Eu îl văd prima și simt tot ce s-a întâmplat – sau nu s-a întâmplat – între noi pulsând ca un emițător de ghidaj. Părul lui blond acum e aproape complet cărunt, iar corpul lui, mai împlinit decât îmi amintesc. Deși l-aș recunoaște oriunde, îmi este atât de străin! Cineva pe care am acceptat că l-am pierdut pentru totdeauna, doar ca să fim reuniți prematur. Ochii i se înseninează când mă vede – simt cum mă studiază, încercând să vadă cum arăt acum, cine sunt acum. Iese în față din mulțimea care așteaptă, iar eu trebuie să lupt cu impulsul de a face un pas în spate.

— Bună, Cara! zice el, lăsând un spațiu de doi metri între noi.

Știe că nu trebuie să se apropie mai mult. Într-un moment dureros ne uităm unul la celălalt, iar eu simt că lumea mea se spulberă. Unde mi-a fost capul? Decizia mea de a veni aici a fost luată dintr-un impuls. Nu sunt pregătită pentru asta – nu m-am pregătit niciodată cum trebuie pentru asta.

Hector își întinde mâna în spațiul dintre noi. Tata își ia ochii de la mine pentru a-l cerceta pe el.

— Tu trebuie să fii Hector, continuă tata.

Are o tentă de neîncredere în voce. Dacă s-ar fi comportat cum ar fi trebuit să se comporte un tată, dacă ar fi rămas cu noi, poate că i-aș tolera reacția. Dar nu a făcut-o, așa că las asta să devină prima bulină neagră în dreptul numelui său din vacanța asta.

— Vă mulțumesc atât de mult că mă primiți să stau cu dumneavoastră, domnule Cooper! îi răspunde Hector, în cea mai carismatică voce a lui.

— Spune-mi Thomas, zice tata, strângându-i mâna. Dă-mi mie geanta Carei.

Hector, care și-a pus gențile noastre pe câte un umăr, le ridică și mai sus.

— Ah, nu vă faceți griji, domnule. Le pot duce, zice el.

Tata pare surprins de atitudinea formală a lui Hector.

— Să mergem atunci, nu?

Îl urmărim prin mulțime, Hector atingându-mă ușor pe cot în timp ce mergem în paralel până la gară.

— *Domnule?* îi spun eu, printre dinți.

El vorbește încet, ca să-l pot auzi doar eu.

— Am foarte multe lucruri de făcut weekendul acesta și s-ar putea să vină un moment când voi avea nevoie ca tatăl tău să joace de partea mea. Asta numesc eu muncă de pregătire.

— Ce calculat din partea ta! zic eu.

Presupun că a fost stupid din partea mea să mă aștept la altceva. Își petrece tot timpul la Sperața făcând exact același lucru cu toți profesorii.

— Așa este lumea, California, răspunde el. Trebuie să-ți pregătești apărarea când ai ocazia. Preferabil chiar înainte ca infracțiunea să se întâmple.

Aceste cuvinte mă lasă să văd călătoria asta prin ochii lui. El nu este aici pentru a-mi ușura lucrurile. El e aici cu un scop.

Trebuie să fi întocmit un plan să o vadă pe mama lui. Cât timp e aici, trebuie să-mi amintesc asta.

— Nu mă aștept să-l poți juca pe tata pe degete cum faci cu profesorii de la Speranța, spun eu, precaută. Mă îndoiesc că asta – arăt spre el din cap până în picioare – va avea același efect.

El râde zgomotos, lăsându-și brațele să gesticuleze spre corpul lui, imitându-mă pe mine. Acțiunea e atât de feminină, încât aproape că pufnesc în răs.

— Asta, ce?

— Ei, știi tu, replic eu, cu obrații roșii de rușine.

— Nu-ți face griji pentru mine, California, spune el, încă zâmbind. Mă descurc eu.

— Cum?

Expresia lui se schimbă când urcăm pe niște scări rulante.

— Dacă tu crezi că tatăl tău este greu de înduplecat, să sperăm că nu va trebui să-l cunoști pe al meu vreodată.

LA CEREREA MEA, CĂLĂTORIM PRIN MIJLOACE DE TRANSPORT ÎN comun până la apartamentul tatei. Asta implică o călătorie cu trenul, una cu autobuzul și zece minute de mers pe jos, până ne aflăm în fața unei case cu terasă, din cărămidă roșie, cu o ușă de un galben țipător. Deși am ratat ora de vârf, este vineri seara, așadar, din fericire, fiecare mijloc de transport în comun pe care l-am luat a fost destul de aglomerat încât să fim înghesuiți împreună cu niște străini și să nu trebuiască să vorbim unul cu celălalt.

Acum, totuși, tata pare destul de agitat când întoarce cheia în broască.

— Eu stau în apartamentul de la etaj, zice el. Și, ca să vă avertizez, e destul de mic.

Urcăm pe niște scări înguste și descoperim că este doar un dormitor, o bucătărie mică, o baie și o cameră de zi puțin mai mare, unde, pe una dintre cele două canapele, a pus un teanc de lenjerie.

— Una dintre ele este o canapea extensibilă, ne explică tata. Mă gândeam, Cara, tu poți dormi în camera mea, Hector pe canapeaua extensibilă și eu voi dormi pe cealaltă canapea.

— Tată, încep eu, brusc conștientă de faptul că nu pot lăsa să se întâmple asta; Hector și tatăl meu *nu pot* împărți o cameră pentru o săptămână. Nu trebuie să te muți din camera ta pentru mine. Ne va fi bine aici.

— Absolut, spune Hector, apoi se așază pe canapeaua mai mică și bate în ea ferm. Sincer, mi-e numai bine aici. Este incredibil de generos din partea dumneavoastră să mă primiți oricum. N-aș vrea să vă deranjez.

Tata își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, vizibil incomod, însă neștiind dacă să spună ceva sau nu.

— Bine, deci ne-am decis, zic eu.

— Ăăă, mormăie tata. Cara, putem vorbi puțin?

Îmi dau ochii peste cap și merg după el în bucătărie, ignorând sentimentul ciudat care se intensifică în spațiul mic.

— Care-i treaba?

— Nu prea mă simt confortabil ca tu să împarți o cameră cu iubitul tău. Încă ești minoră și, ei bine, nu prea cred că este potrivit. Știu că mama ta ar fi de acord cu mine.

— Am șaptesprezece ani. Nu mai sunt un copil. Și Hector nu este iubitul meu.

În ochi i se citește ușurarea.

— Nu este?

— Este doar un prieten, îi explic eu, apoi, ca să-l sperii, adaug: Oricum, chiar dacă ar fi fost iubitul meu, ce am fi putut să facem cu tine în cealaltă cameră?

Își drege vocea.

— Presupun că e în regulă atunci, cedează el, iar eu dau din cap nerăbdătoare. Bine, păi, cred că vă este foame după călătorie – mă gândeam să comandăm pizza?

— Sună bine, tată, spun eu, simțindu-mă puțin vinovată pentru cât de aspră am fost cu el.

La urma urmei, i-am invadat spațiul fără să-l avertizăm. Apoi mă opresc. Asta nu e nimic în comparație cu ce a făcut el în trecut. Nu-i datorez nimic.

Mă prăbușesc pe canapea lângă Hector.

— Totul bine? întrebă el, fără să-și ridice ochii din telefon, de care a fost efectiv lipit de când ne-au fost înapoiate în conservator.

— Crede că suntem împreună, spun eu, scoțând o pernă incomodă de sub mine.

El se uită la mine rânjind.

— Ei bine, are logică, zice el, și pentru o secundă îmi țin respirația, așteptând următoarea lui replică, apoi zice doar: La urma urmei, sunt foarte arătos.

Mă uit la el uimită.

— Hector, nu poți spune asta despre tine însuși.

Colțurile gurii încep să-i tremure; încearcă să nu zâmbescă.

— Totuși, tu crezi că sunt frumos, nu-i așa?

Simt cum mă înroșesc.

— Asta nu e... eu... sincer nu știu ce să... Tu chiar... tu chiar vorbești serios?

Începe să râdă. E unul dintre râsetele acelea profunde, sincere și molipsitoare, care funcționează ca un magnet, atrăgând totul

după el, până ce nu mă mai pot abține și râd și eu. Ochii îi strălucesc de satisfacție.

Clatin din cap.

— Doamne, Hector, ce arogant poți fi!

— Încrezător, spune el, cu un zâmbet larg și răutăcios.

— Arogant, repet eu.

Își rearanjează pernele la spate și se uită din nou la telefon.

— Ei bine, California, atâta timp cât tu ești prin preajmă să mă ții în frâu, mă pot împăca cu ideea.

Iau telecomanda și aprind televizorul, pentru că am nevoie să fiu distrasă în timp ce prind din nou și închid la loc în colivie pasărea mică dinăuntru care încearcă să-și întindă aripile. Reluarea unui concurs de talente umple ecranul. Las artificiile interioare și culorile țipătoare să picteze televizorul, ochii mei neputând să se concentreze pe un punct fix. Din când în când, se opresc pe obiecte familiare din cameră. Un ornament în formă de bufniță, cotoarele uzate ale unor cărți cu titluri și autori cunoscuți, un covor bleumarin în zigzag. Nu e același apartament în care am crescut, însă lucrurile sunt aceleași. Îmi amintesc că am întrebat-o pe mama de ce nu aveam niciunul dintre lucrurile noastre când am ajuns în SUA, iar ea mi-a spus că nu avem nevoie de lucruri, doar una de cealaltă. Acum, că am mai crescut, îmi dau seama că ea a spus asta ca să mă împace pe mine. Am plecat cu o valiză de haine și nimic care să ne amintească de ceea ce am lăsat în urmă.

Mă reculeg și mă întorc pentru a-l privi pe Hector.

— La ce te uiți?

Vorbește încet, ca să nu-l audă tata, pe care îl auzim amândoi cum trebăluiește în bucătărie.

— Încerc să aflu la ce spital e mama. Dacă a fost dusă cu ambulanța, trebuie să fie unul din apropiere – eu cred că este ori la

Chelsea și Westminster, ori la St Thomas'. Nu e ca și cum ea ar fi faimoasă sau așa ceva, însă tatăl meu a tot apărut în presă în ultima perioadă, așa că presupun că ar putea să publice asta în tabloide.

— Nu poți s-o întrebi pe sora ta?

— Ea nu are telefon mobil, zice el. Și dacă sun pe numărul de acasă, este o șansă foarte mare să răspundă tata.

— Și asta ar fi catastrofal? întreb eu. Trebuie să se aștepte să suni, mai ales că ești în același oraș.

Mă privește cu subînțele.

— El nu știe că sunt aici.

— *Poftim?* aproape că strig eu, iar el îmi face semn să tac, verificând dacă nu a auzit tata.

Vorbesc mai încet, aproape în șoaptă:

— A trebuit să-ți dea voie să vii cu mine, trebuie să știe.

El se strâmbă.

— Ei bine, mi-a dat voie; doar că nu știe că a făcut-o. Tata nu se prea pricepe la e-mail, iar eu îi știu parola, așa că am făcut totul de pe calculatoarele de la școală.

— Hector, îi rostesc eu printre dinți. Unde ți-a fost capul? Dacă află cineva, vei avea atât de multe probleme!

Își ajustează expresia feței din vinovat în „nu regret nimic”.

— Trebuie să o văd pe mama, Cara. Sunt pregătit pentru consecințele acestui fapt, oricare ar fi ele.

Mă gândesc la el în stația de autobuz. Era dispus să fie exmatriculat fără să mai stea pe gânduri; era dispus să se dea drept tatăl lui pentru a obține o călătorie la Londra, pentru că tatăl lui era dispus să-l țină departe de mama sa, indiferent de consecințe. Pentru prima oară, mă întreb dacă nu cumva Fred a avut dreptate. Ce nu mi-a spus Hector?

Pe fundal se aude soneria.

— Hector, dacă sora ta nu are telefon...

— Mobil, intervine el.

— În fine. Dacă ea nu are unul, cum reușiți voi să purtați conversațiile dis-de-diminează fără să afle tatăl vostru?

— Tata iese la alergat aproape în fiecare diminează la ora cinci. Când pleacă el, ea mă sună de pe fix – are numărul cabinei telefonice din camera de zi. După... Se oprește și începe din nou. Ei bine, acum două veri am făcut un pact. Elveția e cu o oră înainte, așadar, în fiecare diminează o aștept să sune pe la șase și jumătate ora Elveției. Câteodată nu sună, însă, câteodată, da. E singura cale prin care putem vorbi despre lucruri pe care nu vrem să le audă tata.

Înainte să îl pot întreba care sunt acele lucruri, tata intră cu două cutii de pizza. Poate că îmi imaginez eu, însă Hector pare ușurat de întreruperea asta.

MĂ TREZESC LA SUNETUL GRINDINEI CARE LOVEȘTE GEAMURILE, având o idee.

O lumină cenușie a început să se strecoare printre perdele, trimițând o rază subțire pe partea de jos a canapelei extensibile și pe Hector, care doarme.

La scurt timp după cina din seara precedentă, amândoi am adormit buștean, oboșiți după o zi de călătorit. Fix înainte să adoarmă, Hector a mormăit planul pentru astăzi: să sune la toate spitalele și să încercăm să aflăm dacă mama lui e la ei. Ideea mea e mult mai bună decât asta.

Decid să-l las pe Hector mai mult timp în pat – mai mult timp, astfel încât să nu știe. Astăzi s-ar putea întâmpla câteva scenarii – pe majoritatea dintre ele aș vrea să le evit.

Deși mi-a spus că nu doarme foarte mult, somnul lui Hector este tăcut și adânc. Nu se foiește când ies din pat și scotocesc prin bagaj după borseta de toaletă. Deși are gura ușor deschisă și obraji au urme de la pernă, e la fel de arătos ca atunci când este treaz.

Îmi iau hainele în baie și îmi privesc reflexia în oglinda de deasupra chiuvetei. Pentru prima dată de la accident, îmi pasă cum

arăt – îmi pasă destul cât să fac ceva în privința asta. Caut în borsetă și găsesc un tub uscat de fond de ten. Șterg mizeria de deasupra și încep să-l tamponez sub ochi. Nu am prea multe articole de machiaj – aproape nimic comparativ cu întreaga trusă pe care o împărțeam cu G în SUA –, însă găsesc în cele din urmă un mic recipient de balsam de buze cu aromă de piersici.

Când mă duc în bucătărie să fac un ceai, o amintire îmi iese la suprafață în minte. Sunt în toaleta școlii înainte de ore, așteptând cuminte, ca în fiecare dimineață, ca G să se machieze.

— Vise de Piersică? întrebă ea, uitându-se la micul recipient cu o expresie sceptică pe față. Sincer, aleg cele mai idioate denumiri pentru chestiile astea.

Eu scot o nuanță diferită, mai închisă.

— Ai prefera Zmeură Zâmbitoare?

— Chiar există așa ceva?

— Sau Clementină Curioasă? continui eu, scoțând alta.

Ea începe să râdă.

— Doamne, următoarea va fi Banana Brilliantă.

Tata, îmbrăcat în echipament sportiv strident, intră în bucătărie, readucându-mă în prezent. Ținuta lui, colanți din Lycra de un albastru intens și o jachetă curată, ușoară, care foșnește când merge, arată de parcă a intrat într-un magazin și l-a lăsat pe vânzător să-și facă de cap.

— Ce devreme te-ai trezit, remarcă el, căscând.

Îmi întorc privirea de la colanții lui și mă concentrez pe amestecarea plicurilor de ceai în cele două căni.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt, zice el.

— Nu-i așa devreme.

— Ei bine, tu ești adolescentă.

Îmi dau ochii peste cap. E atât de previzibil faptul că mă vede ca pe un stereotip! Mi-l și imaginez frunzărind o carte cu titlul *Adolescenții pe înțelesul tuturor* înainte să ajung.

— Mă duc să alerg puțin, zice el. Cât timp sunt plecat, de ce nu te gândești la ce ai vrea să facem astăzi?

— Cred că eu și Hector avem planurile noastre, spun eu, privind cum expresia i se transformă în dezamăgire.

Nu, mă gândesc eu, tu nu ai voie să fii dezamăgit de mine.

— Bine, atâta timp cât vă întoarceți înainte de șapte. Voi găti cina pentru toți. Se întoarce să coboare scările și strigă de pe ultima treaptă: Ah, cheile de rezervă sunt pe noptieră!

— Mulțumesc! zic eu, ridicând cele două căni și întorcându-mă în sufragerie, unde Hector încă doarme butuc. Mă așez pe brațul canapelei extensibile, încercând să găsesc cea mai bună metodă de a-l trezi.

După o clipă, el întinde o mână și mă lovește pe genunchi.

— Nu fi dubioasă, C.

Tot corpul îmi tresare la auzul poreclei, iar ceaiul curge din cănile pe care le țin, lichidul fierbinte stropindu-mi blugii. Pentru o fracțiune de secundă sunt din nou în acel vestiar, admirând-o complet pe fata cu treningul neasortat. După aceea mergem acasă prin parcul local și punem țara la cale – ceva ce urma să facem în fiecare zi după școală pentru următorii trei ani. Apoi suntem la mall și căutăm bijuterii ieftine. Ea îmi înmânează un lanțșor. E din argint – sau așa scrie pe el –, cu o simplă literă la capătul unui lanț obișnuit.

— Uite, spune ea. G pentru mine, C pentru tine. G și C – ba chiar sună la fel.

Le cumpărăm pentru exorbitantul preț de doi dolari fiecare. Le purtăm imediat, eu pe al ei și ea pe al meu. Chiar când nu este

prin preajmă, mă surprind că verific dacă încă e acolo. Trei ani mai târziu, lăntșorul cu G este plin de sânge și rupt într-o pungă transparentă, împreună cu celelalte lucruri ale mele. Cel cu C – și persoana care îl purta – nu va mai fi văzut vreodată.

— Să nu-mi mai spui niciodată așa! mă răstesc eu.

Se ridică în fund, frecându-și ochii de somn.

— Nu mi-am dat seama că e așa mare scofală.

— Ei bine, să știi că e.

— Nu se va mai întâmpla, spune el, luând o cană de ceai din mâna mea. Clipește încontinuu, încercând să se trezească. Cât e ceasul?

— E trecut de opt.

Vocea mea e încă aspră.

Se ridică și mai sus.

— Pe bune? Doamne, eu nu dorm niciodată atât de mult. Trebuia să mă trezești.

— Am o idee: ce-ar fi dacă, în loc să sunăm la toate spitalele, am întreba pe cineva de la biroul tatălui tău unde e mama ta? Nu are un asistent personal sau așa ceva?

El oftează, ia o gură de ceai și îl pune jos.

— Mi-ar recunoaște vocea.

— Dar nu ar recunoaște-o pe a mea, spun eu încrezătoare. Tu să-mi spui cine să mă prefac că sunt, o persoană căreia i-ar spune informația asta. Merită să încercăm, măcar.

Se ridică, în sfârșit treaz, îmi cuprinde fața în palme și mă sărută puternic pe frunte, în timp ce trece pe lângă mine pentru a-și scoate telefonul de la încărcat.

— Tu, California, ești un geniu.

Fruntea îmi arde, neobișnuită cu atingerea sau cu senzația lăsată de el. Mă opresc; sunt multe lucruri pe care ar trebui să le simt acum – acesta nu e unul dintre ele.

Arată spre încărcătorul din priză.

— Ai nevoie de ăsta? De fapt, *unde* ți-e telefonul? Tatăl tău mi-a dat parola de la Wi-Fi aseară, dacă o vrei?

Am un sentiment de groază în stomac, deoarece, dacă știu un singur lucru, acela e că nu vreau parola.

— E OK, spun eu, cu voce slabă și neconvingătoare. Ți-o cer eu mai târziu.

Se uită curios la mine.

— Tu chiar ești una dintre cele mai ciudate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Tu nu intri niciodată pe internet?

Mă mut la fereastră, alegând aleatoriu o persoană de pe stradă pe care să mă concentrez. Îl privesc cum se ghemuiește, trăgându-și geaca peste cap pentru a se proteja de ploaie.

— Nu, nu *mai* intru, îi răspund, în cele din urmă.

Cum aș putea să-i spun că sunt lucruri acolo pe care nu vreau să le văd? Că, dacă intru pe internet, sunt copleșită de un impuls – care sincer e masochist – de a o căuta pe G pe Google. Că am făcut asta o dată după accident și că mi-a fost de ajuns încât să jur că nu mai intru pe internet în viața mea. Nu erau doar fotografiile accidentului, la care nu mă puteam uita, ci și multe altele. Erau pagina ei de Facebook, mesajele de pe Twitter, pozele de pe Instagram. Toate aspectele vieții ei pe care le expusese – lucruri la care, dacă mă uitam din nou, nu păreau să reprezinte deloc cine fusese ea de fapt. Și apoi mai erau mesajele postate de persoanele care o cunoscuseră sau auziseră de ea. Influxul de mesaje siropoase de la persoane care se purtaseră oribil cu ea în timpul vieții sau care nu se sinchiseră să o cunoască. Nu puteam suporta faptul că se agățau de moartea ei de parcă ar fi fost un aspect social. De parcă ar fi fost un lucru despre care să discuți. Îmi amintesc în special un mesaj pe Twitter care m-a făcut să părăsesc de tot

internetul. Era de la o fată, Bella, din anul meu, care fusese mereu toxică față de G.

Nu mă pot opri din plâns. Lumea e mai întunecată fără tine, Georgina #PrintreÎngeri

Mesajul spunea totul. Dacă ar fi fost câtuși de puțin apropiată de G, ar fi știut că G își urâse numele. Doar părinții ei avuseseră voie să-i spună Georgina. Bella se agățase de suferința pe care o simțeau oamenii care chiar o cunoscuseră. Mesajul era o insultă pentru G și pentru toată lumea care o cunoscuse.

Oricum, nu am mai vrut să intru pe internet. A fost ideea mamei. Ea a crezut că voi găsi consolare citind postările. Părinții lui G îi spusese cât de copleșiți și uimiți fuseseră datorită tuturor lucrurilor amabile pe care lumea le spusese despre G, iar mama trebuie să fi crezut că aveam nevoie să fiu uimită în urma accidentului – poate că uimirea avea să mă scoată din starea fantomatică în care eram. Am derulat postările timp de cinci minute și nu am putut găsi niciun dram de consolare. De fapt, m-au dezgustat și m-au făcut să petrec cinci zile fără să văd cerul o singură dată.

Îmi revin din amintire și ridic telefonul fix; degetele mele ezită asupra butoanelor.

— Ce număr să formez?

PLANUL MEU FUNCȚIONEAZĂ DE MINUNE. DUPĂ O LUNGĂ DEZBATERE, Hector decide că cea mai sigură alegere este să spun că sunt Alice, sora tatălui său, deoarece rudele mamei lui sunt spaniole, iar abilitățile mele de a imita accente sunt rudimentare. Obținem un nume și un departament: secția de terapie intensivă de la Spitalul St Thomas’.

Îmi încerc norocul până la capăt.

— Cum se simte?

— Mă tem că starea ei este la fel, răspunde secretara.

Hector așteaptă să-i spun și lui informația, iar când o fac, se întristează.

— E un punct de pornire, îi spun eu. Vom merge acolo în dimineața asta și vom afla mai multe. Va fi mai bine atunci.

— E la *terapie intensivă*? Se uită el la mine, însă pare absent. Vreau să spun, știam că este în spital, dar... tatăl meu... a zis... a zis că e în regulă...

Încerc să-mi alung orice urmă de milă de pe față. Dacă am învățat ceva anul acesta este că mila nu este practică; nu schimbă nimic.

Îl las pe Hector să-și facă duș, întrebându-mă cum o s-o scoatem la capăt. E sâmbătă, tatăl lui Hector nu ar trebui să lucreze, așa că sunt șanse să fie la spital. Hector nu vrea ca tatăl său să afle că el e în Londra; cu asta sunt de acord. Toate astea vor fi fost de prisos dacă suntem descoperiți prea devreme.

Intru în camera tatălui meu pentru a lua cheile de rezervă și mă simt de parcă intru într-o expoziție. Este, în același timp, un loc pe care îl cunosc și un loc care e înrădăcinat bine în trecut. Un loc care spune povestea unei vieți de mult apuse. Desene de copil; o jucărie cusută prost care ar fi trebuit să arate ca o găină; fotografiile de la nunta părinților mei, strălucind dintr-o ramă argintie perfect lustruită. Mai multe rame cu fotografii. Mult prea multe rame cu fotografii.

Cu coada ochiului văd ceva care se mișcă – o serie de poze cu bebeluși pe ecranul de la computerul tatei, trecând ciclic de la una la alta. Eu sunt în fotografia lui de fundal. Mă reped și mișc mouse-ul, făcând imaginile să dispară. Un articol de ziar îi este

deschis pe ecran. Inspir brusc când văd o familie de cinci persoane uitându-se la mine. Îl recunosc imediat pe Hector în mijloc, flancat de părinții lui. O fetiță cu același ten închis ca al lui Hector zâmbeste în stânga, iar în dreapta se află un băiat care ar fi putut fi fratele geamăn al lui Hector, dacă nu ar fi fost cu câțiva ani mai în vârstă. Pe față are un început aspru de barbă și este mai înalt, dacă asta este posibil în vreun fel. Este încercuit cu roșu, asta fiind metoda ziarului de a-l evidenția față de restul familiei. Mă uit în jos la descriere și îi văd numele: Santiago Sanderson.

— Ești gata de plecare, California? îl aud pe Hector strigând din cealaltă cameră.

— Vin imediat! îi strig înapoi, și derulez rapid să ascund articolul în bara de jos.

La începutul articolului mâna mea încremenește, titlul exclamând puternic. Pentru o secundă, înainte să închid pagina, uit cum să respir.

SUFERINȚA SECRETĂ A MINISTRULUI:
FIUL PE CARE NU L-A PUTUT SALVA.

28

PLOAIA CADE PE DIAGONALĂ, STRECURÂNDU-SE PE SUB UMBRELELE noastre, umezindu-ne și în locuri în care nu credeam că se poate.

Nu vorbim tot drumul, un drum în care amestecul otrăvitor de sentimente pe care le simt se ciocnesc între ele. De ce nu mi-a spus că fratele lui a murit? Cum a putut să păstreze secret un eveniment atât de important după tot ce i-am spus eu? Probabil despre asta voia să mă avertizeze Fred înainte să plecăm... De ce nu mi-au putut spune ei asta de la început? De ce nu au avut încredere în mine?

Pe drum spre spital, îl privesc cu coada ochiului. Descoperirea aceluia articol m-a trezit la realitate și încep să văd crăpături în ființa lui. Poate că au fost mereu acolo – poate că eu nu puteam să trec peste ale mele. Mai există și posibilitatea că, în sinea mea, am știut de la început; doar că nu voiam ca el să se destrame, n-aș fi putut face față dacă el se chinuia când eu eram atât de tulburată. Am ales să nu-l văd așa, cu toate că el a ales să mă vadă exact așa cum eram – așa cum sunt?

Spitalul se înalță pe malul râului, un monstru din cărămidă de un cenușiu întunecat, care adăpostește o mulțime de răni fizice și

mult mai multe răni psihice. Mă întreb cum ar arăta dacă gândurile din interiorul clădirii ar fi scrise pe pereți. Dacă ar fi un loc în care ar mai merge cineva vreodată sau dacă ar exista destulă speranță înăuntru pentru a combate suferința.

— OK, va trebui să o găsim fără să ne întâlnim cu tatăl meu și fără ca vreo altă persoană să-și amintească de noi – sau că am venit măcar. Nu putem să riscăm ca tata să afle de la cineva că am fost văzut, zice Hector.

El este, bineînțeles, mai tensionat decât de obicei, însă e clar că habar n-are ce am descoperit azi dimineață.

În timp ce mergem pe o alee betonată și ne îndreptăm spre ușile automate din sticlă de la intrarea principală, continui să-mi stochez întrebările care mă ard pe dinăuntru. Nu e acum momentul potrivit, evident, însă șocul este amestecat cu senzația inevitabilității. Presupun că știam că păstrează secrete față de mine; am ignorat semnele, prea preocupată de mine însămi pentru a cerceta mai amănunțit decât ce era la suprafață.

În dreapta noastră, de cealaltă parte a Tamisei, se ivesc Big Ben-ul și Casa Parlamentului, eleganța lor reprezentând o juxtapunere morbidă față de locul în care suntem acum. Pentru o clipă sunt distrasă de ele, până ce vuietul traficului mă readuce în prezent și observ, sub noi, un rând de ambulanțe parcate în diagonală, așteptând să fie nevoie de ele.

Îmi dau seama de ceva.

— Nu va fi tatăl tău mereu acolo, lângă patul mamei tale?

Hector zâmbește cu jumătate de gură.

— Acesta nu e un lucru de care trebuie să ne facem griji.

— Ce vrei să spui?

— Sigur, o va vizita, însă el nu e genul de soț grijuliu care stă lângă patul soției.

— Ah, zic eu, dorindu-mi să pot spune ceva care să schimbe ceea ce tocmai mi-a spus.

Merg mai departe. O abordare practică și hotărâtă ar putea fi singura cale prin care să pot trece de ușile acelea.

— Important este să pară că aparții locului în care te afli. Amintește-ți, ai tot dreptul să o vizitezi pe mama ta. Cum pari că ai fi puțin pierdut, cineva te va lua la întrebări.

— Iar tu știi asta pentru că?

— Ușiți că am petrecut o bună bucată de vreme în spital.

Se oprește brusc.

— Vei fi OK dacă intri?

— Voi fi bine, spun eu, însă nu mă simt deloc așa, deoarece, la urma urmei, spitalul e locul în care am aflat că întreaga mea lume a fost întoarsă cu susul în jos. Dar, știi, există șansa ca atunci când ajungem acolo eu să nu fiu lăsată să vin cu tine.

Nu vocalizez următorul meu gând și nici rușinea pe care o simt imediat după aceea: sper în secret să nu mă lase.

— Nu, vreau să fii cu mine, spune el, atât de decisiv, încât îl iau de mână.

Merg înainte, trăgându-l după mine, pentru că, în ciuda tuturor defectelor lui și în ciuda anxietății mele, îmi amintesc că momentul de față este un chin pentru el. Și el e speriat.

Ocolim recepția și dăm de o hartă mare pe perete, ca acelea pe care le vezi în mall-uri. Secția de terapie intensivă este în aripa de est; urmăim indicatoarele, oprindu-ne în cele din urmă la stația asistentelor. Zona are o energie foarte încărcată; semne despre igienă acoperă pereții și un miros de gel dezinfectant plutește în aer. Îmi amintesc de experiența mea la terapie intensivă în SUA: îmi amintesc trezindu-mă într-un loc aproape identic cu acesta – și îmi amintesc trezindu-mă cu izbitorul și nimicitorul gând că G nu

va mai exista în realitatea mea. Niciodată. Pentru o clipă, simt din nou aceeași confuzie, aceeași anxietate.

— Pe cine ați venit să vedeți? mă întreabă asistenta pe mine, aducându-mă din nou în prezent.

— Maria Sanderson, spun eu repede.

Observ că Hector își ține ochii în podea.

— E pe coridor, la dreapta, zice ea, arătându-mi direcția. Însă ar trebui să știți că accesul la ea este restricționat. Soțul ei ne-a dat o listă. Stați să verific dacă sunteți pe ea.

Hector face un pas mai aproape de birou.

— Sunt fiul ei.

Ea îl observă nesigură, apoi ridică din nou lista.

— Și numele tău care este?

— Hector. Însă mă îndoiesc că-mi veți găsi numele acolo. Această vizită este... neașteptată. Am venit din străinătate.

Își folosește cea mai persuasivă voce – o voce care întotdeauna dă rezultate. Mă îndoiesc că situația asta va fi diferită.

— Sigur puteți face o excepție în acest caz.

— Dacă numele tău nu este aici..., începe ea, cu vocea mai ezitantă.

— Îl opriți din a-și vedea propria..., încep eu, însă Hector îmi pune mâna pe braț pentru a mă face să tac.

O privește în ochi până ce ea cedează.

— Bine, mergeți. Numai să nu stați în calea doctorilor sau a asistentelor.

Nu mai stăm mult în preajmă, ca să nu se răzgândească.

Eu o văd prima pe mama lui Hector, printr-un panou de sticlă din ușa care dă într-o cameră mică plină de aparate. Stă întinsă și inconștientă, conectată la o mulțime de tuburi, conectată la perfuzii cu lichide și sânge. Are și un tub care îi iese din gură, care respiră în locul ei.

Situația e mult mai gravă decât mi-am închipuit; nici măcar nu poate respira pe cont propriu. Și îmi dau seama brusc că nu arată ca și cum ar fi vie. Pielea ei este palidă, aproape galbenă, iar brațele sale sunt mult mai slabe decât erau în fotografia pe care am văzut-o dimineață. Hector pune o mână pe geam, încercând să comunice cu ea – oriunde ar fi acum –, și fața i se albește, imitând-o pe a ei.

— Eu o să intru, spune el.

Eu rămân pe loc, știind că și dacă aș vrea să îl însoțesc, nu e loc pentru mine acolo.

Un alt asistent iese din cameră când intră Hector. Îl opresc pe coridor.

— Ce a pățit?

Ușa e ușor întredeschisă, însă știu că Hector nu ne va auzi.

— S-a lovit la cap, răspunde asistentul, iar în cameră, o altă asistentă îi dă lui Hector un șorț de plastic și îl obligă să se frece pe mâini cu gel antibacterian. Mă tem că nu vă pot spune mai multe în acest stadiu, când condiția ei este încă atât de nesigură.

— Chiar e nesigură?

Expresia feței lui îmi spune tot ce voiam să știu.

— Îi spuneți, vă rog, că îl voi aștepta afară?

Mă mai uit o singură dată la Hector, aplecat asupra patului mamei lui, și îl aud șoptindu-i:

— Te rog, trezește-te!

Vorbește atât de încet, dar totuși cuvintele lui sunt ca scârțâitul cretei pe tablă. Știu cuvintele acestea. Știu senzația din spatele lor. I-am spus exact același lucru trupului lipsit de viață al lui G când atârnam cu capul în jos în mașina aceea. Și le spuneam cu aceeași sinceritate și înverșunare cu care le rostește și el acum.

Mă rog lui Dumnezeu ca vorbele lui să aibă un rezultat mai bun.

29

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, CÂND STRĂZILE SUNT LUMINATE DE razele farurilor mașinilor trecătoare, Hector mă găsește afară. Stau pe o bordură acoperită cu o pungă. În cele din urmă, ploaia s-a oprit.

— Tata a venit la două, zice el, așezându-se lângă mine.

Îi ofer punga mea; el clatină din cap.

— Te-a văzut?

— Nu, am fost precaut să aștept până ce a plecat, înainte de a mă întoarce.

— Îi vor spune asistentele.

— Sper că nu, zice el, frecându-și palmele lângă mine. Au spus că n-o s-o facă. S-ar putea să-mi acorde o zi de grație. Asta aș face eu.

Dau din cap, sperând că are dreptate.

— Cum se simte?

— Nicio schimbare, însă am aflat puțin mai mult. A venit un doctor după ce ai plecat. A spus că o țin sedată momentan, pentru a analiza traumatismul pe care l-a cauzat căzătura. S-a împiedicat când a urcat pe terasa de pe acoperiș a părinților mei, a căzut pe scări și s-a lovit la cap. Aparent luase o doză mare de somnifere — destule cât să o vlăguiască foarte tare. Ei cred că de asta a căzut.

— De obicei, ea...? Încep eu, încercând să mă gândesc la o metodă de a formula întrebarea. E ceva obișnuit pentru ea să ia pastile pentru a dormi?

— Nu e neobișnuit, spune el cu o voce sumbră. Se tot chinuie de când... Ochii lui își pierd concentrarea. Ei bine, se tot chinuie.

MERGEM PE JOS TOT DRUMUL PÂNĂ LA APARTAMENTUL TATEI ȘI reușim cumva să suportăm cina cu el, eu evitând întrebările despre cum ne-am petrecut ziua și dându-mi toată silința să distrag atenția de la starea jalnică a lui Hector.

Când e vremea de culcare, atmosfera din cameră pare diferită. Hector se așază în capătul canapelei extensibile, aplecat asupra telefonului. Cobor lângă el și privesc cum își pune alarma pentru ora șapte dimineața.

— E bine așa? Întreabă el, arătându-mi ecranul.

Dau din cap o dată în semi-întuneric și apoi șoptesc:

— Dar *tu* ești bine?

Hector scoate aer pe nas, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet dureros și crispat. Fără să mă gândesc, întind mâna și o pun pe încheietura lui. Lumina telefonului se stinge, apoi îmi retrag mâna, brusc conștientă de apropierea noastră.

Când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, el se întinde pe spate în pat lângă mine. În cele din urmă mă întind și eu, asigurându-mă că las spațiu între noi. El e tot aproape, mai aproape decât a fost vreodată; ochii mei sunt la același nivel cu pieptul lui, care se extinde și se contractă în timp ce el respiră.

Îmi întorc capul pentru a-i privi fața; ochii lui sunt închiși și pare mult mai tânăr, mai puțin sigur pe el în lumina difuză.

— Când aveai de gând să-mi spui despre fratele tău?

Ochii lui se deschid brusc, găsim un punct pe tavan pe care să se concentreze.

— Nu știi dacă plănuisem să-ți spun vreodată, zice el, în cele din urmă, fără să se mai deranjeze să mă întrebe de cât timp știi. Îmi plăcea că nu știai lucrul ăsta despre mine. Că știai doar ce voiam eu să știi despre mine. Că nu eram fără frate cu tine – doar cine sunt eu acum.

— Faptul că știi nu schimbă nimic, Hector.

Se întoarce pe o parte, până ce fețele noastre sunt doar la câțiva centimetri una de cealaltă. Ochii lui par să aibă o nuanță mult mai închisă decât verdele lor obișnuit și îi văd cum îmi cercetează fața, căutând un motiv să nu vorbească. După mult timp, el oftează.

— Pe fratele meu îl chema Santiago. S-a sinucis acum doi ani, fix după ce a plecat de la Speranța.

— Îmi pare atât de rău! spun eu.

Întind din nou mâna, atingându-i brațul gol, căutând o metodă de a-l consola. Știind că nu e atât de ușor.

El își retrage mâna.

— Să nu-ți fie, spune el. Nu l-ai omorât tu; a avut singur grijă de asta.

Mă silesc să păstrez contactul vizual; mă forțez să-mi țin mâna unde este. Arată aproape zdruncinat de durere. Am mai văzut asta înainte – pe fețele părinților lui G, când au venit prima dată să mă viziteze la spital. Impenetrabil și implacabil.

— Nu pot să mă decid ce e mai bine.

Mă prefac că nu aud cum îi cedează vocea.

— La ce te referi?

— E mai bine să-ți ia altcineva viața sau să ți-o iei singur? Vreau să zic, cel puțin când a murit Santi a fost ceva ce a ales el – asta sigur e mai bine.

Mâna mea îi strânge brațul.

— Hector, la vârsta noastră, nu există o metodă *mai bună* de a muri. Absolut niciuna.

Se întoarce din nou pe spate, își închide ochii și își apasă palma tare pe frunte.

— Deci, acum știi de ce se întâmplă asta... Arată la spațiul dintre mine și el. Știu și eu cum este să-ți pierzi cel mai bun prieten.

Îmi dau seama acum de ce el a reușit să mă înțeleagă când ceilalți n-au putut. De ce am putut să-i mărturisesc atât de mult. Eu și cu el suntem în același loc obscur.

— Și de aceea îl ții pe Fred la distanță, spun eu, cu gândurile în mii de părți.

În sfârșit îmi dau seama de ce ei sunt atât de apropiați, însă în același timp sunt două personalități complet diferite. Hector nu suportă să-l înlocuiască pe Santiago, așa că îl ține pe Fred la distanță, fără să-l îngăduie să știe totul.

— Din exact același motiv pentru care tu nu ai fost complet sinceră cu Ren, zice el.

Și are dreptate, recunosc, ceea ce ridicol, pentru că în orice privință – de la felul în care arată, la personalitate, la valori – Ren este opusul lui G. Totuși, nu pot să-i permit același acces. Nu o pot lăsa să o înlocuiască pe G – ar fi o daună pentru relația mea cu G. Ar fi ca și cum aş spune că G este înlocuibilă.

Și nu este.

Următoarele mele cuvinte sunt șoptite.

— Te-ai întrebat vreodată... dacă tu... eu... ei bine, nu înțeleg de ce eu sunt cea care a supraviețuit, de ce eu sunt cea care e OK.

— Mereu, Cara, îmi răspunde el, și expiră foarte încet înainte de a continua. Mereu mă întreb asta.

— Mi-ai spus odată... ai zis că va fi mai bine?

— Va fi. Înveți să trăiești cu asta. *Trebuie* să înveți să trăiești cu asta. Dar nu-ți pot spune dacă felul în care te simți va trece vreodată; nici eu nu știu dacă e posibil. Eu încă sunt devastat.

Și cu toate că vocea lui este seacă și lipsită de emoție, îl înțeleg. Pentru că uneori suferința nu înseamnă lacrimi sau plâns în public. Câteodată e furie tacită și goluri pe care cuvintele și sunetele nu le pot exprima.

Îmi întorc capul înspre el, iar el își întoarce fața spre mine. Ne uităm unul la altul minute întregi și mă întreb cum tăcerea poate spune mai multe decât o mie de cuvinte. Nu știu cum se întâmplă următoarele clipe, dacă mă mișc eu sau el, însă centimetrii dintre noi par să se micșoreze.

Ar trebui să sune clopoței de alarmă. Nu ar trebui să fim atât de aproape. E nechipzuit. Mai mult decât atât, e periculos. Pentru un moment care ține cât o eternitate, nu se întâmplă nimic. Ochii lui îmi cercetează fața și încearcă să îmi descifreze expresia, curios dacă mă voi speria, cum m-a văzut făcând de multe ori înainte. În cele din urmă, mă întreabă:

— Ce se petrece în mintea ta? Deschid gura să spun ceva, însă el mi-o ia înainte. Și să nu-mi spui ceva inventat.

— Nu aveam de gând să... încep eu să zic, iar el ridică o sprânceană. În mintea mea e dezastru, Hector. Nu vrei să știi ce se întâmplă acolo.

Mâna lui își găsește un loc pe brațul meu și simt că pielea îmi arde tricoul.

Expir, respirația oprindu-mi-se brusc, și șoptesc:

— Sunt unele momente în care mă faci să mă simt de parcă nu sunt nebună.

Își pune mâna în jurul meu și mă trage mai aproape de el. Pentru o clipă, mă încordez, pieptul mi se contractă, umerii se ridică, apoi el spune:

— Idem.

Și atunci mă las purtată de val.

Fețele noastre sunt la milimetri distanță, nasul lui atingându-l pe al meu, ochii noștri țintuiți în întuneric. Orice sunet este estompat și suntem doar noi doi – fără niciun prieten bun, sau frate, sau părinte, sau oricine altcineva. Apoi mă sărută și fiecare fărâma de suspans dispare, iar eu mă simt de parcă plutesc spre cer.

Sunt surprinsă să găsesc asta aici. E posibil să fi găsit în sfârșit un loc în care îmi imaginez că supraviețuiesc.

30

MĂ TREZESC CU BRAȚUL LUI HECTOR PE MINE, ȚINÂNDU-MĂ SUB plapumă. Nu știu cât e ceasul, doar că este devreme: soarele nu a răsărit și camera e plină de o umbră cenușie. Tatuajul lui este expus în fața ochilor mei și îmi permit să mă holbez la simbolul mare al cifrei opt imprimat pe pielea lui. O parte din linie e mai groasă decât restul – linia mai groasă formează un „S” mare. Își retrage brațul, făcându-mă să tresar, iar când mă uit la fața lui, ochii îi sunt deschiși.

— E simbolul infinitului, spune el încet.

Telefonul începe să-i vibreze pe masa de lângă noi, însă nu se mișcă să-l ia.

— Ce înseamn. . . , șoptesc eu.

Ochii lui sunt larg deschiși acum; îi folosește pentru a-mi arunca o privire care mă reduce la tăcere.

— Știi ce înseamnă. Nu am trecut peste asta?

Ies de sub mâna lui, fiind brusc distantă. Vreau să-i spun că nu știu în ce stadiu suntem.

Nu știu în ce stadiu aș vrea să fim.

Într-o singură noapte, totul pare să se fi schimbat. Nu sunt pregătită pentru schimbarea aceasta. *Ce s-a întâmplat?* Eu nu eram eu

însămi; el nu era el însuși. Nu ar fi trebuit să-mi permit să mă apropiu atât de mult de el când amândoi eram într-o stare emoțională precară. Tot ceea ce părea atât de minunat și inevitabil aseară arată complet diferit în lumina cenușie a zilei.

Sentimentele fac lucrurile să fie complicate – Doamne, dacă nu am învățat asta până acum, ce am făcut? Și Fred avea dreptate; amândoi avem parte de prea multe lucruri complicate deja.

Hector bâjbaie după telefon și îl duce la ureche. Eu mă dau jos din pat, îmi iau câteva haine și mă duc la baie să mă schimb cât timp el vorbește. Intru și închid ușa după mine. Anxietatea crește în mine până ce aproape că devine greață.

Ce-a fost în capul meu aseară? De ce l-am lăsat să mă sărute?

De ce l-am sărutat înapoi?

Mă prind de braț, simțindu-mi proeminența cicatricii prin bluză. Îmi închid ochii pentru a bloca amintirea să apară din nou în mintea mea. Mă îmbrac repede și, respirând adânc, mă forțez să intru înapoi în cameră. Trebuie să refac distanța dintre noi, înainte să fie prea târziu. Mi-am lăsat zidul să cadă prea mult aseară și trebuie să îl reconstruiesc.

Stă cu spatele la mine, uitându-se la stradă prin perdelele deschise, cu telefonul la ureche. Prezența lui îmi sfărâmă puțin din hotărâre și ajung să mă holbez la el un minut mai mult decât trebuie. Vocea lui e cu un decibel mai puternică decât o șoaptă în spaniolă și, cu toate că nu înțeleg niciun cuvânt, e clar că ceva s-a întâmplat. Închide de îndată ce intru și privirea pe care mi-o aruncă face ca toate lucrurile pe care voiam să i le spun să fie irelevante.

— Era sora ta?

El dă din cap o dată, așezându-se pe pat, însă își întoarce corpul din direcția mea.

— Ce s-a întâmplat?

— Își lasă capul în palme și oftează.

— Călătoria asta... Nu merge conform planului.

— Hector?

— Știe, zice Hector. Tatăl meu știe că sunt aici.

CÂND AJUNGEM LA SPITAL, E BRUSC EVIDENT CĂ ASTĂZI N-O SĂ MAI fie deloc ca ieri.

Înainte să putem merge în salonul mamei lui Hector, o asistentă ne duce într-o cameră din laterală unde ne așteaptă doi bărbați. Îl recunosc imediat pe tatăl lui Hector din articolul din ziar. Nu se rostește niciun salut. Niciun „au trecut șase săptămâni, mi-a fost dor de tine, fiule”. Niciun „cum te simți?”. Niciun „îmi pare rău pentru mama ta”. Doar:

— Ce naiba a fost în capul tău? Venirea ta aici este incredibil de arogantă, Hector. Chiar și pentru tine. Nu am nevoie de tine aici într-un asemenea moment – tocmai ce a trebuit să evit o haită de reporteri.

— Vai, pe bune? întrebă Hector.

— Îmi dau seama imediat că nu se va sinchisi să încerce să-l îmbuneze pe tatăl lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hector, asta nu este o glumă! Am trimis-o pe sora ta în afara orașului și ți-am zis că nu ai voie să vii acasă cu un motiv întemeiat. Trebuie să controlez situația asta fără vreunul din voi prin preajmă.

— Să controlezi situația? repetă Hector, furia fiindu-i vizibilă în ochi.

— Știi cât de mult am lucrat cu organizațiile de sănătate mentală. Dacă ziarele denaturează ce s-a întâmplat, ar putea strica toate lucrurile pentru care am muncit din greu.

— Bine, îi răspunde Hector fioros. Poate că acum susținătorii tăi din țara asta își vor da seama că e ridicol să-și pună speranța în cineva ca tine.

Tatăl lui se ridică mai sus și, fără să vreau, eu mă retrag de teamă.

— Cineva ca mine? Ce vrei să spui cu asta?

— Cineva care își pune cariera mai presus de bunăstarea familiei lui. Cineva care își petrece timpul prefăcându-se că sprijină pe toată lumea, astfel încât nu bagă de seamă că persoanele care chiar au nevoie de sprijin sunt cei din propria lui casă.

Fața tatălui său nu tresare.

— Asta crezi tu, da?

Simt cum furia lui Hector crește lângă mine ca un val. Simt cum se ridică iar și iar, gata să se reverse peste noi toți.

— Câți oameni trebuie să se mai rănească până îți dai seama, tată? Mai întâi Santi, acum mama.

— Mama ta a căzut pe scări și s-a lovit la cap.

— Dar Santi nu a căzut, tată, nu-i așa? El a sărit. Hector respiră greu. Iar mama nu lua pastilele alea pentru că era puțin oboșită, nu-i așa? Nu s-a urcat pe acoperiș ca să admire priveliștea, nu-i așa? Când o să-ți între în cap ce le faci tu cu mâna ta?

— Asta nu e vina mea, spune tatăl lui.

Bărbatul care stă lângă el încearcă să-l tragă într-o parte. Arată ca un fel de consilier, cineva care încearcă să dezamorseze scena explozivă din jurul nostru. Situația asta trebuie să fie lucrul de care se teme tatăl lui Hector. O știre perfectă în devenire.

— Nu ar trebui să fii aici, Hector. Ar trebui să fii la școală.

— Ești orbit de ambiție, mârâie Hector, ignorându-l. I-ai pus pe toți din viața ta la microscop, tată. Ai dus cele mai apropiate

persoane din viața ta în punctul în care trebuie să-și ascundă sentimentele sau să riște să-ți distrugă ție cariera.

— Încă o dată îți lași sentimentele să-ți afecteze gândirea. Niciunul dintre aceste lucruri nu are nimic de-a face cu cariera mea.

— Ba toate au de-a face cu cariera ta. Tu categorisești orice lucru mai puțin decât perfect ca pe o slăbiciune. Nu ai dat atenție nimănui cu sentimente mai puțin decât perfecte. De ce a sărit Santi, tată? Cine l-a făcut să se simtă ca și cum nu putea să rămână?

Tatăl lui își drege vocea.

— Fratele tău era bolnav, Hector. O boală pe care am încercat să o aduc în atenția publicului încă de atunci.

— O boală pe care ai acceptat-o numai după ce a murit. O boală pe care nu vrei să o accepți la mama. O boală pentru care ai reușit să primești compasiune. Am urmărit reportajele de știri despre tine... E dezgustător.

Furia lui Hector s-a răspândit până pe coridor, deschizându-se larg ca fălcile unui crocodil, atrăgând trecătorii și amenințând că-i va zdrobi, că-i va sufoca.

— Ce ar spune toate organizațiile de sănătate mentală dacă ar afla ce i-ai spus fiului tău când era în viață, tată? *Haide, Santi, adună-te și comportă-te ca un bărbat. Revino-ți în fire, Santi, ești prea indulgent cu tine însuși.*

— Ajunge! se răstește, în cele din urmă, tatăl său.

Hector continuă, nestânjenit.

— Cum ai de gând să ticluiești presei povestea accidentului mamei?

— Spunându-le adevărul, răspunde el ferm. Le voi spune că mama ta a căzut și s-a lovit la cap.

— Și pastilele? Ce vei spune despre ele?

— Acesta este un lucru privat, Hector. Nu trebuie să știe nimeni despre ele.

— Ei bine, *eu* nu voi minți pentru tine, zice Hector. Le voi spune tuturor cum faci persoanele din jurul tău să se simtă disperate și marginalizate. Victime colaterale ale carierei – parcă și văd titlul. Voi insufla puțin adevăr în toate aceste povești.

Fața tatălui său se albește.

— Mama ta nu ar vrea să faci asta.

— Ei bine, din cauza ta, spune Hector printre dinții încleștați, nu poate să-mi spună ea ce vrea.

— Ba poate, îl întrerupe tatăl lui.

Hector încremenește.

— S-a trezit?

Tatăl lui dă din cap scurt; Hector trece de el și iese din cameră fără niciun alt cuvânt. Eu mă simt brusc ușurată la auzul acestei vești; acum, că ea s-a trezit, tot ce am făcut aici va fi justificat. De la privirea furioasă a tatălui său, îmi dau seama că probabil nu este cazul. Dar e OK. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla a fost în mod miraculos evitat.

După un minut lung, în care îl privesc pe tatăl lui Hector cum își strunește expresia feței ca un profesionist, se concentrează asupra mea.

— Se pare că fiul meu și-a uitat bunele maniere, spune el, suav. Va trebui să fac singur cunoștință cu tine. Rupert Sanderson, tatăl lui Hector.

— Știi cine sunteți, spun eu. Tocmai am asistat la scena explozivă și nu mai are niciun rost să irosim timpul cu politețurile în acest punct. Am fost aici în tot acest timp.

El ridică din sprâncene și trăsăturile i se contorsionează într-o formă nefamiliară, unghiulară. În afară de un temperament imprezvizibil, mă îndoiesc că Hector a moștenit ceva de la omul acesta.

— Înțeleg, spune el, prudent. Hector stă cu tine în Londra?

— Da, zic eu, sperând că nu va observa posesivitatea din tonul meu.

El zâmbește.

— Iar tu ești?

— Cara Cooper.

— Ei bine, Cara Cooper, nu te va mai deranja prea mult. Voi trimite pe cineva mai târziu să-i aducă lucrurile de la tine de-acasă, dacă ești amabilă să-i dai lui Henry adresa ta.

Face semn spre bărbatul care stă lângă el.

— Nu mă deranjează. Eu m-am oferit să îl primesc, replic eu repede.

Defensiv. E ridicol să fiu atât de defensivă, însă, cumva, în aceste două zile de când suntem aici împreună și în ciuda momentului stânjenitor de dimineață, simt că am realizat mult mai mult decât ne-am propus.

— Sunt sigur că așa a fost, spune el. Ceea ce îi e tipic lui Hector, sincer. Fiul meu a avut mereu o metodă de a obține ce vrea, cu orice cost. Îmi pare rău că acel cost a fost pe seama ta. Venirea lui aici a cauzat foarte multe probleme. A fost foarte egoist din partea lui să te folosească pentru a ajunge aici.

— Nu a fost așa, spun eu, simțind cum vocea îmi cedează.

— Hm, zice el. Ei bine, trebuie să te las, Cara. Mulțumesc că-l lași pe fiul meu să stea. Foarte drăguț din partea ta.

Îl privesc cum se îndreaptă spre camera de spital a soției lui.

ÎL AȘTEPT PE HECTOR SĂ REAPARĂ ÎN SALONUL DE AȘTEPTARE DE LA terapie intensivă. E un loc îngrozitor, plin de persoane în așteptare, ale căror lumi atârnă de un fir de păr. Frica și sentimentele lor amplificate emană o energie care umple spațiul. Este molipsitoare: cu cât stau mai mult aici, cu atât mă simt mai epuizată. Pentru majoritatea dintre ei, aceasta este sau va fi una dintre cele mai grele zile din viața lor. Mă întreb dacă așa se simțea mama când aștepta ca eu să mă trezesc după operația de după accident, dacă dorința ei de a pleca era la fel de copleșitoare cum este a mea acum. Poate că am judecat-o prea aspru; ea trebuie să fi petrecut mult mai mult timp în camera asta decât mine. Nu o mai învinovățesc pentru că a insistat să fiu externată cât mai repede posibil – în sfârșit îi înțeleg comportamentul.

Mă cuprinde un impuls brusc de a-i auzi vocea, de a-i cere iertare pentru ceva. Ei bine, pentru tot, de fapt. De a-i spune toate lucrurile pe care nu i le-am putut spune sau de a nu spune nimic. Doar de a o asculta pe ea, încercând să-i aline pe frații mei care țipă în fundal sau de a auzi conversația ei constantă, propozițiile rostite atât de repede una după alta, pentru a evita orice fel de liniște. Dar, mai mult decât orice, de a mă asigura că încă nu m-a abandonat.

Te rog, încă nu mă abandona!

Îmi scot telefonul din buzunar, însă nu formez numărul ei. Degetul meu ezită; inspir adânc și apăs pe butonul pentru fotografii. Pozele încă sunt acolo – bineînțeles că sunt. Simt o zdruncinătură în gândurile mele. Ce credeam că se va întâmpla cu ele? Chiar am crezut că o să dispară odată cu ea?

Respir cu lăcomie aerul din jur pentru a mă echilibra și apoi apăs pe o fotografie. E ziua dinaintea petrecerii din Ajunul Anului Nou. G și cu mine am mers la mall pentru a ne cumpăra rochiile

pentru petrecere. Prima poză pe care apăs este cu ea într-o rochie bleumarin cu mâneci scurte.

— Trebuie să-i dăm pe toți pe spate, îmi amintesc că a zis ea. Asta nu e alegerea potrivită.

— E doar o petrecere, i-am răspuns eu, însă ea a clătinat din cap cu privirea aceea nerăbdătoare a ei.

— Haide, C. Știi și tu că nu e doar o petrecere. Asta e *petrecerea cea mare*. Măine seară, lucrurile se vor schimba.

Următoarea poză e cu mine. Port paiete verzi și nu pot decât să mă gândesc că, *da, G, totul se va schimba*.

Ridic privirea fix când Hector trece repede pe lângă încăpere. Sar în sus, îmi sting telefonul și mă duc după el.

— Hector! strig eu.

El se rotește pe loc.

— Încă ești aici?

Toată energia lui de mai devreme a dispărut, înlocuită de o persoană care arată și sună ca și cum ar fi epuizat.

Fruntea mi se încrețește de confuzie.

— Ești...? Mama ta e...?

— S-a trezit și vorbește, ceea ce e ceva.

— Asta e minunat, Hector.

El dă ușor din cap.

— Tatăl tău vrea să trimită pe cineva la apartament să-ți ia lucrurile. El continuă să dea din cap pierdut. Vreau să știi că poți să stai cu mine. Vreau să spun, știu că e un apartament mic și e incomod cu tatăl meu acolo...

Își drege vocea.

— Trebuie să merg acasă.

Răspunsul lui ar trebui să aibă logică – asta ar face ceva dintr-o familie obișnuită. Dar totuși, familiile obișnuite nu au

relații care se țin de atât de multe resentimente. Probabil că membrii unei familii obișnuite nu explodează unul la celălalt în coridoarele spitalelor. O persoană dintr-o familie obișnuită nu trebuie să facă o călătorie ilicită prin Europa pentru a-și vedea mama, a cărei viață e în pericol. Răspunsul lui ar trebui să pară firesc, răspunsul lui e ceea ce îmi doresc, nu? Distanță.

Atunci de ce îl simt ca o palmă peste față?

— Desigur, spun eu, încercând să ascund mugurele irațional de suferință pe care îl simt.

Fruntea lui se încrețește pe moment.

— Sora mea vine acasă mai târziu, trebuie să mă duc s-o întâmpin.

— Da, bineînțeles, rostesc eu repede din nou.

Mă cert în gând pentru că sunt atât de egoistă. Azi nu e despre mine.

Face un pas spre mine, ochii lui cercetându-mi fața.

— Aș vrea să știi că... Își drege vocea. Ei bine, aș prefera mult mai mult să merg acasă cu tine.

Privirea mea se întâlnește cu a lui și încerc să-i citesc expresia, să descifrez care e relația dintre noi acum.

— Mă anunți cum decurge totul?

Își scoate telefonul din buzunar.

— Pune-ți numărul aici.

Simt cum mă privește când îmi introduc numărul. Următoarea lui întrebare este de probă.

— Tu vei fi în regulă cu tatăl tău?

— Bineînțeles. E doar o săptămână. Sunt sigură că mă descurc. Forțez un zâmbet, însă îmi dau seama că e sec și neconvingător. Nu i-am dat nimănui adresa lui pentru a veni după bagajul tău.

— Le spun eu, zice el, pe un ton sec. Și îți mulțumesc pentru, știi tu... că m-ai adus aici.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mai spună ceva. Liniștea ne învăluie, plină de lucruri nespuse. Ar trebui să plec.

Dau din cap, primindu-mi semnul meu de plecare. Încep să mă îndepărtez, întorcându-mă în ultima clipă. Deschid gura să mai spun ceva, însă nu iese niciun cuvânt. Ne uităm unul la altul pentru o clipă, apoi el dispare pe coridor în direcția opusă.

31

PE LÂNGĂ DICȚIONARUL PG, POPPY, LENNON, G ȘI CU MINE AM inventat Veverița Secretă. Dacă spuneai Veverița Secretă înainte să le spui celorlalți ceva, lucrul acela era introdus automat pe lista neagră a lucrurilor care nu puteau fi spuse niciodată altcuiva. Dacă spuneai cuiva despre o Veveriță Secretă, amenințarea era că vom divulga întregii clase toate lucrurile pe care le-ai adăugat vreodată pe listă.

Lennon obișnuia să spună lucruri precum:

— Veveriță Secretă, eu nu am unghie pe al treilea deget de la picior.

Ale lui Poppy erau aproape exclusiv lucruri despre băieți, precum:

— Veveriță Secretă, am jucat golf cu Tom Saper sâmbătă seara.

Lucrurile lui G erau chestii precum:

— Veveriță Secretă, am cumpărat o bluză pentru a o purta sâmbătă seara, am păstrat eticheta și apoi am returnat-o.

Dacă s-ar fi aflat despre ele la școală, mă îndoiesc că oricare dintre acestea ar fi interesat în mod special pe cineva. Poate doar al meu:

— Veveriță Secretă, eu de fapt nu am fost niciodată la o întâlnire. Nici măcar o dată.

Asta mi-ar fi distrus reputația.

Poppy și Lennon obișnuiau să râdă de mine în legătură cu asta; spuneau că nu sunt genul de față de scos la întâlniri și apoi începeau să chicotească. Își pregătiseră și explicații, desigur:

— Vai, Cara, nu te enerva. E un compliment, zicea Lennon.

Da, sigur că este.

— Da, adăuga Poppy. Întâlnirile sunt atât de supraestimate! Îți amintești când am mers la întâlnirea aceea cu Jake – a fost oribil!

Ceea ce e complet diferit față de ceea ce a spus atunci – e amuzant cum, atunci când băiatul nu îți cere să ieșiți la o a doua întâlnire, amintirile se transformă.

G nu a râs niciodată de mine. Mai târziu, când eram doar noi două, îmi spunea că sunt prea bună pentru băieții de la școală. Dar nu asta era motivul și o știam amândouă. Nu duceam lipsă de admiratori, ca să zic așa: aveam relații cu tipi tot timpul – nu era ca și cum eram o măicuță sau așa ceva. Doar că nimeni nu a vrut vreodată să petreacă timp doar cu mine.

Până la Hector.

Fața lui G îmi ocupă mintea. Nu mă pot opri din a mă gândi la toate orele pe care le-am petrecut discutând despre băieți. Mă întreb ce ar fi crezut G despre Hector, dacă ar fi crezut că el e demn de o întâlnire. Mă gândesc la reacția ei dacă m-ar fi văzut cu Hector când de fapt nici măcar nu a trecut un an de la moartea ei... Oare s-ar aștepta să fac asta?

Furia se intensifică în interiorul meu și îmi vine să vomit. Ce naiba m-a apucat?

Tatăl meu apare și se așază în fața mea pe canapea. Nu reacționez când intră, păstrându-mi privirea afară pe fereastră și urechea la trafic.

— Familia lui Hector e la știri, mă informează el.

— Am auzit, spun eu rece.

— Știau că e în Londra?

— I-au dat voie să vină cu mine și să stea, nu?

Pufăie pe nas.

— Se întoarce aici în seara asta?

— Nu?

Urăsc cum îmi formulez răspunsul ca pe o întrebare, de parcă, dacă las loc pentru ca el să se întoarcă, chiar ar putea s-o facă.

Sună soneria, iar eu tresar, dorindu-mi foarte tare să plec de aici. Cobor pe scări și deschid ușa. În față e o femeie pe care nu am mai văzut-o.

— Am venit să îți iau lucrurile lui Hector, zice ea.

Tatăl meu, care m-a urmat până la ușă, răspunde în locul meu.

— Mă duc eu să le adun pe toate.

Când el pleacă, mă uit în ochii femeii. Ar trebui să o întreb dacă totul e în regulă cu mama lui Hector. Dacă încă se simte mai bine. Dacă Hector e OK. Dacă s-a împăcat cu tatăl lui. Uitându-mă la ea, îmi dau seama că o parte din mine se aștepta să vină Hector. În liniștea ce urmează, nu mă pot gândi decât la fața lui G, ceea ce mă face să nu pot spune absolut nimic.

Tata coboară scările câteva minute mai târziu cu lucrurile lui Hector și într-o clipă femeia dispare.

Când urc scările înapoi, nu pot să scap de propria mea stupiditate. Bineînțeles că nu putea să fie Hector cel care a sunat la ușă. Am făcut ce avea el nevoie, nu? L-am adus aici. Cum a spus tatăl lui, tot ce avea el nevoie era ca eu să-i ofer o șansă de a ajunge aici. Nimic mai mult.

Nu-mi datorează nimic, iar eu nu merit nimic de la el.

— Ești dezamăgită că nu a fost el, remarcă tata, așezându-se la locul lui pe canapea și întrerupând liniștea care s-a instalat în cameră acum că suntem doar noi doi.

Mă cufund pe canapeaua opusă, foarte conștientă de faptul că e prima dată în cinci ani când suntem singuri în același apartament.

— Trebuie să fie unde este acum, Cara. Familia trebuie să rămână unită în perioade dificile.

— Noi nu am fost, îi răspund eu, răutăcioasă.

Toată furia mea e brusc îndreptată spre tata. Ani întregi de resentimente ies la suprafață. Acum, că Hector a plecat, nu mai e nimeni care să mă distragă de la asta.

El tresare la cuvintele mele.

— Situația aceea a fost diferită.

— În ce fel a fost diferită? întreb eu, iritată.

Îmi las capul să cadă în palme, iar cusăturile calmului meu bine croit încep să se desprindă. Hector. Sărutul lui. G. Fața lui G. Simt cum mă destram cu o viteză nemaîntâlnită.

— Tu ne-ai abandonat.

— Of, Cara...

Mă uit la el, cum se chinuie să-și găsească cuvintele, și furia din mine se aprinde, dându-mi un imbold.

— Ai avut *cinci ani*, tată. *Cinci ani* să-ți pregătești explicația ta de doi bani, și nu poți să spui nimic. E jalnic.

Se apleacă, își lasă capul să-i cadă în palme și pentru o clipă am impresia că se va recunoaște învins. Apoi se îndreaptă, trecându-și mâinile prin ce i-a mai rămas din păr, cu maxilarul încleștat și ochii hotărâți. Gata de acțiune.

Nu-l las să vorbească.

— Dacă nu ai fi plecat tu, noi nu am fi mers niciodată în SUA, eu nu aș fi cunoscut-o pe G, nu aș fi condus deja de peste un an, nu m-aș fi urcat în mașina aceea; G ar fi încă în viață, în siguranță și departe de mine.

Știi că fac legături între lucruri care nu ar trebui legate, însă îi transmit cum mă simt și mă simt, extrem de bine să mă descarc – la fel cum trebuie să se fi simțit și Hector azi dimineață.

Tatăl meu își drege vocea, încrucișându-și și descrușișându-și mâinile în poală.

— Înțeleg că ai nevoie de cineva pe care să dai vina și pot prelua bucuros acest rol. Mai mult decât bucuros. De fapt, chiar merit asta. Dar, Cara, nu poți trăi în ipoteze. E absurd să te torturezi privind în urmă. Nu duce nicăieri. Știi că ai avut probleme, dar nu vor dura pentru totdeauna. Când mama ta mi-a spus cum erai în SUA... Ei bine, uită-te la tine acum. Faci față splendid după toate lucrurile prin care ai trecut anul acesta.

— Splendid?

Sar de pe canapea, pregătită să ies valvârtej, apoi îmi amintesc că sunt deja în „dormitorul” meu și că n-am unde altundeva să mă duc. În schimb stau cu spatele la el, privind pe fereastră. Nu ar fi trebuit să vin aici niciodată. A fost o idee proastă...

— Mă bucur că ai făcut-o. Se foiește pe loc, întorcându-se spre mine. Cara... știu că îți datorez o explicație, care e complet trecută de termen. Problema e că... ei bine, nu știu de unde să încep.

Mă cufund din nou pe canapea și strâng o pernă la piept.

— Hm, nu știu... Ce zici de „Am fugit cu cea mai bună prietenă a mamei tale, Cara”? sugerez eu, pe cel mai tăios ton. Vreau să spun, asta e adevărul, nu-i așa?

Fața i se face albă ca varul.

— Ce e, tată? Chiar *este* adevărat. Nu ar fi trebuit să faci lucruri despre care nu poți vorbi.

La ultimele cuvinte vocea îmi cedează.

El rămâne tăcut, de parcă încearcă să găsească vocabularul necesar. E bizar, pentru că o parte din mine ar prefera ca el să rămână așa, o parte care nu vrea ca el să justifice ce a făcut, însă o altă parte din mine vrea asta, o parte care vrea să aibă un motiv destul de bun pentru a-l ierta. Care se întreabă dacă un asemenea motiv ar putea exista vreodată.

— Am greșit, zice el, și chiar își ridică mâinile în sus în semn de predare, ca să accentueze ideea.

Ridic din sprâncene.

— *Nu mai spune...* Păi, unde e ea atunci? Mai sunteți împreună?

— Nu. S-a întors la soțul ei.

Îi analizez fața, încercând să-i estimez reacția.

— Ai iubit-o?

Clatină din cap. E o mișcare finită.

— Nu.

Simt cum mă încrunt; spune adevărul.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Își apasă podul palmei în frunte și își ține ochii strâns închiși pentru o vreme.

— Câteodată, Cara, oamenii fac niște alegeri proaste. Aș putea să-ți spun că sunt lucruri care m-au dus la asta, dar ce rost are? Rezultatul este același – am făcut-o într-un moment, și de îndată ce am făcut-o, n-am mai putut să dau înapoi. Nu știu ce să-ți spun, decât că îmi pare rău, nespun de rău – și că nu trece nicio zi în care să nu regret acea alegere. Dacă aș fi știut că veți pleca în SUA...

Îl privesc absentă.

— Ce? N-ai mai fi făcut-o? Dar dacă ai fi crezut că mama te-ar fi primit înapoi, ai fi făcut-o oricum?

— Nu asta am vrut să spun...

— Așa a sunat...

— Cara, te rog, lasă-mă să termin. Își freacă constant palmele de blugi. Nu sunt scuze. Aveam destulă minte ca să nu fac ce am făcut; am fost prost și egoist, și arogant, și o mie de alte lucruri. Vreau să știi că am plătit pentru alegerea aceea în fiecare zi de atunci încoace.

Mă uit la el în tăcere pentru o bună bucată de vreme. El așteaptă, în timp ce cuvintele mi se învârt în cap. Le desfac și le pun la loc din nou; le înțeleg și nu prea. Sunt tot ce are el; nu sunt sigură că sunt de ajuns.

— A spune „oamenii fac alegeri proaste” nu te absolvă de vina a ceea ce ai făcut, îi răspund în cele din urmă.

— N-am zis că ar fi așa; încerc doar să fiu sincer cu tine. Consider că meriți asta, cel puțin. Și apoi, când vei fi puțin mai în vârstă, când vei avea de făcut o alegere, te vei gândi la mine și vei avea un reper. Vei alege cum trebuie.

Mă cuprinde un fior.

— Chiar așa voi face? Am făcut niște alegeri destul de oribile în ultima vreme.

Tatăl meu tresare.

— Un accident rutier nu este o alegere, Cara. Lucruri asupra cărora nu avem niciun control se întâmplă mereu.

— Să nu îndrăznești să-mi spui că lucrurile astea sunt în voia sorții...

— Păi, Cara, trebuie să iei în consid...

— Soarta e o prostie, tată. Soarta e pentru oameni prea slabi să se gândească la cauzalitate. Eu am deschis portiera mașinii, eu am pus cheia în contact, eu am condus la limita de viteză. Dacă aș fi mers mai încet sau mai repede, poate că lucrurile ar fi fost diferite – nu am fi fost exact în același loc în acel moment. Dar nu am făcut-o. Vocea mea e seacă, fără vlagă. Eu am făcut alegerile, eu am fost cauza. Ea a murit din cauza mea.

Încep să-mi masez brațul, pe porțiunea de pe cicatrice, conștientă că discuția asta a luat o întorsătură neașteptată și neputând să-mi amintesc cum am ajuns aici. Pentru o vreme el nu spune nimic. Mă aștept să zică lucrurile pe care le-am mai auzit de un milion de ori.

Nu e vina ta. Nu ai omorât-o tu. A fost un accident. Va fi bine. . .

— Cu toții purtăm cicatrice, Cara, e tot ce spune, privindu-mă îndeaproape, și am impresia că vede mult mai mult decât mama, tatăl vitreg și toți psihoterapeuții din statul California la un loc. Își întinde mâna în distanța dintre noi. Nu știu de ce, însă îl las să o pună peste a mea. Fă în continuare ce faci. Știi mai bine decât oricine că viața este un lucru fragil și trecător – agață-te de unde poți de ea. Trebuie să crezi că lucrurile se vor schimba.

Sunt un milion de lucruri pe care vreau să i le spun. Totuși, acum, nu pot să rostesc decât opt cuvinte.

— Nu te pot ierta pentru că ai plecat.

— Știu, spune el, cu o expresie îndurerată.

Vreau să-i spun că o parte din mine vrea asta. La fel cum vreau să-i spun mamei că nu o învinuiesc pentru că m-a trimis departe de casă când niciuna dintre noi nu mai puteam face față.

La fel cum vreau să-i spun lui G că îmi pare rău. *Îmi pare atât de rău, G! Ar fi trebuit să fiu eu în locul tău. Nu înțeleg de ce nu am fost eu în locul tău.*

32

ÎN NOAPTEA ACEEA, G MĂ VIZITEAZĂ DIN NOU ÎN SOMN. CÂND MĂ trezesc, întreaga putere a lucrurilor care s-au întâmplat mă lovește din nou, lăsându-mă panicată și fără aer. Încerc să-mi amintesc când am avut ultima dată visul – nu de când a dispărut Hector înainte de vacanța dintre semestre. Mila celorlalți îl aduce înapoi, sunt sigură. Tata nu mi-ar fi zis că lucrurile se vor schimba dacă ar fi știut ce i-am ascuns. Ce am ascuns de toată lumea.

Restul săptămânii trece repede. Mă prefac că am mai multe teme decât mi s-au dat și petrec zile întregi în sufragerie, folosindu-mă de extenuarea mea pentru a mă culca mai devreme. Chiar dacă sunt incredibil de obosită, încerc să nu dorm pentru a nu-i vedea fața în fiecare noapte. Totul e greșit: ea cea din vis nu este deloc cum era ea în viața reală.

Când mă gândesc la G, mă gândesc la bunătate, blândețe – la cineva care i-ar fi lăsat pe alții să râdă de ea pentru că purta treningul greșit, dacă asta ar fi oprit batjocorirea unei alte persoane.

Ea vedea mereu jumătatea plină a paharului când eu o vedeam pe cea goală. Ea era cea amabilă, eu eram nenorocita.

Întotdeauna am știut acest lucru; și am abuzat de asta.

Timpul încetinește incredibil de mult și îmi doresc ca zilele să treacă, făcându-mi promisiuni periculoase mie însămi. Dacă aș

putea doar să mă întorc la școală, aș fi sinceră... Dacă aș putea dormi fără întrerupere, le-aș spune totul...

Hector nu mă sună, așa că n-am de ales decât să-l las pe tata să mă țină la curent cu toate reportajele de știri. Tatăl lui Hector a ținut un comunicat de presă în care a anunțat că soția lui a avut un accident și că se vindecă bine. Nu s-a menționat nimic despre pastile.

Îmi păstrez telefonul pornit, mereu lângă mine tot restul săptămânii. Pentru orice eventualitate.

MĂ AȘTEPT CA HECTOR SĂ FIE PE ACELAȘI ZBOR CU MINE, DAR NU este. Când avionul părăsește aeroportul, îmi pun imediat masca pe ochi, dorindu-mi să ajung la școală fără niciun incident.

Cobor din taxi și mă izbește primul val de aer rece. De data asta mă bucur de temperatura scăzută. Ușurarea pe care o simt când mă întorc aici este bizară și liniștitoare în același timp. Sosirea mea aici este aproape identică cu prima dată, însă observ lucruri pe care nu le-am observat înainte. De exemplu, cum munții înconjurători au vârfuri perfecte, ca de bezele, și culorile sunt mai vii, mai puțin șterse. Îmi promit un lucru: de data aceasta, voi lupta din răputeri. De data aceasta, în ciuda a ceea ce inevitabil va urma, voi fi sinceră. E singura speranță pe care o am.

Îmi trimit bagajul în sus cu liftul și urc cu greu scările până la etajul al șaselea. Trebuie să mă opresc și să-mi trag suflitul la final, uitându-mă puțin spre ușa din stânga, care duce spre aripa băieților. În ciudat tuturor lucrurilor, mă surprind că mă întreb dacă Hector a ajuns deja – dacă se mai întoarce vreodată?

Toate gândurile despre el sunt brusc date la o parte când intru în cameră. Ren e deja acolo, așezată la biroul meu. Se întoarce cu tot cu scaun.

— Slavă Domnului că te-ai întors! spune ea. Am avut parte de cea mai ciudată săptămână cu Fred și am rețrăit-o cât timp am stat și te-am așteptat aici.

Zâmbesc, apoi îmi arunc geanta pe podea.

Simt ceva diferit în cameră și caut cu disperare să-mi dau seama ce. Ochii lui Ren aruncă o privire în spatele ei, iar eu o urmăresc până ce observ schimbarea. Pe panoul de plută de deasupra biroului meu au fost prinse cu piuneze trei poze mari. Una este făcută din spate când eu și Hector eram pe leagăne. A doua e cu Ren și Fred jucând mini-golf, făcută de Fred, brațul lui lung fiind vizibil în poză. Însă a treia fotografie este cea mai surprinzătoare. O fotografie alb-negru cu mama și gemenii, care pare că a fost făcută recent.

— Cum ai... ? încep eu, uitându-mă la Ren, care îmi analizează atent reacția.

— Madame James mi-a dat emailul mamei tale – sper că nu te deranjează.

Simt cum mă cuprinde un sentiment – unul pe care nu-l pot defini în cuvinte. În schimb, mă îndrept spre ea și o îmbrățișez. Ea scoate un sunet ciudat, o combinație între surpriză și altceva, apoi mă îmbrățișează la rândul-i.

— Ți mulțumesc, șoptesc eu.

Apoi îmi dau seama că trebuie să fac asta acum, înainte să mă răzgândesc. Am greșit înainte; și Hector a greșit. Chiar *este* greșit să te ascunzi de persoanele la care ții. Ren nu este G, dar există loc în viața mea și pentru ea.

Ea poate să fie prietena mea, pot să o las să intre în viața mea – mai mult decât atât, *vreau* să o las să intre.

— Ren, trebuie să-ți spun ceva...

Ea înghite în sec.

— Știi despre accident, Cara. Și Fred știe.

Pe cât de mult vreau să-i spun, o simt din nou. Vinovăția, ne-sinceritatea – tot ce le-am ascuns.

— V-a spus Hector?

Ea nu se uită în ochii mei.

— Fred și cu mine te-am căutat pe Google săptămâna trecută.

Apoi, ca o lașă ce sunt, mă simt ușurată. Știe doar faptele.

— Presupun că există mai multe moduri de a afla. Însă e mai mult decât atât...

Trebuie să-i spun totul; mă silesc să o fac.

Își întoarce scaunul ca să fie cu fața în centrul camerei și îmi face semn să fac la fel.

— Te ascult.

Mă uit adânc în ochii ei căprui, atât de inocenți și neștiutori, și mă pregătesc să îi spun restul. Am de gând să-i spun tot – sincer –, însă nu știu de ce ajung să îi spun aceeași poveste pe care i-am spus-o lui Hector.

— Îți mulțumesc că ai fost sinceră cu mine, zice Ren, în timp ce Madame James intră în cameră pentru a verifica prezența și a ne lua telefoanele.

O mică parte din mine moare odată cu sinceritatea ei. Ar trebui să dau înapoi. Să-i spun adevărul. Dar apoi ea începe să-mi povestească despre săptămâna ei cu Fred și mă conving că momentul adevărului a trecut.

Mi-am spus asta de multe ori.

33

SUNT O LAȘĂ. AM NĂSCOCIT O MIE DE SCUZE DIN CAUZA CĂRORA nu pot spune nimănui ce am făcut, însă asta este singura care este adevărată. Sunt o lașă pentru că nu sunt destul de puternică să recunosc.

Când mă urc în pat, am un bilețel pe pernă pe care scrie doar: *Acoperiș. Miezul nopții*. Încerc să nu adorm, întinzându-mă în schimb nemișcată pentru câteva ore, până când pot să cobor și să mă duc în camera de zi. Ieșirea de incendiu este ținută deschisă cu o proptea câțiva centimetri.

Apuc de balustradă și urc pe scări. Metalul rece iese prin porțiunile unde vopseaua s-a decojit, iar frigul îmi îngheață mâinile fără mănuși.

Nu știi de ce, în timp ce merg spre margine, nu pot să-mi scot din cap imaginea tatălui meu singur în apartamentul lui din Londra. M-a condus până la aeroport și a privit cum am dispărut prin arcada spre securitate. M-am uitat înapoi la el și i-am observat tristețea de pe chip. Ceva era în neregulă: ar fi trebuit să fie fericit că în sfârșit, după cinci ani, am petrecut o săptămână împreună, însă știam că și-a dat seama că nu există o metodă ușoară de a repara ceea ce a stricat.

Îmi amintesc cum, când am ajuns în SUA, nu înțelegeam de ce a trebuit să plecăm. Pentru o perioadă am crezut că mama e lașă pentru că a întors spatele întregii noastre vieți din Anglia. I-am spus lucruri oribile; i-am strigat că nu s-a sinchisit măcar să încerce, că s-a dat bătută. Ea a rămas calmă și asta m-a enervat la culme atunci. Voiam o reacție; voiam să ne ducă înapoi acasă.

— Există două tipuri de minciuni, a zis ea. Albe și negre. Minciunile albe sunt justificabile, pentru că le spui pentru a-i proteja pe alții, însă nu poți să le justifici pe cele negre – acelea sunt spuse doar pentru a te proteja pe tine.

Abia câteva luni mai târziu, când am auzit-o discutând cu Mike despre aventura tatei, am înțeles. Și în toate dilemele care au apărut după aceea, nu m-am întrebat de ce se rezuma din nou la asta. Albe și negre, zicea ea. Ai suficient respect de sine ca să le deosebești.

Hector stă pe un zid de pe terasă.

— California, zice el în semn de salut. Speram că vei veni.

Faptul că-l văd din nou îmi ridică moralul. Așteaptă ca eu să urc și restul scărilor ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe fața lui nu văd nicio urmă de emoție; e de parcă nu am fost la spital cu el, de parcă nu mi-a spus despre fratele său, de parcă nu i-am dezvăluit atât de multe lucruri despre mine deja. Se comportă normal, de parcă el e normal și eu sunt normală, și e complet normal să ne întâlnim aici, pe acoperișul unei clădiri de șase etaje la miezul nopții. E entuziasmant și terifiant în același timp. Și lucrul care mă sperie cel mai tare este că, atunci când sunt cu el, aproape cred asta.

Nu pot să-mi permit să cred.

Merg până în capătul scărilor și mă urc pe zid, întorcându-mă cu fața la el. Pentru o clipă doar ne uităm unul la altul și toată bravada dispare.

— Ești bine? întreb eu, analizându-i expresia pentru un indiciu.

— Aproape, răspunde el, încheindu-și fermoarul până sus.

Am cel mai ciudat impuls să i-l deschei puțin, însă mă abțin.

— Și mama ta?

— E mai bine. Strâmbă din nas. S-a internat într-un centru de reabilitare holistic din afara Londrei. Știi tu, ca să nu mai depindă atât de mult de somnifere. Își ferește privirea; pe fața lui văd o urmă rară de vulnerabilitate. Am încercat să te sun.

— Probabil nu am observat. . .

— Mi-ai dat numărul greșit, mă întrerupe el, și spune asta într-un mod precaut.

Mă încrunt, apoi îmi ia o singură clipă să conștientizez ce am făcut.

— Oh, Doamne. . . ai. . . ai sunat-o?

Dă din cap că da o singură dată, iar eu simt un gol în stomac.

— Mă uitam la fotografia în spital. . . probabil că din greșeală. . .

Sigur crezi că sunt nebună. . .

Își ridică mâna; plutește în aer înainte să se așeze pentru o clipă de probă pe piciorul meu. La atingerea lui simt acel lucru din nou. Acea senzație călduroasă și optimistă, care se năpustește asupra mea și pe care o simt în stomac. Îmi trag piciorul de sub mâna lui, însă, înainte să îi pot citi reacția, se ridică în picioare.

— Haide, spune el. Îți voi face un tur al domurilor.

Confuză, cobor înapoi pe terasă. Îmi întinde mâna pentru a mă ajuta să trec peste un zid jos, fix în mijlocul acoperișului.

— Amintește-ți zona pe care trebuie să o evităm, zice el, arătând spre locul acela de pe țigle. Stai aproape de ziduri.

Mergem în jurul domului auriu, iluminat slab de spoturile de afară.

— Hector, ce facem. . .

— Acolo este orașul, însă știi asta, vorbește el peste mine. Dacă mergem la domul din stânga, vei putea vedea capela, chiar acolo, în colțul acela. O vezi?

Dau din cap spre el, dorindu-mi să nu se mai comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— *Hector. . .*

— Și acolo, California, continuă el, arătând spre un loc gol dintre copaci, pe versantul unui munte din apropiere, este locul fostei gări. Pe atunci era o altă telecabină care venea direct la noi aici. Era un hotel înainte, cred, însă s-au descotorosit de telecabină când au închis stația. Un tren a deraiat în timpul războiului sau ceva de genul ăsta – nu cred că linia a mai fost folosită de atunci.

Mă încrunt, enervarea cuprinzându-mă pe interior. De ce nu vrea să mă lase să vorbesc?

— *Hector, te rog!*

Se întoarce cu fața la mine, iar silueta lui este luminată din spate de lumina care se reflectă de pe domuri.

— Încerc să-ți distrag atenția, California. Aproape că-ți pot vedea roțițele din cap cum se mișcă – ai de gând să-mi spui ceva inutil.

— Am de gând să-ți spun ceva adevărat, zic eu, printre dinții încleștați.

— Nu o face, răspunde el. Vei diseca ce s-a întâmplat în Londra. Hai mai bine să. . . nu. Nu în seara asta.

— La care lucruri din Londra te referi?

— La toate, zice el. Nu te mai gândi așa de mult la tot. . . Ai parte de cel mai magic tur de noapte. Ești în Elveția acum, pe un acoperiș.

— Ce e cu familia ta și cu acoperișurile? Îmi acopăr gura cu mâna imediat ce îmi văd durerea de pe față. Îmi pare rău, nu știu de ce am spus asta. Nu știu...

— Cara, ce naib... ? începe el, cu vocea mai aspră decât înainte. De ce ai spune așa ceva?

— Sunt o ticăloasă, Hector! mă răstesc eu. Te-am avertizat de asta înainte și n-ai vrut să mă crezi. Nu sunt o persoană bună. Îmi pare rău!

Se uită la mine cu ochii larg deschiși și e aproape mai mult decât pot să suport. Mă grăbesc spre scări, fix peste țiglele despre care m-a avertizat. Fix când simt că-mi pierd echilibrul, el e în spatele meu, iar brațul lui mă prinde de talie din spate, ținându-mă dreaptă și forțându-mi tot aerul afară din plămâni.

Îmi simt statura în spatele meu și e atât de aproape de mine! Nu-și îndepărtează brațul din jurul taliei mele și pentru o clipă mă sprijin de el. Probabil e ultima dată când va alege să fie atât de aproape de mine.

— Cara, ce-i cu tine?

— Te rog, nu fi amabil cu mine, îl implor eu. Nu acum.

Își întoarce capul peste umărul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Mă gândesc pur și simplu să spun adevărul: nu trebuie să fii lângă mine pentru că am făcut un lucru îngrozitor – de neiertat –, iar când o să știi, vei înțelege de ce. Simt cum mi se strânge stomacul de parcă m-ar avertiza: *Nu trebuie să faci asta*. Dar trebuie. Trebuie să-i spun.

— Ți-am ascuns ceva...

Îmi dă drumul din strânsoarea lui, apoi mă ghidează înapoi, într-un loc sigur, până ce ajungem la zidul mic de pe terasă. Mă

trage în jos să mă așez în locul nostru obișnuit, iar eu îmi întorc picioarele pentru a fi parțial cu fața la el. Mă resemnez doar pentru că nu-mi mai pot simți membrele.

— Continuă, spune el, privindu-mă cu ochii confuzi și tulburi.
Mă forțez să mențin contactul vizual cu el.

— Am un vis repetitiv. Sunt din nou în mașină.

— O reluare a accidentului?

Brusc simt că mi-e frig, însă e un frig care nu are nimic de-a face cu temperatura de aici de pe acoperiș.

— Nu chiar.

El începe să-și sufle în degete. Acțiunea e distantă – sau poate doar mi se pare mie. Trupul meu se simte izolat de cuvintele care îmi ies pe gură. Aud cuvintele în conversația asta, însă tot ce simt este adrenalina, sângele care îmi urcă în gât și îmi face vorbitul imposibil.

— Știi că visele nu sunt adevărate, nu?

Mă cuprinde un sentiment de impetuositate.

— Știu că nu e real, Hector. În vis, ea este în locul meu, iar eu în locul ei. Sau, cel puțin, ea este cea care supraviețuiește, iar eu – ei bine, eu. . .

— Tu mori?

Dau din cap o singură dată.

— Fix înainte să o fac, ea îmi spune ceva. . .

— Ce îți spune? mă întrebă el. Haide, California – mie poți să-mi zici.

Numele California aprinde această forță în mine. El nu mă ia în serios, crede că e o glumă.

— Ea spune: „Tu ai făcut asta. . .”

El se întoarce cu fața la mine.

— Am mai discutat despre asta, Cara. Accidentul nu a fost vina ta. Trebuie să te oprești din a mai reveni asupra acestui subiect. . .

Tresar de lângă el, iar vocea începe să îmi tremure.

— Nu la asta se referă.

Ceva licărește în ochii lui – probabil că vede deja asta pe fața mea. Așa că, în sfârșit, cu tonul potrivit pentru această întrebare, spune:

— Ce ai făcut?

Există două tipuri de minciuni; știi asta acum, și o știam și atunci. Totuși, undeva pe drum, am ales să nu le mai deosebesc.

34

Ajunul Anului Nou, San Francisco

SONERIA SE AUDE ÎN DEPĂRTARE. ÎMI VERIFIC ÎNCĂ O DATĂ REFLEXIA în oglindă – port rochia pe care am cumpărat-o special pentru noaptea asta: cea cu paiete verzi, aleasă cu un scop.

În mașină, G începe să vorbească despre petrecere.

— James mi-a spus că vrea să discute cu mine despre ceva important... Cred că asta este seara cea mare.

— Veți fi oficial împreună?

— Hai să nu cobim, bine?

— Bine, spun eu, și mă silesc să zâmbesc.

Apoi începe să vorbească despre Scott, așa că scot o monedă de 25 de cenți din geantă pentru a o distrage. O aruncă în aer și evenimentele serii sunt puse în mișcare.

Ne despărțim când ajungem, iar eu stau în camera cea mai apropiată de ieșire, turnând Doritos în boluri cu Lennon. Ea face un comentariu cu subînțeles despre ținuta mea; eu fac unul despre ținuta ei în schimb. Totul este bine în lume.

Ea anunță sosirea băieților, exact când Poppy apare cu mai multe bârfe despre James și G.

— Nu spune nimănui, zice Poppy, dar eu cred că ea se înșală. James mi-a spus săptămâna trecută că nu vrea să fie legat. . .

E ceva vesel la modul în care o spune, ceea ce-mi amintește că, pentru Poppy, informația este informație – atât timp cât ea este sursa, e fericită. James ajunge la fix pentru a ne întrerupe conversația. Mă uit cum G practic se urcă pe el. Când se despart, ochii noștri se întâlnesc din părți diferite ale camerei.

Scott se apropie de mine, iar eu mă gândesc cum o să-mi decurgă seara. Mă decid într-o secundă: îmi îndrept corpul spre el, mă uit în ochii lui, mă joc cu părul meu, flutur din gene.

Îmi dau toată silința și mă asigur că James vede asta.

ÎMI JOC BINE ROLUL – AM EXERSAT DESTUL ÎN ULTIMELE LUNI. MĂ integrez la petrecere. Mă prefac că mă simt bine. Mă prefac că sunt relaxată. . . și nu cu simțurile ascuțite la maximum, nu așteptând în permanentă ceva.

Cam peste o oră, G se prăbușește stângace lângă mine și Scott pe canapea.

— James și cu mine suntem oficial împreună, anunță ea, bolborosindu-și cuvintele.

Eu mă grăbesc să o îmbrățișez și o țin mai mult decât de obicei, în mare parte ca să-mi maschez confuzia de pe față. Mă uit la James peste umărul ei și simt un nod în gât.

Începe să mimeze:

— Nu știu cum. . .

Dar G se dezlipește din îmbrățișarea mea și se grăbește să le spună lui Lennon și Poppy, iar eu mă ridic și plec.

James mă trage de mână la baza scărilor.

— Așteaptă, Cara! Nu m-ai lăsat să explic. . .

Eu mă încrunt la el.

— E puțin cam târziu pentru asta, nu crezi?

— Te rog... doar ascultă-mă. Hai să găsim un loc retras.

Mă trage după el pe scări spre cel mai apropiat dormitor gol pe care îl găsim.

Eu mă uit la peretele opus, cu spatele la el.

— Ai spus că te vei despărți de ea.

Se uită la mine cu o privire disperată.

— Am încercat, Cara.

— Nu foarte mult!

Mă întorc cu fața la el, plină de neîncredere.

— Îi spuneam că trebuie să vorbesc cu ea, că îmi place foarte mult de ea, *dar*... parcă nu mă asculta cum trebuie, și apoi a început să vorbească peste mine, și zicea că așteaptă seara asta de foarte mult timp și că se bucură foarte mult că vom începe anul împreună ca un cuplu.

— Și nu te-ai gândit s-o corectezi?

Face un pas spre mine.

— Cum aș fi putut? Era atât de fericită și zâmbitoare, și eu doar, ei bine... Îmi atinge obrazul cu mâna; eu i-o dau la o parte. Cara, te rog...

— *Te rog?* Ce-ai vrea să spun, James?

Mai face un pas spre mine, iar de data asta îmi cuprinde fața în ambele palme și îmi ridică bărbia spre el.

— Pe tine te plac, Cara. Știi asta, nu? Voi rezolva cumva situația asta, îți promit.

Simt un gol în stomac, iar când el se apleacă să mă sărute, îl sărut înapoi, apropiindu-mă de el până ce îl cuprind cu brațele de gât. Totul în jurul nostru pare să dispară.

Ușa dormitorului se deschide zgomotos, iar James slăbește strânsoarea din jurul taliei mele.

— Asta-i cumva o glumă? spune G, iar vocea ei are un ton rece, înspăimântător.

Mă întorc și îi văd silueta din tocul ușii cum se încruntă la noi. Se uită când la mine, când la el, iar expresia ei afișează un curcubeu de emoții: șoc, confuzie, furie, devastare... trădare.

I se adresează lui James.

— Tocmai m-ai invitat la o întâlnire... Ce faci cu ea?

Spune cuvântul „ea” de parcă e un lucru murdar, revoltător.

Fac un pas spre ea, cu mâna întinsă.

— G, pot să-ți explic...

G îmi lovește mâna pentru a mi-o da la o parte, cu ochii plini de lacrimi. Se clatină puțin, iar eu îmi amintesc cât de mult a băut.

— *Tu*. Dintre toate persoanele.

— G..., o implor eu.

Îmi simt bătaile inimii în cap. Bat odată cu respirația mea accelerată. Singurul lucru pe care îl am la dispoziție este timpul – cuvintele care contează sunt cele pe care trebuie să le spun acum. Și nu mă pot gândi la niciunul.

— Doamne, chiar ești o curvă, Cara! scuipă G, cu foarte multă ură.

Cuvântul atârnă în aer și-mi arde pielea ca un fier roșu, iar eu îmi dau seama că, dacă nu plec de aici acum, e foarte probabil ca întreaga casă să se prăbușească peste mine. Trec năvală pe lângă ei și cobor scările în viteză. Iau geanta lui G de pe masa din bucătărie și scotocesc înăuntru după cheile de la mașină.

Un fior îmi trece prin tot corpul. Ce credeam eu că se va întâmpla cu James? Că se va despărți de G și noi vom anunța că suntem

împreună? Pieptul pare că mi se strânge, forțându-mi toată suflarea afară din plămâni. Am un impuls puternic de a fugi, de a mă îndepărta de toate astea. Îmi amintesc fața lui la câțiva centimetri de a mea, brațele lui în jurul taliei mele, buzele lui. . . Toate lucrurile care acum câteva clipe păreau atât de bune, acum par foarte, foarte greșite.

Lennon mă trage de mână.

— Vino să dansezi cu noi.

Mă scutur violent, mâinile apucă de chei și apoi, în ceea ce par a fi doar câteva secunde, sunt afară, dând mașina în marșarier.

Două mâini lovesc capota.

— Unde crezi că pleci cu mașina mea?

G face un pas spre portieră și, cu o mișcare rapidă, e înăuntru. Mă aștept ca furia ei să o urmeze, însă, pentru un moment lung, vibrația lentă a motorului e singurul zgomot din mașina staționară.

În cele din urmă, ea se întoarce spre mine și zice:

— Spune-mi că fost doar un singur sărut.

Îmi încleștez mâinile în pumni. Încerc să mă uit la ea, însă nu pot. Ea inspiră brusc.

— Ți-am luat apărarea, știi asta?

Vocea ei e mai tărăgănată acum, mai încărcată. O parte din mine își dorește ca ea să țipe și să urle la mine – sigur ar fi mai bine decât asta.

— Anul ăsta, continuă ea, oamenii au spus niște lucruri foarte răutăcioase despre tine și cu câți tipi ai fost. Eu ți-am luat apărarea *mereu*.

— Of, G. . . și eu ți-am luat apărarea.

Ea râde malițios.

— Nu mi-ai luat apărarea. Ai observat o oportunitate și m-ai înjunghiat pe la spate.

Se întoarce spre geam. După un moment, mă aplec pentru a-i pune centura. Ea o trage singură pe piept, însă mâinile noastre se ating și ea se ferește de mine, scăpând catarama. Eu o introduc la loc cu un clic, în timp ce ea plânge în tăcere.

Rostesc următoarele cuvinte când suntem pe autostradă, în timp ce ploaia curge pe parbriz:

— Îmi pare rău, G! Nu știu de ce am făcut-o.

Ea își întoarce capul, iar obrajii ei au urme negre de la rimel.

— Tu ai făcut asta, Cara. *Tu. Cea mai bună prietenă a mea...*

Se aude un zgomot asurzitor de claxon, văd lumina absolut orbitoare a farurilor și întreaga lume explodează.

35

— NU A FOST PRIETENA TA, POPPY, CEA CARE L-A SĂRUTAT, ZICE Hector, pe un ton între confuzie și groază — exact unde ar trebui să fie. Ai fost *tu*.

Nu pot să mă uit la el.

— Eu am fost, repet, pe un ton sec.

— Și toată treaba aia cum că-ți plăcea de Scott a fost ceva ce ai inventat pentru mine? Nici măcar nu ți-a plăcut de el?

— Păi, ei bine, l-am folosit, presupun. G era cea care voia ca eu să am o relație cu el. Cred că voia ca amândouă să avem iubiți care să se cunoască între ei, însă eu nu eram interesată.

Vocea lui e foarte tărăgănată, aproape imperceptibilă.

— Pentru că tu erai interesată de iubitul ei.

Dau din cap, dorindu-mi să-l fi clătinat în schimb. Dorindu-mi ca nimic din toate astea să nu fie adevărat.

El oftează puternic și apoi începe să râdă. Totuși, nu e un râs de amuzament; e unul din râsetele acelea amare, de parcă nu îi vine să creadă.

— O, Cara, nu-ți faci niciodată viața mai ușoară, spune el pe un ton exasperat. *De ce?*

Mă gândesc să dau înapoi și să-i spun că eram beată până la urmă. Că nu eram eu de fapt. Că s-a întâmplat o singură dată. Cu alte cuvinte, mă gândesc să-i spun mai multe minciuni.

Liniștea plutește în aerul din jurul nostru – eu sunt cea care trebuie să o spargă. Dar cum pot să-i răspund? Cum să-i spun că, mai presus de toate, pur și simplu mi-a plăcut să fiu admirată, dorită? M-am bucurat de atenție, deoarece, atunci când G a început să se vadă cu el, m-am simțit lăsată pe dinafară. M-am săturat să nu fiu, după cum spunea Poppy, „genul de fată pe care o scoți la întâlnire”. Mă simțeam singură, așadar, atunci când James mi-a făcut avansuri, le-am acceptat. Doar asta a fost de fapt: am acceptat sentimentul acela de a mă simți măcar un pic mai puțin singură.

— Păi... , zic eu, chinându-mă să-mi găsesc cuvintele.

În lumina lunii, îi privesc exasperarea cum se transformă în altceva. Și doar pentru un moment o văd: mă judecă. Aerul nopții se întărește și ne învăluie. Cu toate că e o situație fără speranță, cu toate că eu sunt cea care a ales să-și saboteze relația cu Hector prin a-i spune asta, instinctul de supraviețuire din mine iese la suprafață.

Cu toate că e ridicol, vreau ca el să înțeleagă. Vreau să-l fac să vadă că nu sunt un monstru.

— Avea logică la momentul respectiv. Îmi puteam justifica situația în cap. Aveam o sută de motive pentru care merita.

— Și acum? întrebă el, iar întrebarea e ridicolă.

Dintre toate persoanele, el știe că nu există motive. Absolut niciunul.

— Știu că a fost greșit, spun eu repede, sperând ca asta să-l împace oarecum. E stupid, sincer, din moment ce nu mă împacă

nici măcar pe mine. Nu mă aștept ca tu... Ei bine, știu că... știu că a fost de neiertat.

El nu se mișcă, nu reacționează. Nu-mi oferă deloc milă pentru felul în care mă simt acum și nici nu încearcă să empatizeze cu mine pentru a mă face să mă simt mai bine.

— Nu de neiertat, îmi spune, în cele din urmă, însă undeva pe-aproape.

Mă dau bătută; renunț să mai încerc să îmi refac imaginea. Nu pot face nimic. E prea târziu pentru reabilitarea mea – prea târziu pentru orice cu el. Sau, și mai important, cu ea. Inspir și expir de câteva ori înainte de a vorbi.

— Dacă ea ar fi acum aici, încă nu m-ar ierta. Sunt sigură de asta. El stă absolut nemișcat.

— Nu?

Clatin din cap și știu că nu mă poate vedea. Gura mea e incredibil de uscată și am o dorință puternică de a pleca departe de locul ăsta – undeva unde să nu trebuiască să înfrunt ceea ce am făcut. Îmi pun mâinile pe lângă corp pe țigle și încep să mă ridic.

El nu încearcă să mă oprească. Nemișcarea lui are un efect puternic asupra mea, de parcă prin nemișcare, prin lipsa lui de reacție, reușește să mă rănească și mai tare.

O voce în capul meu mă întrebă: *Poți să-l condamni? La ce te așteptai? Să-ți spună că e în regulă să-ți trădezi cea mai bună prietenă pentru că erai geloasă pe ea? Că e de înțeles să-i faci asta pentru că tu te simțeai nesigură? Că o să te placă mai mult pentru că ai fost sinceră în legătură cu ce ai făcut? Că acum, că ea e moartă, impactul nu va mai fi la fel? Însă știi că e mai rău acum, și tu ești singura vinovată pentru asta.*

Nu mă pot concentra pe nimic altceva în afară de voce, așa că nu o observ din prima, părul ei roșcat fluturând în vânt. Apoi o

văd: cred că m-a urmărit aici. Expresia de șoc de pe fața lui Ren îmi provoacă greață. Mă îndrept spre ea și, pentru a doua oară în seara asta, uit să am grijă la țiglele înghetate.

Se întâmplă cu încetinitorul, apoi tot dintr-odată. Picioarele îmi alunecă de sub mine. Pelvisul mi se izbește de acoperiș. Mâinile îmi zboară în aer, degetele mele încercând inutil să se agațe de ceva inexistent. Întregul corp începe să-mi alunece spre margine.

Două mâini îmi cuprind brațul drept, oprindu-mi traiectoria în jos. Picioarele mele sunt la câțiva centimetri de jgheab și de o cădere liberă de șase etaje.

Îmi închid ochii și mă simt ca o stea de mare pe acoperiș. Încerc să-mi amintesc cum să respir.

— OK? întreabă Hector, pe un ton aspru și ridicat... transformat de adrenalina.

Eu clatin din cap încontinuu, fără să-mi deschid ochii, și încerc să-mi potolesc valul de adrenalină care m-a cuprins și pe mine. Încerc să-mi temperez sentimentul profund de recunoștință pentru că încă sunt în viață. La urma urmei, sunt atât de multe motive pentru care ar fi mai ușor să cad!

Încheietura începe să mă doară. Îmi întorc capul și văd că e încă în prinsoarea lui Hector. Nu a slăbit-o, cu toate că nu mai sunt în pericol. Mâneca mea a alunecat, iar cicatricea, un zig-zag intens, este vizibilă în lumina difuză a stelelor.

Mă apucă de celălalt braț și mă ridică înapoi pe zid lângă el cu o mișcare simplă. Când sunt din nou pe teren sigur, mă uit după Ren și văd o ultimă fluturare a părului ei în timp ce dispare pe scări.

— Îmi pare atât de rău! spun eu șoptit și disperat. Am încercat să te avertizez. Sunt o persoană groaznică.

După o lungă pauză, Hector spune:

— Nu pot să te ajut cu situația asta, Cara.

— Știu, spun eu, și mă uit stăruitor la el, implorându-l din priviri, dorindu-mi să-l fac să înțeleagă. Trebuia să-ți spun. Știu că e un moment complet nepotrivit – știu că ai și tu lucruri pe cap și, în comparație cu problemele tale... Nu știu cum să închei. Trebuia să știi, adaug eu disperată. Îmi pare rău.

El dă din cap.

— Adevăruri urâte.

Înghit în sec.

— Acesta este cel mai hidos.

— Sper că așa e, Cara. Chiar sper. Face semn spre scări. Ar trebui să o găsești pe Ren. Oportunitatea aceasta nu va rămâne deschisă prea mult timp.

Apoi se întoarce cu fața spre întuneric.

36

NU AM FOST LA ÎNMORMÂNTAREA LUI G. TOCMAI MĂ ÎNTORSESEM de la spital și nu mă simțeam destul de bine.

Asta este o altă minciună.

Aveam vânătăi, eram bandajată și traumatizată, însă puteam sta în picioare. Aș fi putut fi acolo.

Îmi amintesc când mama și Mike s-au întors acasă, fața mamei era pătată de la atâta plâns, mâna ei strângând-o pe a lui Mike puțin cam tare. Eu decojeam aceeași portocală de vreo oră, smulgându-i din învelișul dur cu ce îmi mai rămăsese din unghiile roase. Îmi amintesc că mă gândeam că ar fi trebuit să mă doară, însă nu eram în stare să simt nimic.

Îmi amintesc cum mă gândeam că am o experiență extracorporală, pentru că toate astea nu puteau fi reale.

Mama s-a așezat lângă mine și a spus toate lucrurile obișnuite pe care îmi imaginez că lumea le spune după o înmormântare.

— A fost o slujbă frumoasă. A venit foarte multă lume. Georgina a fost foarte iubită, nu-i așa? Tatăl ei a ținut elogiul – el e onoarea familiei.

Da, a fost iubită! voiam să strig. *Bineînțeles că a fost iubită. Ea e tot moartă. O slujbă minunată cu foarte mulți participanți nu schimbă asta.*

— Prietenul Georginei părea să fie un băiat de treabă, a zis Mike. A stat în față cu familia. Se pare că l-au luat sub aripa lor.

— James a stat cu domnul și doamna Canter? am întrebat eu, și amândoi s-au uitat la mine.

Probabil pentru că era prima dată când vorbeam în ziua aceea.

— Da, dragă, a spus mama. L-am cunoscut după aceea. A întrebat de tine.

— Cum era?

— La ce te referi?

— Exact ce am spus. Părea OK? Era supărat? Cum se comporta? Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Era devastat, Cara. Evident!

Am scrâșnit din dinți și m-a cuprins un val de furie. Am fost șocată de senzație – de faptul că am simțit ceva de fapt.

Îmi amintesc că m-am ridicat, le-am spus părinților mei că mă duc la plimbare și le-am privit expresia șocată la faptul că eu am decis să ies din casă. Am reușit să parcurg cele două străzi până la casa lui James, așa oloagă și bandajată cum eram, și am tot bătut la ușă până a răspuns.

În spatele lui am văzut că erau acolo prieteni de la școala noastră. Foarte mulți. Și-mi amintesc că îmi venea să vomit. Ce era asta? Un priveghi după priveghi? Îmi era greață să-i văd pe toți împreună acolo – fără mine. Fără G.

— Cara, a zis James, trecând peste prag și trăgând ușa după el. Arăți...

Îl întrerup.

— Ții cumva o petrecere?

— Nu e o petrecere, a zis el, și m-am bucurat să văd cât de oripilat părea de presupunerea asta.

S-a uitat la mine un moment, de parcă nu știa ce altceva să-mi mai spună. Atunci mi-am dat seama cât de idioată am fost.

— Ce faci aici?

În mintea mea, am încercat să invoc un motiv pentru ceea ce făcuserăm noi doi. Am încercat, chiar am încercat să-i găsec o trăsătură salvatoare. Una singură ar fi făcut totul mai ușor.

Dragă G, te-am trădat și m-am sărutat cu prietenul tău, însă a meritat pentru că... pentru că... pentru că nimic.

— Trebuie să stai departe de familia Canter. Îți jur pe ce am mai sfânt, James, dacă tu...

Expresia lui s-a transformat în furie.

— Dacă eu ce, Cara?

— Ei tocmai... ei tocmai și-au pierdut... Am încercat să rostesc cuvintele, însă s-au împotmolit unele de altele, așa că am spus doar: Ei n-au nevoie de tine în viața lor să le îndrugi minciuni. Dacă ar ști ce i-ai făcut lui G înainte...

— Șșș, Cara, vorbește mai încet.

S-a uitat agitat din nou spre ușă.

— Nu ai spus nimic nimănui?

Eram confuză. Dacă oamenii nu știau, atunci de ce nu venise nimeni să mă viziteze la spital?

— Bineînțeles că nu, a spus el, apoi s-a uitat la mine de parcă eram nebună. Eu și cu tine suntem singurele persoane care știu.

— Și G, l-am corectat eu, iar numele mi s-a oprit în gât. Și tu acum te prefaci a fi iubitul devotat. E dezgustător.

Și-a încheștat maxilarul.

— Eu chiar am ținut la G, să știi, a spus el, într-o voce foarte joasă.

Ușa s-a deschis brusc și am auzit vocea lui Poppy zicând:

— James, cu cine vorbești?

Ochii i s-au deschis larg când m-a văzut, mi-a observat vână-tăile și bandajele, însă nu m-a privit în ochi. Lennon a apărut în spatele ei peste câteva secunde.

— Cara, ce faci aici?

Toată căldura anilor noștri de prietenie s-a transformat în cenușă.

Mi-am amintit cuvintele mamei mele din ziua anterioară: *Când se întâmplă ceva groaznic, atunci descoperi care îți sunt prietenii adevărați. Cara, aceasta este o situație în care poți să te îneci sau poți să înoți. Trebuie să le suni pe fete – ele te vor ajuta să rămâi la suprafață. Pentru asta sunt prietenii.*

Poppy și Lennon nu știau întreaga poveste despre ceea ce făcu-sem și tot au stat deoparte și au privit cum mă înece.

DUPĂ ATÂȚIA ANI DE PRIETENIE, ERAM RĂNITĂ DE FAPTUL CĂ LENNON și Poppy nu veniseră să mă vadă la spital. În același timp eram și ușurată. Mă abandonaseră, însă eu le îngăduisem s-o facă. Nu voiam să știe restul lucrurilor pe care le făcusem.

E ciudat că, după doar câteva luni, am sentimente atât de diferite față de Ren – chiar dacă ea nu are sentimente diferite față de mine. Se preface că doarme când mă întorc în cameră și dimineată pleacă fără niciun cuvânt. Nu o condamn. Aș fi putut fi sinceră cu ea de la început. Am avut o șansă aseară să-i spun toată povestea și, din nou, am ales să o mint.

Știu că după toate lucrurile pe care i le-am ascuns Ren are tot dreptul să mă abandoneze și ea. Mai știu și că, de data aceasta, trebuie să fac tot ce-mi stă în putință să o opresc. Mă îmbrac, însă cobor scările încet, speriată de lucrul pe care trebuie să îl fac.

Hector mă așteaptă la capăt, cu spatele lipit de perete, sprijinindu-se leneș în picioare, în timp ce soarbe cafea dintr-unul din cele două pahare pe care le ține în mână. Mi-l înmânează pe celălalt, fără să spună nimic.

Îl iau de la el, însă păstrez distanța; nu mai am cum să știu care e situația dintre mine și el.

— De unde ai...?

— Sunt pentru personal, răspunde el, plictisit. Cred că ar trebui să sari peste micul dejun. Ren e acolo și e furioasă foc. Îl privesc puțin disperată, dar el doar clatină din cap. Haide – hai să ne plimbăm înainte să înceapă orele.

Îmi aruncă o haină de la școală de pe un cuier din apropiere și iese pe ușa din față înainte să-l pot opri. Face pași mari pe una dintre cărările șerpuite dintre clădiri. Cerul e acvamarin fără nori, însă aerul rece îți pișcă pielea feței. Pentru că e devreme, zăpada din jurul nostru este în mare parte neatinsă și strălucește provocator în lumina soarelui.

Trebuie să alerg pentru a-l ajunge din urmă; un strop de cafea scapă de pe buza paharului și curge pe pământul înghețat.

— Încă vorbești cu mine?

Întrebarea este de probă, plină de îngrijorare și dezgustător de plină de speranță.

— Am câteva întrebări, zice el pe un ton gânditor, apoi se oprește, se întoarce spre mine și din nou în față, încetinind pasul. Un pic mai multe, de fapt.

Merg în același ritm cu el acum, păstrând o distanță de un metru între noi.

— Întrebă-mă orice.

— Ce s-a întâmplat de când te-ai întors de la spital? I-ai mai văzut pe vreunul dintre ei de atunci?

— Pentru foarte puțin timp, zic eu, și îi povestesc ce s-a întâmplat după înmormântare. Îi spun despre James, cum abia puteam vorbi unul cu altul. Îi spun despre fete, cum s-au uitat la mine de parcă aș fi fost o străină. Îi spun că abia atunci, în pragul

ușii, mi-am dat seama că G fusese vesta mea de salvare — fără ea nu știam cum să supraviețuiesc.

Ajungem la capelă, în celălalt capăt al versantului. Hector îmi face semn spre niște scări strâmbe de piatră care duc la intrare. Ne așezăm pe trepte diferite, eu deasupra lui, întorși cu fața unul la celălalt. Simt piatra înghețată prin fusta mea groasă și îmi trag partea de jos a hainei sub șezut.

El soarbe lung din cafea și se încruntă.

— Mai simți ceva pentru el?

— Pentru James? De ce mă întrebi așa ceva?

Îmi analizează fața, de parcă nu e mulțumit de răspunsul meu, și spune:

— E o întrebare simplă, la care poți să răspunzi cu da și nu.

— Nu. Evident. Mă uit în pământ. Ce-ai vrea să spun? Că atunci când a murit G orice sentiment pe care credeam că îl am pentru el a murit și el...? Pentru că e adevărat. Nu credeam că trebuie să ți-o spun pe șleau. Nu am tânjit după el în secret lunile acestea, Hector, dacă asta întrebi.

— Nu știi ce întreb, Cara, spune el, vorbind mai încet decât înainte. Nu știi ce mi-aș dori să spui. Încerc să pricep ce mi-ai spus aseară. Încerc să îmi fac o imagine mai clară a situației.

— Imaginea e urâtă, spun eu șoptit. Dacă eu nu pot să justific nimic din ea, nu vei putea nici tu.

O pasăre neagră cu ciocul roșu se așază pe o buturugă din apropiere; o privim acolo, cum se întinde și-și ciugulește aripile, într-o liniște totală. Până acum, liniștea alături de Hector nu părea goală. Sunt îngrozitor de conștientă că acesta este momentul în care va lua o decizie în ceea ce mă privește. Îmi dau seama că, dacă vorbesc în continuare, aș putea să-i amân decizia.

— În Londra, după ce ai plecat tu, încep eu, iar el își ia ochii de la pasăre, eu și tata am purtat un fel de conversație ciudată, de suflet...

Ridică o sprânceană, curios.

— Mi-a spus să îl folosesc ca punct de reper. A zis că atunci când voi fi într-o situație similară, să mă gândesc la ce a făcut el, cum a dat-o în bară, și să mă asigur să nu fac niciodată la fel.

— Nu e un sfat rău.

Fac o grimasă.

— Doar că a venit puțin cam târziu. Am făcut deja același lucru pe care l-a făcut el.

— Cara, nu au nicio legătură. Vreau să spun, nu e ca și cum ai preluat de la el gena de infidelitate.

— Știu, știu. Doar că, ei bine, l-am judecat – l-am urât – ani buni pentru ce a făcut. Și totuși, eu am făcut cam același lucru.

— Ce vrei să spui?

— Ai tot dreptul să mă urăști. Te-aș înțelege perfect.

Nu reușesc să descifrez ce înseamnă expresia lui.

— Nu te urăsc, Cara, spune el în cele din urmă.

— Nu vreau să fac aceleași alegeri ca el. Am văzut ce se întâmplă... Următoarele mele cuvinte sunt cu un decibel mai tari decât o șoaptă: Mă tem că e deja prea târziu. Că sunt ca el; eu... nu vreau să fiu ca el.

— Nu te uita așa la mine, zice el, strâmbându-se la expresia mea. Mie mi-e mai frică de asta decât îți este ție.

— Că sunt ca tatăl meu?

Clatină din cap.

— Nu, că sunt eu ca al meu.

Ne uităm unul la altul pentru mult timp.

— Nu ești deloc ca tatăl tău.

— L-ai cunoscut pentru maximum cinci secunde.

Mă uit la el cu o determinare de fier.

— Da, ei bine, eu pur și simplu știu lucrurile astea.

Se ridică brusc, își scutură zăpada de pe picioare și îmi întinde o mână să mă ridic și eu. Nu-mi dă drumul mâinii și în ultima clipă mă trage într-o îmbrățișare care pare să conțină un sentiment de resemnare.

— Ce...?

Haina lui îmi înăbușă cuvintele.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Nu putem face nimic, spune el. Și, sincer să fiu, am impresia că te-ai pedepsit destul pentru tot, nu crezi?

Și iată. Lucrul la care nu îndrăzneam să visez. Iertarea. Acceptarea. De la Hector. Ceva fierbinte și usturător îmi urcă pe gât. Lumea din jurul meu pare ireală, așa că mă agăț de el și îi strâng bucați de geacă în pumni, dorindu-mi să-mi pot găsi cuvintele să-i spun cât de mult înseamnă asta pentru mine. Cât de mult înseamnă el pentru mine.

Însă el se retrage, iar eu îmi dau seama că, iertare sau nu, lucrurile nu sunt cum erau înainte. Încă nu am reușit să-l citesc – nu știu care e situația dintre noi.

— Ar trebui să mergem. Orele vor începe curând.

Mă ghidează pe cărarea care duce spre școală. În timp ce ferestrele conservatorului apar la orizont, el încetinește pasul.

— Încă un lucru.

— Da?

— De ce ai mințit? Ar fi fost mult mai direct dacă spuneai totul de la început.

— Abia puteam să recunosc eu însămi ce am făcut. Și apoi tu erai atât de înțeleghător... Eras atât de... Cum aș fi putut să-ți spun?

Îmi pune o palmă grea pe umăr.

— Asta e lașitate, Cara.

— Dar totuși e adevărat.

ȘCOALA ESTE EXTREM DE ZGOMOTOASĂ ÎN TIMP CE TOȚI ELEVII recuperează săptămâna petrecută separat, iar eu petrec ziua căutând un moment potrivit pentru a vorbi cu Ren.

La biologie ni se spune să formăm perechi pentru un proiect nou. Ren nu se oferă, cum ar face de obicei, așa că sunt pusă într-o echipă cu o fată înaltă pe nume Teresa. Ea are o față cumsecade, blândă și o coafură afro grozavă. Pe deasupra, nu pare să fie deranjată de faptul că e partenera mea, ba chiar zâmbeste și se mută pe locul de lângă mine fără să obiecteze. În timp ce lucrăm, eu tot trag cu ochiul la Ren, care e adâncită într-o conversație cu Hector; ea nu întoarce privirea nici măcar o dată.

După pregă, o văd pe Ren cum iese în curte și se îndreaptă spre leagăne. O urmăresc până acolo și mă cuprinde îngrijorarea. Știu că trebuie să dau ochii cu ea, însă o forță invizibilă îmi împinge picioarele în direcția opusă și îmi încetinește drumul.

Mă opresc la câțiva metri de silueta ei singuratică, așezându-mă pe leagănul cel mai îndepărtat de ea. Nu pare să fie surprinsă de apropierea mea – mă întreb dacă a venit aici știind că voi veni și eu. Pare a fi genul de lucru pe care l-ar face ea. Amabil.

Brusc bag de seamă cât de importantă este Ren pentru mine. Presupun că am știut în tot acest timp – doar că nu mi-am permis să cred asta. Mă hotărâsc imediat: dacă trebuie să o implor, o voi face. Orice trebuie să fac, trebuie să mă împac cu ea.

— Ren... îmi pare atât de ră...

Ea nu așteaptă să termin.

— Am fi fost prietene atunci?

Ezit o secundă, apoi decid să spun adevărul. E acum ori niciodată.

— Nu. Nici nu m-aș fi uitat la tine.

Ea dă din cap, de parcă s-ar asigura de ceva.

— Pentru că sunt lesbiană?

— Nu orice lucru e din cauză că ești lesbiană.

Ridică din sprâncene.

— Nu orice lucru e legat de accidentul tău – trebuie să încetezi să mai dai vina pe el pentru toate.

— Dar... nu fac asta.

— M-am tot gândit la ce s-a întâmplat aseară, de ce ai mințit. Hector spune că e pentru că ții la noi... .

— Chiar țin la voi, spun eu, profitând de ocazie.

— Dar ai fi putut să ne spui cu mult timp în urmă, adaugă ea, nerăbdătoare. În schimb, ai țesut o pânză în jurul tău. Ai legat tot ce s-a întâmplat, așa că acum e un mare ghemotoc încâlcit.

— Dar totul *chiar e* legat...

Ea clatină puternic din cap.

— Ba nu, nu este. Tu confunzi două lucruri care nu au nicio legătură. Nu ai avut accidentul pentru că te vedeai cu el fără ca ea să știe. Accidentul nu a fost un fel de sentință a karmei pentru comportamentul tău. Ai făcut niște alegeri proaste, însă au fost alegerile tale, așa că asumă-ți responsabilitatea pentru ele. I-ai fi putut spune nu iubitului ei, însă ai ales să nu o faci. Mi-ai fi putut spune adevărul aseară, însă ai ales să nu o faci. Nu sunt supărată pe tine pentru ce ai făcut – asta e de domeniul trecutului; tu nu poți schimba ce s-a întâmplat. Însă poți alege ce se întâmplă acum. Poți alege să nu-ți mai minți intenționat prietenii, Cara. Iar noi suntem prietenii tăi, nu-i așa?

— Am încercat să-ți spun, zic eu foarte încet. Chiar am vrut, însă mi-a fost frică, presupun. Am crezut că nu vei mai vorbi cu mine, că mă vei urî pentru asta, și bineînțeles că ai tot dreptul să o faci. Ai făcut atât de multe lucruri pentru mine deja; mi-era teamă că, dacă ți-aș fi spus, nu ai mai fi vrut să ai deloc de-a face cu mine...

Ea îmi aruncă o privire care pare să spună, *asta s-a întâmplat oricum, nu?*

— Pe mine m-ai mințit; lui Hector i-ai spus adevărul. În aceeași seară.

Și îmi dau seama cum pare asta din perspectiva lui Ren. De parcă am ales un băiat în locul prietenei mele. Din nou. Însă nu e același lucru. Aș vrea să-i pot spune că nu e la fel. Că nu de asta i-am spus lui Hector – că nu încercam să îl aduc de partea mea. De fapt, a fost opusul: se apropia prea tare. Aveam nevoie ca el să vadă cine sunt cu adevărat.

— Ren... știi cum pare asta, dar...

— Ascultă, Cara, mă întrerupe ea din nou, nu știu ce s-a întâmplat între voi doi în vacanța semestrială. Știu că i-ai spus acum câteva săptămâni despre accident – nu sunt supărată pe tine din cauza asta. El e extrem de băgăreț când vrea să fie. Când l-am întrebat eu, mi-a spus să aștept să-mi spui tu singură și nu am avut o problemă cu asta. Înțeleg de ce ai vrea să fii mai prudentă cu mine, însă cu siguranță ți-ai dat seama deja că nu încerc să o înlocuiesc pe G. Când ne-am împrietenit nu știam nimic despre ea. Eu am încercat doar să fiu o prietenă bună...

— Chiar ai fost minunat...

— Lasă-mă să termin, mă întrerupe ea.

Mă cufund din nou în tăcere și strâng stinghia băncii până când așchii de lemn îmi intră sub unghii.

— Va dura ceva timp până voi avea din nou încredere deplină în tine.

Dau din cap, uimită de toleranța ei. Mă hotărâsc să fac tot ce pot pentru a mă revanșa față de ea, pentru a îmbunătăți situația asta cumva.

— Îmi pare atât de rău, Ren! Îmi doresc să-ți fi spus totul de la început; îmi doresc să fi făcut totul diferit. Însă vreau să știi cât de rău îmi pare.

Pun până și ultimul strop de sinceritate pe care îl pot aduna în cuvintele mele. Sunt tot ce am; trebuie să mă asigur că sunt de ajuns.

— Bine, Cara, spune ea brusc, înainte de a dispărea din nou printre copaci. Însă, *te rog!* Fără minciuni de acum înainte.

38

DIMINEAȚA URMĂTOARE, DEȘI SUNT TREAZĂ DE CÂTEVA ORE, NU mă pot ridica din pat. Ar trebui să jubilez de faptul că Ren a găsit puterea de a-mi da o a doua șansă. Ar trebui să fiu mai plăcută ca niciodată, mai șarmantă, mai penitentă, mai tot... însă nu pot decât să mă gândesc la faptul că nu voi putea niciodată să îi cer lui G o a doua șansă. Nu voi putea să-i spun *ei* niciodată cât de rău îmi pare.

Ren pleacă la micul dejun fără mine, ceea ce ar trebui să-mi fie motiv de ajuns să mă ridic din pat. Încă nu sunt iertată pe deplin – mai sunt atât de multe lucruri de dovedit! Însă nu pot să mă conving să mă mișc. Brațele mă țin captivă sub pătură, corpul îmi este greu și amorțit, și, pentru prima dată după mult timp, mă holbez la cicatrice. Impulsul meu obișnuit de a o ascunde este înlocuit de o furie pură care mă ține înrădăcinată pe loc. Vreau să țip și să mă dezlănțui asupra ei. Vreau să o rup de pe corpul meu, să mă curăț de toată trauma. Cum poate asta să fie tot? Cum poate asta să fie tot ce mi-a rămas după o noapte care mi-a răpit atât de mult?

Sunt mai odihnită decât am fost de ceva vreme, dar până și asta mă enervează. Îmi închid ochii, dorindu-mi să adorm,

pentru că visul nu a fost parte din somnul meu de aseară și asta pare să fie o greșeală. Nu am încercat să evit visul acesta de săptămâni întregi? Nu m-am trezit oripilată de faptul că i-am văzut fața? De ce simt acum o nevoie atât de disperată să i-o revăd? De ce sunt brusc atât de speriată de faptul că nu am mai visat-o?

Cineva deschide ușa fără să bată.

— Trebuie să te ridici, spune Hector. Vei rata o lecție fascinantă de istorie dacă nu te dai jos din pat.

Nu am energia necesară să fiu surprinsă că e el – că e din nou aici, pe coridorul fetelor. Sau poate că în sfârșit nu mai sunt surprinsă. Înclin capul pentru a-l privi. Efortul depus pentru această simplă mișcare este enorm.

— Cum...?

— Am avut o bănuială. El ridică din sprâncene teatral. Nu ai fost la micul dejun, Ren a spus că sunteți într-un armistițiu, așa că am presupus că trebuie să fie o problemă. Haide, California, ridică-te! Încă nu ai scăpat, și oricum avem un test ora viitoare – test surpriză, nu așa li se spune la tine acasă? Vouă vă plac examenele surpriză.

— Testele surpriză ar trebui să fie secrete, Hector. Tocmai asta e și ideea – ți se dau când te aștepti mai puțin.

— Da, ei bine, eu știu să le aștept, pentru că am văzut fișele cu data de astăzi.

Mă uit la tavan.

— De pe biroul lui Monsieur Thauvin?

— Din dulapul cu hârtii, răspunde el în treacăt. A fost o sarcină destul de grea. E destul de dificil să forțezi încuietoarea. Cred că mă suspectează. Își drege vocea. Oricum, n-am venit aici pentru pălăvrăgeală. Am venit să te trezesc.

După ziua de ieri ar trebui să fac puțin mai mult efort și cu el. Ar trebui să încerc. Știi că ar trebui să încerc. . . însă doar dau din cap.

Face semn spre patul meu.

— Chiar vrei să urc să te iau pe sus? Asta vrei?

— N-ai îndrăzni, spun eu.

Panica din vocea mea străpunge amorțeala.

— Hai, California – mă știi mai bine de atât.

Face un pas spre pat și își pune mâinile pe scara laterală. Preț de un moment ne confruntăm în tăcere, apoi începe să urce spre mine.

— Vin sus. . .

— Te rog, Hector, am nevoie de ziua de astăzi. Nu pot. . . mă simt. . . Vreau doar să stau liniștită.

— Ești OK, Cara, spune el pragmatic. Te descurci bine.

Când mă uit la el, atât de nerăbdător și hotărât să-mi arate că nu mă mai chinui, mă face să-mi fie rușine.

— Hai, zice el, și trage de colțul păturii. Poți oricând să-ți iei o adeverință de la medic dacă ziua ta e chiar atât de groaznică.

Ridic o mână în semn de capitulare.

— Lasă-mă să mă schimb.

Pe fața lui apare un zâmbet fatal și scânteietor.

— Te aștept afară, spune el.

Și îl cunosc destul de bine să știu că ar aștepta toată ziua în fața camerei mele doar ca să demonstreze ceva.

DUREAZĂ DE DOUĂ ORI MAI MULT SĂ MĂ ÎMBRAC, ÎNSĂ O FAC PENTRU băiatul care așteaptă dincolo de ușa mea.

— Mai încet de atât poți să te miști? comentează el, și îmi pune mâinile pe umeri, ghidându-mă pe hol, apoi cheamă liftul și ușile lui se deschid imediat. Intră!

Nu știu de ce o fac. Poate o fac pentru că, după ce m-a obligat să mă dau jos din pat, vreau să-l fac să creadă că sunt aproape normală. Poate o fac pentru că, atunci când el e lângă mine, cred că pot înfăptui lucruri ridicole și imposibile. Oricare ar fi motivul, intru în cușca aceea. Nerăbdarea lui mă motivează – măcar mi-am dat seama de asta.

Liftul se zguduie și se oprește între etaje.

— Ce se întâmplă?

Anxietatea mea se extinde și umple toate cele patru colțuri ale liftului. Mă uit la Hector pentru asigurarea lui obișnuită.

— De ce s-a oprit?

— Nu știu, spune el indiferent. De ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că se pare că tu ai un răspuns pentru toate! mă răstesc eu.

— Poate că e defect.

— *Poate că e defect?* repet eu, simțindu-mi frica cum crește. Păi, repară-!

— Nu se poate. Va trebui să așteptăm.

Mă las în jos pe podea, iar spatele meu se zgârie de peretele liftului.

— Cât timp? Toată lumea va fi la cursuri până la prânz. Am putea sta aici *ore întregi*.

— Nu sunt clarvăzător, zice el, și se așază pe podea în partea cealaltă, întinzându-și picioarele. Ele ating peretele din spatele meu, ceea ce arată cât de mic e spațiul în care suntem blocați. Și înainte să mă întrebi, nu, nu are un buton de alarmă.

— Nu pot sta aici, mă tânguiesc eu, și îmi aud propria disperare.

Inima îmi bate puternic în piept. Pereții liftului încep să se înceteșeze, înclinându-se și mișcându-se înspre noi.

— Bineînțeles că poți, spune el, venind în față pe genunchi până ce fețele noastre sunt la câțiva centimetri una de alta.

Mă aștept ca el să spună ceva care să mă enerveze, însă în schimb primesc doar sinceritate.

— Poți pentru că trebuie.

Respir din ce în ce mai greu.

— Nu înțelegi...

— Înțelege asta, spune el, și apoi îmi cuprinde fața în mâini.

Sunt atât de surprinsă de gest, încât uit să respir, toată concentrarea mea fiind prinsă în moment. Faptul că mă uit fix la fața lui mă distrage și, în fundalul momentului, pereții nu se mai apropie de noi.

— Nu ți se va întâmpla nimic aici.

Mă uit la el cu ochi mari și disperați.

— De ce faci toate astea pentru mine?

— Am crezut că e evident de acum, zice el, și mă trage să mă ridic.

Ne uităm unul la altul; aerul din jurul nostru e încărcat cu intenție. Secundele trec, iar o parte din mine se întreabă ce așteaptă el. Însă, în loc să se apropie, face un pas în spate, fix când liftul repornește zgomotos. În loc să fiu ușurată, mă simt dezamăgită.

— Vezi? spune el, în timp ce liftul coboară. N-a fost așa de rău.

Nu pot să respir, ceea ce nu are nimic de-a face cu imprevizibilitatea liftului, însă mâinile mele sunt încremenite. Caut în mine destul curaj să-i spun câteva dintre gândurile care îmi trec prin cap, însă, înainte să îl găsesc, văd un panou cu butoane și observ un întrerupător roșu pe care scrie STOP cu litere îngroșate. Mă uit când la el, când la întrerupător, și expresia feței lui se schimbă. E scurtă, vinovată și îmi spune tot ce vreau să știu.

M-a fraierit.

Tot calmul meu dispare. Fără să mă gândesc, ridic mâna și îl lovesc tare peste față.

— Du-te dracului, Hector!

Fug din lift și ies direct afară pe ușile duble. Mă opresc când mâinile mele ating gardul de fier. Simt cum palmele mele cuprind balustrada, iar corpul mi se chircește. Hector vine după mine și se oprește fix în spatele meu. Acum nici spațiul deschis nu mai pare să fie destul de mare; vreau să fiu cât mai departe de el posibil.

Ce am făcut? Mi-am lăsat viața să se extindă peste măsură. Acum un minut eram dezamăgită că nu sunt blocată în lift cu el.

G e moartă.

Dispărută complet.

Și eu la asta mă gândeam. La Hector.

— Ce vrei de la mine?! urlu la el, încurajată de furie. Ce mama dracului vrei?!

— Cara, ascultă...

— Nu, *tu* să m-ascuți pe mine! țip eu. Mai întâi îmi spui secretele tale, apoi mă săruți, apoi eu îți spun toate secretele mele și tu mă *ierți*. Mă ierți! Forțez un râs aspru, neîncrezător. Apoi faci asta. M-ai blocat în lift când știai... știai... Tu te joci intenționat cu mîntea mea! Țsta e un fel de joc pentru tine? Eu sunt un joc?

— Nu te supăra pe mine, spune el încet. Am vrut doar să-ți arăt că poți s-o faci.

— *Ai vrut să-mi arăți...* Știi ce s-a întâmplat ultima dată când am fost blocată într-un spațiu îngust ca acela? Am stat atârnată cu capul în jos într-o mașină lângă prietena mea moartă. Ore întregi. Ai măcar o vagă idee despre ce simte un om în această situație, Hector? Blocată cu orele lângă prietena ta cea mai bună în timp ce trupul ei se răcește. Ai vreo idee? Bineînțeles că nu! Pe tine nu a trebuit niciodată să te scoată descarcerarea dintr-o mașină.

Brusc sunt din nou acolo. Franjuri de un verde închis atârnă în jos de pe corpul meu, bucăți smulse din rochia mea. Paietele sunt pe bord, pe acoperiș, peste tot, amestecate cu sângele împrôscat pe miile de bucăți de sticlă. E și ea acolo: palidă, distrusă, moartă. Iar eu mă întind spre ea, însă mâna mea nu se mișcă. Mă uit în jos la ea, la tăietura crestată care dezvăluie osul. Ochiul mi se împăienjenesc, dar nu, trebuie să rămân conștientă. Trebuie să o trezesc. Încerc să o ating cu mâna stângă, însă centura de siguranță e rigidă și mă ține pe loc. Așa că strig la ea, dorindu-mi ca ea să-și recapete cunoștința. *Trezește-te, G! Te rog, trezește-te!* Repet cuvintele din nou și din nou, trăgând de centură, încercând să mă eliberez, încercând să o trezesc. *Trezește-te, G! Te rog, trezește-te!*

Hector îmi pune o mână pe umăr.

— Cara, eu. . .

I-o dau jos, furioasă.

— Trebuie să stai departe de mine, Hector! Încetează să crezi că mă poți face să mă simt mai bine forțându-mă să fac lucruri. . . Ce ai crezut? Că tu vei fi cel care, ca prin magie, mă va vindeca? Că deși nu ți-ai putut ajuta fratele și n-o poți ajuta pe mama ta, dacă mă vei ajuta pe mine asta va compensa cumva pentru restul? Ajunge, Hector! Eu nu sunt un remediu pentru familia ta distrusă.

Îi văd durerea de pe față, însă nu-mi pasă. Sunt atât furioasă, încât nu pot simți nimic altceva. El respiră adânc și vine spre mine, cu mâna întinsă. O lovesc. El pășește mai aproape oricum.

— Deja ești mai bine, Cara.

— Ba nu, nu sunt, îl contrazic eu, aproape scuipând de răutate. Doar pentru că în sfârșit sunt sinceră cu tine nu înseamnă că sunt vindecată. Nu înseamnă că am trecut mai departe. . . UITĂ-TE LA MINE! Sunt complet vrașiște. Cum poate asta să însemne că mă simt mai bine?

El vorbește mai încet.

— E în regulă dacă asta te sperie, Cara. Așa îți dai seama că e autentic, că faci progrese.

Râd; sună nemilos, instabil.

— Crezi că mă sperie faptul că mă simt mai bine?

El nu ezită.

— Da. Știu că te sperie asta.

Și iată-l, fix acolo, în fața mea. În sfârșit: adevărul. L-am recunoscut acum; am rostit cu voce tare ce am făcut până acum – și încă sunt în viață. Iertarea lui Hector și a lui Ren mi-au arătat că pot trece peste asta. Acum, că mi-am recunoscut vina, nu mai am la ce să renunț. Dacă voi fi sinceră, dacă voi lupta extrem de mult, aș putea să ies din zilele acelea cenușii și posomorâte, aș putea să-mi fac prieteni noi, aș putea să-mi dau voie să ies la întâlniri, să simt lucruri din nou. Aș putea să încep să-mi reconstruiesc viața. Visele se vor opri, iar eu voi începe să dorm din nou.

Acest adevăr este cel mai devastator.

Dacă nu o voi mai visa, nu o voi uita? Dacă trec peste, asta nu înseamnă că ea va rămâne în urmă?

Și știu că undeva, în străfundul ființei mele, într-un loc în care nu mi-am permis să mă aventurez înainte, există o parte din mine care nu vrea să treacă mai departe. Care nu vrea să fie o persoană care nu o are pe G în viziunea periferică. Deoarece, dacă sunt de acord să trăiesc fără ea, va însemna că o abandonez, iar dacă *eu* o abandonez, nu va simți toată lumea că poate face același lucru? Atunci moartea lui G va deveni ceva ne semnificativ. Ea va fi un punct șters în amintirile noastre; un punct pe care îl ascundem pentru a evita să cădem din nou în suferință. Am iubit-o prea mult pentru a o lăsa să dispară așa. A fost prea specială – prea importantă – pentru a deveni o simplă amintire.

Dacă nu sufăr pentru ea, dacă nu mă simt vinovată de ceea ce i-am făcut, înseamnă că trec peste moartea ei. Și nu pot accepta asta. Pur și simplu nu pot.

Simt cum mă destram și explodez în mici fragmente ireparabile. Hector mă cuprinde în brațe, iar eu îl atac, mă zbat, neputând să-i suport atingerea. Simt furie pură; simt agonie. Și doare cum nu m-a mai durut vreodată – o durere orbitoare, incomparabilă, de neoprit.

Renunț să mă mai lupt cu el fix în momentul în care am o cădere nervoasă. Lumea se prăbușește în jurul meu în timp ce devastarea mă cuprinde complet.

Nu există nicio alinare pentru tristețe. Absolut niciuna.

39

NU-MI POT ÎNCHIPUI NICIUN SFÂRȘIT PENTRU LACRIMI.

Plâng pentru lunile în care n-am putut s-o fac.

Plâng pentru că au rămas enorm de multe lucruri nespuse.

Plâng pentru golul pe care G l-a lăsat în inima mea.

Plâng până ce pierd noțiunea timpului.

Plâng până ce nu mai pot vedea printre lacrimi.

Până ce mă simt de parcă o să vomit.

Până ce nu mai pot respira.

Până ce leșin.

40

MĂ TREZESC ȘI AUD VOCI ÎN JURUL MEU. ÎMI IA O SECUNDĂ CA ochii mei să se acomodeze cu încăperea. Nu e camera mea din cămin – în schimb, sunt într-un pat obișnuit dintr-un șir lung de paturi separate de perdele în dungii albe și verzi, cum sunt și marchizele din fața clădirii principale. Îmi amintesc vag că am venit aici și că cineva m-a ajutat să mă schimb în pijamale înainte ca totul să devină neclar din nou.

Simt o greutate pe brațul meu, cel cu cicatricea, și privesc în jos unde o persoană stă întinsă pe el, fața ei fiind mascată de un mănunchi de păr roșcat.

— Unde sunt?

Rostesc cuvintele ca un croncănit, pe un ton somnoros și răgușit de la prea mult plâns. După atât de mult timp.

Ren se ridică, cu o expresie ușurată.

— Ești în San, răspunde ea.

Îmi dreg vocea și clilesc.

— Unde?

— Ăăă, e o cameră specială a surorii – vreau să spun, asistenta școlii, explică ea. Aici vii când ești bolnav. Nu că tu ai fi bolnavă, rectifică ea. Doar că, ei bine, ai leșinat, Cara.

Mă uit la mâinile mele peste pătură. Sunt palide, fără semne.

— Cât timp am fost inconștientă?

O altă voce răspunde.

— Aproape douăzeci și patru de ore, spune Fred pe un ton sec.

Ochii mei urmăresc direcția lui, unde stă rezemat de un perete din spate. Nu e singur. Hector e lângă el.

— Am dormit aproape o zi întreagă?

Îmi pun mâinile pe obraji. Simt că sunt inflamați, iar ochii sunt roșii, în ciuda faptului că sunt atât de odihniți. Îmi amintesc vag că m-am trezit de câteva ori în timpul nopții, m-am foit și m-am întors, și am abandonat orice încercare de a mă trezi cum trebuie. Mă cuprinde un val de rușine și fac tot posibilul să ascund asta.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de umflată e fața mea acum?

Mă aștept la un răspuns răutăcios din partea lui Hector – mă aștept ca el să joace același joc ca de obicei –, însă, în schimb, primesc doar sinceritate.

— Arăți absolut OK, Cara.

Se înșală. Ar trebui să îmi fac griji că am avut o cădere nervoasă de proporții în fața lui. Mă adresez direct lui:

— Îmi pare foarte rău. . . Nu știam că o să se întâmple asta. Eu. . .

El mă întrerupe, fără să se uite la mine:

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru nimic.

Vocea lui are un ton pe care nu îl pot identifica – pare că ar fi nervos. Pentru o clipă mă întreb cum de suntem amândoi aici, amândoi afectați de suferința durerii sufletești, și totuși în stări complet diferite. Cum a reușit el să țină capul sus când și-a pierdut fratele? Cum a reușit să-și trăiască viața fără ca moartea fratelui său să-l definească? Și totuși, poate că eu văd doar ce vreau eu să văd. E greu să-ți dai seama cât de mult s-a schimbat, pentru

că eu nu l-am cunoscut când fratele lui era în viață. La fel, și el știe cine sunt doar după moartea lui G. Și pe când noaptea aceea mie îmi eclipsează viața, eu am aflat despre pierderea lui Hector abia după cinci săptămâni de când l-am cunoscut. Ce spune asta despre mine? Că sunt atât de egoistă încât nu pot merge nicăieri fără să-mi port trauma la vedere, pe când el a găsit o cale de a și-o controla pe a lui? Sau poate că pierderea lui îl consumă pe dinăuntru în fiecare secundă, la fel ca și a mea, însă el poate să ascundă asta mai bine decât mine?

Ușa se deschide și intră doamna King.

— Vai, ce bine! Te-ai trezit, Cara. Îmi observă audiența. Voi trei încă sunteți aici? Ei bine, e aproape vremea micului dejun. Vremea ca voi trei să vă începeți ziua. Puteți să recuperați timpul pierdut cu Cara mai târziu.

Niciunul dintre ei nu se mișcă. Ea plesnește din palme, sunețul făcând un ecou în cameră.

— Plecați!

Ca și când ar fi fost treziți brusc, toți trei tresar. La ușă, Hector se uită înapoi la mine, iar ochii ni se întâlnesc. Ai lui sunt ciudați și neclari, de parcă nu mă pot vedea.

După ce pleacă ei, doamna King se apropie de patul de lângă mine și se așază. Eu mă ridic în șezut pe perne. Efortul depus este enorm; deși am dormit ore întregi, mă simt de parcă nu aș mai fi dormit de câteva săptămâni.

— Au vrut să petreacă noaptea aici, să știi, spune ea.

— Chiar și Fred?

Zâmbește înțelept.

— Chiar și Fred. Sora Helen nici nu voia să audă. În schimb, au stat trei noaptea în camera comună, sau cel puțin așa mi-a spus Madame James. A încetat să mai încerce să-i facă să meargă la

somn pe la cinci dimineată. Ei tot se întorceau. Au vrut să fie aici când te trezești. Cred că, mai presus de orice, voiau să știi că nu ai nimic de care să-ți fie rușine.

— Îmi pare atât de... încep eu să spun.

Ea mimează că-și trage fermoarul gurii.

— Suferința nu poate fi ignorată, Cara. Ai suprimat-o prea mult timp. Ieri... ei bine, trebuia să se întâmple la un moment dat.

O singură lacrimă îmi curge pe obraz; mă întreb dacă așa va fi de acum încolo. Dacă prin faptul că mi-am permis să plâng am deschis barajul.

— Cum te simți?

Caut cuvântul potrivit, însă nu pot să invoc niciunul.

— Hector mi-a spus ce a făcut, zice ea, punându-și mâna pe brațul meu. Trucul din lift. Dacă asta ajută cu ceva, m-a asigurat că se simte groaznic, însă, chiar și așa, vreau să știi că va fi pedepsit pe măsură. Îl voi pune să facă muncă în serviciul școlii pentru restul anului academic.

— Muncă în serviciul școlii?

— Ah, știi tu, toate sarcinile pe care nu vrea să le facă nimeni altcineva. Îi va ajuta pe cei din anii mai mici să meargă la culcare.

— Ren face asta...

— Da, zice ea, însă Ren o face voluntar. Înainte să ajungi tu, mi s-a părut mereu că ea e foarte singură. Cred că, mai presus de toate, ea s-a oferit voluntar pentru că voia să facă ceva seara. În schimb, lui Hector nu i-au plăcut niciodată activitățile extracurriculare.

— Nu e vina lui că eu... ei bine, că eu am avut o cădere nervoasă, spun în șoaptă. Nu trebuie să dați vina pe el pentru că a blocat liftul, sincer. Presupun că ar fi trebui să mă aștept la asta de la el.

Ea suspină și spune mai mult pentru sine:

— *Băiatul ăsta...*

— Nu, ce vreau să spun este că, probabil, atacul ăsta fierbea mocnit înăuntrul meu de ceva vreme. În felul lui nechibzuit, el a încercat să mă ajute.

— Cred că ai dreptate, încuviințează ea, și își dă ochelarii jos pentru a-i șterge de pulover. Se uită gânditoare la mine. Voi doi ați devenit destul de apropiați. Cred că o să îi fie dor de tine.

Inima mea sare o bătaie.

— Să-i fie dor de mine? De ce? Nu plec nicăieri, nu-i așa?

— Am vorbit cu mama ta azi dimineață, vrea să vină aici și să te ia acasă.

Mă ridic și mai sus în pat.

— Vrea să părăsesc Speranța?

— Da, cred că asta e intenția ei.

Tot ce s-a întâmplat în ultimele zile îmi trece prin minte într-o succesiune rapidă. Acoperișul. Liftul. Lacrimile, devastatoare și de neoprit. Însă mai sunt și alte lucruri. Hector, obligându-mă să cobor din pat când eu credeam că nu mă pot mișca. Toți trei în jurul patului meu când m-am trezit. Nu am mai avut niciodată prieteni lângă patul meu de spital. Mă gândesc cum m-aș simți dacă i-aș pierde și pe ei. Cum ar fi viața mea dacă nu aș fi aici. Simt un junghi de durere în piept.

— Nu o puteți lăsa să facă asta, spun eu rapid.

— Ai vrea să rămâi?

— Singura mea șansă este să rămân, zic eu, pentru că știu în sinea mea că, oricât de greu ar fi să rămân, va fi mult mai rău dacă aș pleca. Expresia feței ei mă face să mă gândesc la altceva: Decât dacă nu cumva vreți dumneavoastră să plec? Știu că am cauzat destule probleme de când am venit aici.

Doamna King se încruntă.

— Bineînțeles că aș vrea să rămâi, însă nu e după cum vreau eu.

Brusc, mă simt ușurată.

— O voi suna. Îi voi spune că vreau să rămân. Va trebui să mă lase.

— I-am promis că te voi ruga să o suni când te trezești, așa că ar fi bine să o faci. Scoate un telefon din buzunarul pantalonilor, însă se oprește înainte să mi-l dea. Dar, înainte de asta, aș vrea să știi că poți pleca de aici, Cara. Dacă tu consideri că ai fi mai fericită acasă, nu aș vrea să te simți obligată să stai. Domnul King și cu mine facem tot posibilul să creăm aici un loc în care elevii noștri sunt fericiți, însă știu că nu e mereu posibil. Am ajutat multe persoane aici, însă am și eșuat cu altele...

Vocea ei se oprește treptat și mă întreb dacă se referă la fratele lui Hector.

Se ridică în picioare.

— Mă voi întoarce peste scurt timp. Sun-o pe mama ta – va fi nerăbdătoare să vorbească cu tine.

— AI PLÂNS, SPUNE MAMA, DE PARCĂ NU ÎI VINE SĂ CREADĂ.

Vocea mea cedează.

— Mamă...

— E în regulă, Cara. Voi veni să te iau. A fost o idee proastă să te trimit acolo. Am crezut doar că... Eram disperată.

Trag aer în piept pentru a mă echilibra.

— Nu vreau să vii să mă iei.

— Pot înțelege că ești supărată pe mine. Pot să înțeleg de ce nu ai vrea să mă vezi după ce te-am trimis acolo, însă te vom aduce acasă și...

— Vreau să rămân, mamă, zic eu, pe un ton convingător. Trebuie să rămân.

— Nu trebuie, draga mea. Poți veni acasă. Eu ar trebui să fiu acolo cu tine, spune ea.

Îi aud respirația neregulată și mă întreb dacă și ea a cedat în cele din urmă lacrimilor.

— Profesorii tăi, tatăl tău, ei bine, toți au spus că au crezut că te descurci, continuă ea, respirând greu și sincer. Te-am lăsat pur și simplu să fii tu acolo... abia am primit semne de la tine... și am crezut că e mai bine să-ți las timp de acomodare.

— A fost mai bine. Faptul că m-ai trimis aici a fost cel mai bun lucru pe care l-ai fi putut face, mamă.

— Mi se pare că ai făcut mai multe lucruri acolo decât ai fi putut face vreodată aici. Vocea ei devine și mai ezitantă. Și ți-a prins bine să te întorci în Londra după atâta timp...

— Presupun că da.

— Draga mea, ești sigură că vrei să rămâi?

— Chiar sunt, mamă.

— Când vei veni acasă în vacanța de Crăciun vom vorbi despre tot, bine? Vrei să vii aici, nu-i așa?

— Bineînțeles, zic eu, pe un ton confuz.

Apoi îmi pică fisa: e geloasă, de teamă că voi vrea să stau din nou cu tata. Brusca, simt un val puternic de afecțiune pentru mama mea ridicolă.

— Voi zbura atunci și voi veni să te iau, adaugă ea imediat. Fără comentarii.

— Bine, mamă. Apoi adaug pe un ton succint, de scuză: Te voi suna mai des, să te țin la curent. Promit.

Începe să râdă. Aud tristețea de acolo, regretul... alinarea și dragostea. Și cu toate că îmi curg lacrimi pe față, încep și eu să râd.

Peste o jumătate de oră, doamna King intră din nou în încăpere.

— Deci, care e consensul? Rămâi sau pleci?

Îi înmânez telefonul înapoi și îmi șterg restul lacrimilor.

— Rămân.

Radiază de fericire.

— Minunat! Asta chiar e nemaipomenit, Cara!

— Ar trebui să merg la ore? întreb eu, gândindu-mă că situația asta e la fel ca aceea de la Aniversarea Școlii. Oare deja a aflat toată lumea despre ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Cred că ar trebui să mai aștepți o zi. Ia o pauză, acordă-ți timp să îți revii. De asemenea, am discutat asta cu mama ta și cred că ar trebui să mergi la niște sesiuni de terapie cu psihologul școlii noastre în perioada următoare.

— Și mama a fost de acord cu dumneavoastră, ha? comentez eu, cu sprâncenele ridicate.

— Să vorbești despre asta ajută, spune ea. Și ai observat asta deja, nu-i așa?

Presupun că da.

41

ÎN SEARA ACEEA, ÎN CAMERA COMUNĂ E NUMAI FORFOTĂ ȘI DISCUȚII agitate, ceea ce îmi dau seama că e din cauza unui afiș mare prins de avizierul cu anunțuri. Pe el scrie „Balul de Iarnă” cu litere caligrafice și aurii, iar data, ultima noapte din semestru, este afișată dedesubt.

Volumul vocilor scade când intru eu, înlocuit de o şușoteală tărăgănată care umple spațiul. Mă gândesc să fac stânga împrejur exact când Ren mă strigă pe nume. Îmi face semn să vin unde ea și Fred stau pe un loc de la fereastră. Se dă mai aproape de el pentru a-mi face loc lângă ea.

— Eram îngrijorați. . . Ne-am gândit că poate ai plecat.

În spatele lor, prin fereastra alcovului, cerul e împărțit în dungi. Segmente de culori – portocaliu-sângeriu, liliachiu și un bleumarin-închis – se contopesc la apusul soarelui.

Mă așez lângă Ren, simțindu-mă în centrul atenției lor.

— Ar fi fost o posibilitate, zic eu șoptit, ușurată când conversațiile din jurul nostru încep din nou. Mama a amenințat că vine să mă ia azi dimineață.

— Dar vei rămâne?

— Voi rămâne, răspund eu, urmărindu-i reacția.

— Asta este o veste bună, spune Ren, și îmi dau seama că e sinceră.

— Unde e Hector? întreb eu, băgând de seamă brusc absența lui.

— Munca lui în serviciul școlii a început astăzi, zice Ren când se ridică, deci cred că îi trimite pe cei din anii mai mici la culcare. Ceea ce mi-a adus aminte că sunt și eu de tură la fete în noaptea asta. Ne vedem la cămin, Cara. Îmi pune o mână pe umăr. Chiar mă bucur că vei rămâne, să știi.

Eu și Fred stăm în tăcere unul în fața celuilalt când ea pleacă.

— Ai avut dreptate în ceea ce mă privește, până la urmă, afirm eu, resemnată să abordez subiectul ostilității dintre noi.

Totuși, el a așteptat lângă patul meu de spital; îi datorez măcar atât.

— Chiar *ascundeai* ceva, răspunde el, ușor sfios.

— Da, spun eu simplu.

Ce altceva aș putea spune?

— Nu încercam să fiu răutăcios doar de dragul de a fi răutăcios — știi asta, nu?

Nu știu cum să răspund, deoarece îmi dau seama că nu am încercat să-l cunosc deloc.

Rămășițele de lumină de afară încep să se estompeze; fulgi de zăpadă se învârt în aer, așternându-se în cele din urmă pe fereastră. Încerc să mă gândesc la o replică inofensivă pe care să i-o spun. Fred și cu mine am rămas singuri doar de două ori, și în ambele cazuri ne-am certat, iar când ne privim în ochi în liniștea ce ne înconjoară știi că ne gândim amândoi la același lucru.

— Voi încerca să mă culc mai devreme, spune el, ridicându-se.

— Și eu la fel, îi răspund.

Când ne despărțim pe palier pentru a o lua în direcții opuse, îmi suprim un mic zâmbet de ușurare. Poate că încă mai este timp pentru prietenia noastră.

ZIUA URMĂTOARE PARCURG ORELE FĂRĂ VREUN INCIDENT ȘI STAU până târziu în conservator după pregă, pentru a recupera temele din urmă de când am fost în San. E aproape pustiu acum, cu doar câteva persoane rămase în urmă. Într-un colț îndepărtat, bibliotecarul îi dă lui Hector un teanc mare de cărți. Aștept ca el să se uite în direcția mea, însă nu o face, doar pune cărțile pe o masă din apropiere și le sortează în teancuri mai mici.

Îmi strâng lucrurile și mă apropii timidă de el, perfect conștientă de faptul că nu am purtat o discuție cum trebuie de când m-am sfârâmat în mii de bucăți în fața lui în afara școlii.

— Abia dacă te-am văzut toată ziua, zic eu încet.

— Da, a fost o zi foarte ocupată, aprobă el, fără să-și ia ochii de la cărți.

Pentru o clipă am impresia că mă va întreba ceva, apoi se întoarce cu spatele și urcă niște scări pe etajul de la balcon. Mă uit la el, printre barele de lemn închis la culoare, cum pune cărți pe raft într-o ordine aparent aleatorie.

— Ascultă, Hector, în legătură cu ce s-a întâmplat. . .

Mâinile lui se opresc, apucând de unul dintre rafturi.

— Am mers prea departe.

— Nu e vina ta.

Se uită direct la mine pentru prima dată.

— Cara, nu mai pot să fac asta.

Urc scările spre balcon pentru a fi la același nivel cu el.

— Să faci ce? Nu ai făcut nimic.

El zâmbește, însă e un zâmbet acru.

— Uite, Cara, ce ai zis în seara aceea, că încerc să te vindec...

— Eram nervoasă când am zis asta, Hector. Nu vorbeam ser...

Ridică o mână pentru a mă opri.

— Ai avut dreptate. Am încercat să te ajut, Cara.

— Și chiar m-ai ajutat.

El râde, însă e un ecou gol și care pare să aducă cu el sfârșituri.

— Nu, nu te-am ajutat.

— Păi, nu te-am rugat niciodată să mă ajuți...

— Da, păi, nu puteam să te ignor. Ar fi trebuit să te fi văzut când ai ajuns aici prima dată.

— Știu, știu – eram într-o situație destul de rea.

— Cara, asta e prea puțin spus. Arătai de parcă urma ori să te deconectezi pentru totdeauna, ori că aveai de gând să te conectezi din nou, însă nu te-ai decis încă. Mi-am dat seama imediat...

— Datorită fratelui tău, îl întrerup eu.

— La fratele meu n-am observat asta, spune el amar. Nu puteam face aceeași greșeală cu tine. Și te descurcai atât de bine... Ai fost cu mult mai fericită, Cara. Am vrut să conștientizezi cât de mult ai progresat. Am crezut că realizarea „căderii nervoase” din lift ți-ar consolida ideea asta în minte... însă, ei bine, totul cu tine a devenit foarte complicat. M-ai lăsat să devin prea implicat în viața ta, eu te-am lăsat să devii prea implicată în viața mea. Sincer să fiu, nu trebuia să se ajungă până aici.

Simt un gol în stomac care devine din ce în ce mai inconfortabil cu fiecare secundă.

— La ce te referi?

Nu vrea să se uite în ochii mei.

— Cara, eu... eu nu mai pot să fiu sprijinul tău.

— Să fii sprijinul meu?

Mă uit la el pentru o clipă, la expresia lui serioasă, la ferocitatea din spatele ochilor lui. Să fie asta tot ce a fost între noi? Eu sunt un proiect pentru el, un mod de a-și diminua propria lui vinovăție. Inspir adânc.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în momentul de față cred că ar fi mai bine dacă...

— Ar fi mai bine dacă ce? întreb eu, și-mi aud disperarea din voce.

— Dacă te-aș lăsa în pace, concluzionează el, iar cuvintele sunt grele.

Mă uit la el, dorindu-mi ca el să și le retragă, însă expresia lui e absentă, indescifrabilă.

— Bine, mă silesc eu să spun, apoi cobor scările înainte ca el să vadă cum m-au afectat vorbele lui.

MĂ GRĂBESC PE CORIDOR PÂNĂ ÎN HOLUL DE LA INTRARE, IAR PEREȚII cu lambriuri închise la culoare se împăienjenesc în timp ce cli-pesc pentru a-mi opri lacrimile. Sunt atât de hotărâtă să ajung în dormitorul meu, departe de oricine înainte să le cedez, încât mă izbesc de cineva la baza scărilor. Fac un pas în spate și ochii mi se concentrează pe noua mea parteneră la biologie, Teresa.

— Au! face ea, apucându-se de balustradă pentru a se echilibra, apoi, văzându-mi expresia, adaugă: Ești bine?

— Da, zic eu iritată.

Mă măsoară cu privirea, însă nu pune mai multe întrebări.

— Te-am căutat. Știi că ai o scrisoare pe masa cu corespondență?

— O ce?

Zâmbește cald.

— O scrisoare pentru tine.

— *Pentru mine?*

Ea dă din cap.

— A stat acolo toată ziua. Scuze – ar fi trebuit să o iau, însă nu eram sigură dacă ai lăsat-o acolo intenționat. Drumul e pe acolo, îmi face ea semn spre o ușă din dreapta.

Mormăi un „mersi” șovăitor și o deschid pentru a descoperi o masă mare și grea din mahon. În mijloc este o singură scrisoare rămasă. La vederea scrisului de mână uit să respir. Scrisul dezordonat îmi este la fel de familiar ca și al mamei mele. Acasă la G, mama ei, Karen, scria bilețele pentru orice. G ridica din sprâncene când le găseam în cele mai neobișnuite locuri: pe telecomanda televizorului, spunându-ne că nu aveam voie să-l pornim până ce nu ne terminam temele, pe frigider, spunându-ne ce gustări speciale făcuse pentru noi. Ba chiar am exersat să-l imităm pentru a falsifica bilete de învoire la sport. Însă de data asta nu-mi vine să zâmbesc. Scrisoarea ei a venit la momentul potrivit pentru a-mi aminti că progresul meu e diametral opus cu distrugerea pe care am lăsat-o în urmă.

Îmi pun scrisoarea în mânecă și mă îndrept fix spre dormitoare, unde o scot și o netezesc de genunchi. Nu recunosc timbrul poștal: scrisoarea asta nu a fost trimisă din SUA. Respir adânc și calculat, apoi desfac plicul cu grijă. Înăuntru se află o carte poștală. Pe ea scrie: Venezia Ponte di Rialto. Imaginea pare că mă electrocutează. G își dorea foarte tare să meargă în Veneția; părinții ei îi promisese că o vor duce după absolvirea liceului. Acum câteva veri numai despre asta vorbea.

— Imaginează-ți, C, un oraș întreg plutind pe apă, spusese ea.

Cartea poștală începe să tremure în ochii mei, însă mă forțez să o întorc pe partea cealaltă.

Pentru Cara,

Am decis în sfârșit să facem o excursie în Europa – având în vedere că nu o putem lua și pe Georgina, ne-am gândit să o facem în amintirea ei.

A trecut mult timp, știi, însă vom fi prin zonă weekendul viitor și ne-am gândit să-ți facem o scurtă vizită la noua ta școală. Am vorbit cu directorul tău și am aranjat totul, așa că ne vedem sâmbăta viitoare.

Karen și Ted

Simt că mă scufund. De asta mi-au scris. Nu i-am mai văzut pe niciunul de când eram la spital. M-au vizitat doar de două ori; cu toții știam de ce nu puteau face față. De fiecare dată când mă vedeau, își puneau aceeași întrebare pe care mi-o pun și eu zilnic: de ce am supraviețuit eu și nu fiica lor?

Îi arăt cartea poștală lui Ren când se întoarce în cameră peste o oră. Ea stă răbdătoare și o analizează cu mine din nou și din nou. Nu este nicio „Toate cele bune” la sfârșit, dar totuși eu nu am primit niciodată scrisori de la Karen, deci nu știu dacă ea folosește expresii de genul ăsta. Și apoi mai e partea cu „Pentru Cara”. Pare formal, detașat – ea obișnuia să le spună tuturor „dragă”. N-ar fi început-o cu „Dragă Cara” dacă chiar ar fi vrut să mă vadă?

În ziua următoare, pe patul meu apare un bilețel. E de la doamna King și spune că cineva va veni după mine când va ajunge familia Canter.

Uit de Hector; uit toate lucrurile care mă chinuie. În schimb, am o mie de întrebări.

De ce vor părinții lui G să mă vadă după atâtea luni, când sunt într-un alt colț al lumii?

Cum să mai fie încă lucruri de spus?

ÎN ORAȘ E UN TÂRG DE IARNĂ ȘI TOATĂ LUMEA DE LA ȘCOALĂ ARE voie să meargă. Ren mă scoate afară după pregă și-mi spune că va fi o activitate numai bună să-mi distragă atenția de la vizita iminentă a familiei Canter. Nu mă opun, fiind dornică să găsesc o scuză pentru a ieși.

Piața principală e ocupată de sute de standuri de lemn, iar acoperișurile lor se îndoaie de la un strat gros și neatins de zăpadă. Instalații cu becuri multicolore se încrucișează prin oraș, prinse între clădiri. Copacul din centrul pieței a fost rearanjat și o mulțime de ornamente mici atârână de pe crengile lui.

Ne plimbăm printre standuri: unul este acoperit numai de fleacuri strălucitoare de Crăciun, altul are o masă pe care stă dispusă o selecție de fulare de lână de orice culoare îți poți imagina. Apoi este un rând de standuri cu mâncare, unde mireasma vinului fiert se simte în aer. Ne adunăm în fața unui stand care are machete mici de clădiri făcute numai din ciocolată, și încercăm mostre de brânză și lingurițe de sos condimentat puse grămadă pe o baghetă caldă la un altul. În cele din urmă, ne săturăm de hoinărit și ne oprim să cumpărăm pahare de ciocolată caldă la marginea pieței. Covoare de blană acoperă bănci sculptate din gheață.

— Cum era ea? Întreabă Ren timidă.

Nu trebuie să o întreb despre cine vorbește.

— Ăăă...

— Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei, adaugă ea. Scuze, nu știu unde mi-a fost capul, n-ar fi trebuit să te întreb.

— Nu, e în regulă, zic eu, și apoi beau îndelung din ciocolata caldă pentru a trage de timp. E densă, dulceagă, însă surprinzător de calmantă. Doar că nu prea știu cum să răspund. Ea era în multe feluri...

Încerc să mă gândesc la cel mai bun mod de a o descrie. Dacă mi s-ar fi pus aceeași întrebare acum un an, aș fi spus că e frumoasă, populară, distractivă... Niciunul dintre cuvintele acestea nu mai înseamnă prea mult.

— Era ca tine? Întreabă Ren.

Înghit în sec.

— Era mai bună decât mine, mai încrezătoare.

Cuvintele mi se opresc în gât.

Încerc din răsuferi să găsesc o caracterizare potrivită pentru G. Sunt atât de disperată, încât nu reușesc să articulez niciun cuvânt. Încerc să mi-o închipui, însă singura imagine a ei pe care o pot invoca este cea din mașină. Simt un impuls urgent de a o descrie cum se cuvine înainte... înainte să ce? Înainte să-mi dispară din memorie?

— Nu lăsa oamenii să scape nepedepsiți, spun eu rapid, suprimând gândul. Era tot timpul loială. Își apăra prietenii.

— Crezi că i-ar fi plăcut aici? Întreabă Ren, privirea sărindu-i din nou pe luminile strălucitoare din piață.

— Ar fi urât frigul, însă i-ar fi plăcut foarte mult potențialul de ieșit la întâlniri, zic eu, iar colțurile gurii mi se arcuiesc. Spunea mereu că voia să iasă cu un băiat european.

Ren zâmbeste.

— Păi, nu cred că ar fi avut parte de cea mai bună selecție aici.

Eu râd, apoi profit de oportunitatea asta ca să schimb subiectul.

— Totuși, se pare că tu și Fred sunteți OK.

Ea pufnește.

— Situația dintre noi încă e puțin ciudată, recunoaște ea. Nu cred că va mai veni vreodată cu mine acasă, s-o zic așa.

— Poate că e mai bine așa, comentez eu.

— Poate, zice ea, însă pare că își pune singură o întrebare.

— Ai putea să le spui părinților tăi adevărul, știi?

Ea se uită la mine cu o expresie între admirație și scepticism.

— Și tu ai putea să-ți lași mândria deoparte și să îi spui lui Hector ce simți pentru el.

Mă înec cu o gură de ciocolată.

— Eu nu... Eu... Nu e nimic... Nu mai încerca să schimbi subiectul.

Ea râde de expresia feței mele, tare și fără să se abțină.

— Vezi, nu e așa de simplu, nu-i așa?

— Ba *este* simplu, zic eu, fără nicio urmă de amuzament în voce. Hector mi-a spus că nu mai vrea să petreacă timp cu mine. A spus... Efectiv a spus că s-a săturat să mai fie sprijinul meu.

Ea se uită nerăbdătoare la mine.

— Nu vorbea serios, Cara.

— Oh, ba sunt sigură că vorbea serios. A spus că suntem prea implicați unul în viața celuilalt. Că mă va lăsa în pace de acum încolo, îi explic, lăsând toată bravada deoparte, conștientă de grimasa pe care o fac, apoi spun mai încet de data asta: Trebuia să fi auzit tonul în care a spus-o.

— Oamenii spun lucruri groaznice atunci când suferă.

— Însă are logică, zic eu. La început nu înțelegeam de ce îmi acorda atât de multă atenție. Apoi, când am aflat despre fratele său, am înțeles puțin mai bine. Am crezut că eu și cu el, ei bine, am crezut că ne înțelegem reciproc.

— Dar chiar vă înțelegeți, clatină ea din cap, stropind puțin din băutura ei pe covorul de blană și apoi frecând repede pentru a îndepărta pata. Ascultă, Cara, cred că încă este devastat după Londra. Câteodată îi ia cam o săptămână să-și revină când se întoarce la Speranța. Cred că situația de acasă e destul de grea pentru el – mai ales de data asta. Și cred că ce s-a întâmplat dimineața precedentă l-a șocat puțin.

Ea zâmbește în semn de scuză.

— Cred că ești extrem de generoasă, zic eu. Hector mi-a recunoscut că am fost un fel de proiect pentru el.

Ren își pune paharul jos și mă privește direct în ochi.

— Dacă ar fi fost doar asta, nu ți-ar fi povestit niciodată despre Santiago. Cara, după ce s-a întâmplat cu fratele lui în vara aceea, el a vorbit cu mine și cu Fred despre asta o singură dată. Ne-a spus că nu vrea să mai vorbească despre asta niciodată. Nu avea nevoie de mila și compasiunea noastră sau orice altceva. Voia doar să uite. Mă îndoiesc că a mai vorbit despre asta cu altcineva de când s-a întâmplat. În afară de tine.

Eu clatin din cap.

— Și cu sora lui.

— Păi, poate că vorbesc în vacanțele de la școală. Nu știu prea multe despre asta.

— Sau când vorbesc la telefon?

Ea clatină din cap.

— Hector sună rareori pe cineva când e aici. Vreau să spun, vorbește cu mama lui ocazional. Însă cam atât.

— Asta nu e adevărat, zic eu, confuză. Așteaptă să-l sune Valeria în fiecare dimineață.

Ea ridică din sprâncene la mine și pare cu adevărat surprinsă.

— E prima dată când aud despre asta. Deși are sens – Fred spune că Hector se trezește extrem de devreme. De ce ți-ar fi spus ție orice – lucruri pe care nici eu nici Fred nu le știm – dacă te vedea doar ca pe un proiect, dacă nu ținera la tine?

— Nu ar trebui să-i rănim pe oamenii la care ținem.

— Oamenii îi rănesc tot timpul pe cei la care țin. Gura ei formează un zâmbet milos. De aceea doare atât de tare.

Adevărul este că da, doare – doare mult prea mult –, iar cuvintele lui Hector încă mă ustură ca o tăietură recentă.

— Nu pot vorbi despre asta, Ren, spun eu, și mă asigur că tonul vocii mele nu lasă loc de o reaprindere a discuției. Te rog. Nu mai pot vorbi despre el.

43

ÎN DECURSUL SĂPTĂMÂNII CE URMEAZĂ, NU MĂ AVENTUREZ DIN NOU pe acoperiș. De fapt, nu mă întâlnesc cu Hector la ore deloc. Dacă mă trezesc în mijlocul nopții, lucru care mi se întâmplă din ce în ce mai rar, mă forțez să rămân în pat. Și pentru că anticipez cu frică sosirea părinților lui G, timpul pare să accelereze.

După prânzul de sâmbătă, mă îndrept spre conservator cu scuza că am mai multe teme de făcut. Urc pe niște scări spre etajul balconului, apoi urc iar și iar, până când sunt destul de departe de restul elevilor care își fac temele jos. Cu cât urc mai sus, cu atât mai întunecată devine camera, deoarece acoperișul transparent acum e acoperit cu un strat gros de zăpadă. Mă întreb cum de nu se sparge sticla de la greutatea ei, cum reușește să rămână pe poziție.

La etajul al patrulea găsesc un ascunziș circular între două rânduri de rafturi, sculptat din același lemn închis la culoare. Aleg o carte la întâmplare de pe unul din rafturile din jur și mă retrag în ascunziș, reazem cartea pe genunchi și o deschid undeva la mijloc. Nu încerc să o citesc; cuvintele sunt încetoșate în fața mea, iar inima îmi bate puternic. Încerc din răspuțeri să o calmez, însă cu

cât îi acord mai multă atenție, cu atât bățiile devin mai feroce. Minte și trupul meu trag în direcția opusă, ancorându-mă undeva la mijloc, până când încep să aud zgomot de pași în contratimp cu bățiile inimii mele. Exact în momentul în care zgomotul pare să devină prea mult, tot sunetul se oprește.

— Deci aici te-ai ascuns!

Ochii mei se reped la scară, unde domnul King se ține dramatic cu mâna de burtă.

— E cam periculos pentru un om de vârsta mea să urce atâtea scări.

Ochii mi se deschid larg de groază. Nu-i așa de bătrân – poate trecut de 55 de ani. De aproape, șuvițe gri îi trec prin părul castaniu, iar pielea îi atârnă puțin sub maxilar. Poartă un costum bleumarin, o cravată galbenă cu fulgi de zăpadă pe ea și ochelarii lui cu ramă groasă și neagră. După o clipă îmi zâmbeste.

— Fă-mi loc, zice el, așezându-se lângă mine în sculptura de lemn.

Locul e făcut în cerc pentru o singură persoană. Lateralele se îndoaie în sus, așa că atunci când stă lângă mine ajungem să fim inconfortabil de aproape unul de altul.

— Au ajuns?

— Aproape, spune el, apoi ia cartea pe care mă prefăceam că o citesc și o închide. Observ titlul pentru prima dată: *Viața medievală: un studiu social*. O lectură ușoară?

— Nu o citeam, de fapt.

— Ai nevoie de ceva să-ți distragă atenția? zice el, iar eu dau din cap că da. Știi, presupun că noi doi ar fi trebuit să vorbim mai de vreme. E numai vina mea. Pielea din jurul ochilor lui se încrețește. Însă, ei bine, noi avem ceva în comun. Și eu l-am pierdut pe cel mai bun prieten al meu când eram cam de vârsta ta.

— Îmi pare rău! spun eu, rostind cuvintele fără să mă gândesc.

Sunt redundante, bineînțeles. Sunt o reacție jalnică și instinctivă la o tragedie și nu înseamnă absolut nimic.

— Nu-i nevoie, zice el. Nu eram cu el când s-a întâmplat, ca în cazul tău. Și era puțin mai în vârstă decât prietena ta, deși nu cu foarte mult. A murit pe la vreo douăzeci de ani. Și totuși, îmi place să cred că ar mai fi avut mult de trăit. Școala, ei bine, nu e viața de zi cu zi. E doar ceva ce trebuie să faci, nu-i așa? După ce pleci de aici vei putea să-ți faci propriile alegeri. Alegeri potrivite pentru lucruri pe care chiar vrei să le faci. Nu lecții obligatorii și ore de culcare fixe — în curând vei putea să-ți faci propriul set de reguli. Deși nu e ca și cum eu și prietenul meu acordam prea multă importanță regulilor când eram de vârsta ta, să știi. N-ar trebui să-ți spun asta, continuă el. Nu vreau să te încurajez. Doamna King s-ar supăra foarte tare pe mine.

Simt că zâmbesc.

— Doamna King a fost foarte bună cu mine.

— E o femeie specială, încuviințează el, și îmi arată lucrurile din jurul nostru. N-aș fi putut face toate astea fără ea. Ea nu l-a cunoscut pe prietenul meu cum l-am cunoscut eu, însă a văzut cât de mult m-a afectat moartea lui. A aplicat aici tot ceea ce a învățat din acea experiență.

— Și ce a învățat? întreb eu, fără să mă pot abține.

— Că trăitul și supraviețuirea nu sunt același lucru. Își întoarce el capul, ca să mă privească direct în ochi. Soția mea a ajutat foarte mulți elevi. Și nu e un joc sau un truc de relații publice pentru școală — ea își dă toată silința pentru a se asigura că elevii au parte de cea mai bună experiență aici și o consideră un eșec

personal dacă ei pleacă de aici mai nefericiți decât erau când au ajuns. Mai ales după. . .

Eu completez liniștea.

— Santiago.

— Ți-a spus Hector? Întreabă el, și ochii îi licăresc dincolo de ochelari.

— Moartea lui. . . nu e vina doamnei King, spun eu.

El se uită la mine cu subînțeleș.

— Însă e foarte ușor să monopolizezi vina, nu-i așa?

Îmi întorc privirea de la el, uitându-mă în depărtare, prin perețele de sticlă și afară, unde, măcar de data asta, nu ninge. Copacii nu se mișcă, sunt la fel de neclintiți și tensionați ca și mine.

Domnul King se ridică în picioare și îmi întinde mâna să mă ridic și eu.

— Dacă am învățat un singur lucru în viața asta, Cara, este că poți simți o vinovăție groaznică și copleșitoare chiar și când un lucru anume nu a fost din vina ta.

Mă ridic și îl urmez pe scări.

— Cum îl chema pe prietenul dumneavoastră?

— Charles Hope¹, îmi răspunde el, și zâmbeste când eu îmi dau seama de însemnătate. Au trecut aproape treizeci de ani de când a murit, îți vine să crezi? E incredibil cum trece timpul.

Următoarele cuvinte îmi ies involuntar pe gură și sper imediat că nu le-a auzit:

— Nu îmi place.

Se întoarce de la jumătatea scărilor, confuz.

— De ce?

¹ Cuvântul *hope*, în traducere din limba engleză, înseamnă „speranță” – de aici și numele școlii.

— Îmi este din ce în ce mai frică de maturitate.

— Dar tu ești adolescentă, spune el, uimit. Nu asta vrea fiecare adolescent, să se maturizeze mai repede? Știi că așa am fost și eu. Tot ce voiam eu și cu Charles era să devenim adulți înțelepți, să ignorăm limitările tinereții. Nu voiam să fim tineri – voiam să fim maturi. Credeam că maturitatea ne va îmbunătăți viața.

Inspir adânc și mă gândesc la G. Menită să aibă șaptesprezece ani mereu, să nu se maturizeze niciodată, să nu experimenteze niciunul dintre lucrurile pe care credeam că le vom face împreună, lucruri pe care le-am făcut deja fără ea în anul ce a trecut.

— Cu cât eu îmbătrânesc mai mult, cu atât mai tânără rămâne ea. Distanța dintre noi se mărește și nu există nicio cale de întoarcere.

— Bineînțeles că nu te poți întoarce, replică el.

Simt cum mă încrunt.

— La ce vă referiți?

— Ai trecut deja prin ce era mai rău și ai supraviețuit. Nu poți merge înapoi acum, doar înainte. Timpul este relevant numai pentru cei vii, Cara. Timpul de acum este al tău.

Analizez ce mi-a spus, apoi îi desconsider ideile.

— Ce rost mai au toate astea dacă la sfârșit murim pur și simplu? Dispărem în negura uitării. Nimic din ce facem nu trăiește dincolo de noi.

— Ba da, mă contrazice el. Poate că prietena ta nu mai este, însă tot ce ai construit cu ea trăiește. Ea e un punct de reper pentru tine – pentru ce aștepți de la prietenii. Pentru modul în care te porți când experimentezi lucruri noi, lucruri pe care nu puteai să le faci cu ea. Pentru modul în care iubești. Ea va fi cu tine, în sufletul tău, pentru tot restul vieții.

— Nu e de ajuns.

— Trebuie să fie, zice el. E o lecție dură pe care să o înveți la vârsta ta, Cara, însă la un moment dat în viață este inevitabil, la fel cum e și pentru noi toți ceilalți.

— Lecția că vom muri cu toții?

— Aș spune că lecția pe care ai învățat-o este că trăiești.

— Știu că trăiesc, zic eu, iritată acum.

— Știi? Își mijește el ochii. Chiar știi?

E PREA TÂRZIU PENTRU A DA ÎNAPOI. CU TOATE CĂ ȘTIU CĂ excursia familiei Canter în Europa nu a fost făcută cu intenția de a mă vizita pe mine, sunt sigură că se abat foarte mult pentru a călători aici. Nu mergi nicăieri prin Speranța; e pe marginea unui munte, izolată și liniștită – lucruri care au început să-mi placă.

Nu pot să nu mă gândesc, în timp ce îl urmez pe domnul King pe coridorul cu mochetă verde, că sunt reticentă să fac această călătorie – o călătorie care va plonja în cele mai adânci și întunecate aspecte ale trecutului meu. Un trecut de care încerc să mă îndepărtez; un trecut pe care toată lumea îmi spune să îl las în urmă.

Când domnul King deschide ușa biroului, două perechi de ochi se fixează asupra mea. Sunt mai triști decât mi-i amintesc; sunt o amintire și un fapt real contopite împreună.

Doamna Canter se ridică.

— Cara.

Cum îi întâmpini pe părinții îndoliați ai celei mai bune prietene ale tale? Plângi. Cel puțin asta fac eu până la urmă. Pășești în

față. Cuvintele tale devin neclare. Încerci să articulezi cât de rău îți pare. Ajungi să te destrami în bucățele.

— Vai, draga de tine! spunea ea când pășește în față și mă ia în brațe.

Peste umărul ei urmăresc cum domnul Canter ne privește. Stă în picioare și își bagă agitat mâinile în buzunare.

— Nu am venit aici să te supărăm. E ultimul lucru pe care ni-l dorim.

— Nu înțeleg de ce ați vrut să veniți, spun eu, printre suspine.

— Să te vedem, desigur, răspunde ea, și mă strânge mai tare la piept, mângâindu-mă pe spate pentru a mă consola. Să vedem cum mai ești.

Aproape că e mai deranjant așa. Cum poate ea găsi puterea de a mă consola *pe mine*? Cât de crud din partea mea să las asta să se întâmple! Mă retrag din brațele ei și pășesc înapoi, acordându-i distanța de mine pe care sunt sigură că și-o dorește.

— Cara, de ce nu iei loc?

Doamna King îmi apare în vizor. Îmi face un semn în cameră, care e aranjată diferit față de prima dată când am fost aici. O canapea a fost mutată în mijloc, chiar în fața focului, iar cele două fotolii sunt aranjate oblic pentru a fi cu fața la ea. Mă așez într-unul dintre ele. Săptămâni întregi au tot trecut de când am fost aici ultima dată; atât de multe s-au schimbat!

— Doamna King ne-a povestit puțin despre ce ai făcut aici, îmi spune încurajator doamna Canter. Înțeleg că se apropie un bal destul de interesant.

— Îmi pare atât de rău!

Ea se încruntă.

— De ce îți pare rău?

— Balul, încep eu să vorbesc, și aud că mă bâlbâi, însă nu pot să fac nimic pentru a controla asta. E absurd... E irelevant.

— De ce e irelevant?

Cuvintele îmi tâșnesc pe gură.

— Pentru că G nu poate merge. Pentru că eu sunt în viață. Pentru că eu trăiesc viața ei – sau cel puțin viața pe care ar fi trebuit să o aibă. Și eu i-am răpit acest lucru. Îmi pare rău! Îmi pare atât, atât de rău!

Simt că fața mea e udă; nu-mi ridic mâinile să-mi șterg lacrimile de pe obraz.

Nu-mi dau seama dacă ce spun are sens.

Domnul Canter își drege vocea.

— Cara, tu nu i-ai răpit nimic Georginei.

Fața lui se încruntă în riduri – mult mai multe decât îmi amintesc să fi avut înainte.

— I-am răpit totul, bocesc eu.

— Tu ai condus mașina, Cara, intervine el. Tu conduceai mașina când camionul s-a izbit în ea, însă tu nu ești responsabilă de ce s-a întâmplat.

Dintre toți oamenii, nu mă aștept ca *el* să spună asta; nu mă aștept ca *el* să simtă asta. Corpul meu reacționează involuntar la auzul cuvintelor. Corzile tensionate dinăuntrul meu par să se desfacă puțin.

— S-a urcat în mașină din cauza mea. Ne-am certat... , zic eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt, și mă aștept ca domnul Canter să își retragă cuvintele.

Mă aștept ca doamna Canter să intervină, acuzatoare. Ea nu se clintește, doar se uită la mine cu ochi care par a fi compătimitori.

— Cara, ea nu era obligată să se urce în mașină, spune el. Ea a făcut acea alegere. E de la sine înțeles că dacă oricare dintre voi ați

fi știut ce avea să se întâmple, niciuna dintre voi nu s-ar fi urcat în mașină. Nu e vina ta.

— Am mințit pe toată lumea în legătură cu ce vom face în noaptea aceea, mărturisesc eu, încercând să-i dau un alt motiv pentru care să dea vina pe mine; încercând să găsec ceva.

— Așa este, Cara, zice el, și ne-a luat o vreme să acceptăm acea minciună. Dar ați făcut exact același lucru pe care l-au făcut toți prietenii voștri în seara aceea. Sunteți adolescenți – lumea se așteaptă ca voi să încălcați regulile.

— Am crezut... am crezut...

— Ai crezut că, atunci când nu te-am mai vizitat la spital, nu am mai vrut să te vedem pentru că era vina ta, continuă domnul Canter, și dau din cap că da, iar el schimbă o privire cu doamna Canter. Vinovăția, Cara, e un sentiment puternic. Te consumă. Te împiedică să vezi imaginea de ansamblu. Karen și cu mine, ei bine...

— Am simțit-o foarte mult și noi înșine, intervine doamna Canter. Își întoarce fața de la mine și observ o lacrimă curgându-i pe obraz. Și noi am zis că e vina noastră pentru că nu am pus mai multe întrebări legate de unde veți merge în seara aceea. Am zis că e vina noastră, deoarece nu am ținut propria noastră petrecere de Anul Nou, pentru care ea ar fi trebuit să rămână acasă. Pentru că nu am fost acolo. Pentru că nu am fost pe șosea să-i facem semn camionului să se oprească. Își apasă cu degetele în colțul ochilor. Vinovăția asta, Cara, te mănâncă de viu – îți distruge amintirile și distorsionează totul.

— Am simțit că noi am fost cei care am dezamăgit-o, intervine domnul Canter, acordându-i soției lui timp să se liniștească. Și, pentru o bună bucată de timp, nici noi nu am fost destul de puternici

încât să ne apropiem de lucruri care ne aminteau de Georgina, categorie care, bineînțeles, te includea și pe tine. Nu știam cum să ne ajutăm unul pe altul, așa că nu eram într-o poziție în care să te putem ajuta pe tine. Chiar și așa, a fost o greșeală să ne îndepărtăm de tine.

Eu dau din cap, incapabilă să procesez ce aud.

— Ați avut – și încă aveți – tot dreptul să vă îndepărtați de mine. Și, știu că nu o să ajute, însă să nu credeți nici măcar o secundă că nu mă urăsc pentru că v-am furat-o pe G.

— Dar ea nu ne-a fost furată, nu-i așa? Și tu ai pierdut-o. Noi nu am putut să vedem altceva în afară de suferința noastră după accident. Doamna Canter își îndreaptă spatele și are o expresie sobră. Dar, Cara, vreau să știi un lucru: e mult mai ușor să te urăști decât să te ierți. Și chiar trebuie să te ierți, draga mea.

Știu că ceea ce-mi spun ei nu e foarte diferit de ce a încercat toată lumea să-mi spună în ultimul an. Și, cu toate că am făcut progrese mari, nu m-am gândit niciodată că ar fi justificat să dau drumul vinovăției cu totul. Mai presus de toate, cred că ei sunt persoanele de la care trebuia să aud asta – doar iertarea lor este finală. Doar iertarea lor validează totul.

Mă uit la ei confuză și ușurată. Le analizez expresiile pentru semne că ar spune asta doar ca să mă împace pe mine. Nu găsesc niciunul.

Următoarele mele cuvinte sunt forțate și rostite în grabă:

— Dacă nu e vina mea, atunci a fost doar un accident bizar. Dacă G a murit într-un accident bizar, atunci întreaga lume e pe dos. Ea era prea bună – prea importantă – să moară așa.

— Dar nu a fost un accident *bizar*, Cara. Fie că a vrut sau nu, șoferul acela s-a izbit în voi. El ne-a răpit-o pe Georgina tu-turor. Nu-mi pot imagina cum e să fii singura supraviețuitoare într-o asemenea situație, însă nu avem resentimente față de tine

pentru că ai supraviețuit. Suntem recunoscători că ești aici — că ai supraviețuit. E singurul lucru bun care s-a întâmplat în noaptea aceea groaznică.

Mă uit fix în ochii doamnei Canter. Ea bate cu palma pe canapea între ea și soțul ei și, când mă duc să mă așez, domnul și doamna King părăsesc camera. Părinții lui G îmi iau câte o mână în a lor. Doamna Canter îmi suflecă mâneca puloverului pentru a-mi descoperi cicatricea. O trasează cu degetul, iar eu trebuie să fac tot posibilul să mă abțin din a-mi retrage brațele.

— Cum poate viața să continue fără ea? șoptesc eu.

— Poate, pentru că deja a făcut-o, spune domnul Canter, arătând incredibil de trist. Pentru că niciunul dintre noi nu o poate opri.

Clatin tare din cap, de parcă negarea ar putea schimba ceva.

— Aveam atâtea lucruri pe care trebuia să le facem împreună!

Îi curg lacrimi pe obraz, iar când îmi strânge mâna, brusc îmi dau seama cât de egoistă sunt pentru că spun asta. Pentru că mă comport de parcă asta e despre mine. Ei, mult mai mult decât mine, aveau lucruri de făcut împreună cu ea. Nu o vor vedea niciodată pe fiica lor absolvind liceul sau o universitate, nu o vor vedea niciodată îndrăgostindu-se, nu o vor conduce niciodată spre altar, nu-și vor ține în brațe nepoții. Pentru prima dată, pierderea lui G se separă de propria mea suferință. E suferința părinților ei. A rudelor ei. A tuturor persoanelor care au cunoscut-o și au iubit-o.

Mă cufund în brațelor lor și stăm așa, îmbrățișați comod pe canapea, pentru o perioadă nedeterminată de timp. O perioadă în care mă gândesc ce va însemna cu adevărat viitorul meu fără ea. Ce va însemna asta pentru noi toți.

Doamna Canter se trage pe marginea canapelei. Mișcarea e greoaie și, după cum se uită unul la altul, știu că încearcă să-și păstreze calmul pentru binele meu.

— Cara, îi vom închide abonamentul telefonic Georginei când ajungem acasă. Nu ai mai sunat de ceva vreme...

Trag aer în piept, surprinsă.

— Cum ați...

— Nu ești singura care vrea să-i audă vocea, spune ea, îmbrățișându-mă și mai tare. Însă trebuie să punem punct acum, draga mea. Trebuie să încercăm să privim înainte.

Buzele îmi scapă un singur suspin.

— Mereu vor fi atât de multe lucruri nespuse!

— Știm, zicea ea, pe un ton melancolic, plin de același dor pe care îl simt și eu.

Dintre toate persoanele cu care am vorbit după moartea lui G, sunt sigură că părinții ei știu. Ei știu mai bine decât oricine.

45

PLECAREA FAMILIEI CANTER ADUCE CU EA O NOUĂ CRIZĂ DE PLÂNS. Când pleacă, cu toate că îmi era foarte frică înainte să se întâmple, sunt recunoscătoare pentru vizita lor. Presupun că am știut mereu că va trebui să dau ochii cu ei în cele din urmă, totuși nu mi-am imaginat niciodată că voi avea o a doua șansă atât de reală cu ei. Oricât de minunat ar fi, este și o situație cu două tășuri. Mă gândesc doar că în moarte nu mai ai parte de a doua șansă; că nu voi avea niciodată ocazia să-i spun lui G lucrurile pe care aș fi vrut să i le spun când era în viață. Nu voi avea ocazia să-mi cer scuze, să justific sau să validez. Este doar golul lăsat de ea, timpul care se scurge nemilos și memoria mea din ce în ce mai nesigură.

Când mă întorc în cameră, Ren e acolo. De la felul în care apucă repede o carte când intru, am impresia că m-a așteptat. Pentru o clipă, întreaga situație pare absurdă. Cum de am ajuns în punctul acesta? Cum e posibil ca eu să am pe cineva – o prietenă – care să mă aștepte îngrijorată?

Ochii ei mă cercetează din cap până în picioare, probabil încercând să analizeze daunele.

— Au plecat?

Eu mormăi un „da”.

— Ești... Ei bine, cum te simți?

Înghit în sec, acordându-mi timp să maschez ezitarea pe care o simt. Mă cufund în scaunul meu de birou și, câteva momente mai târziu, încep să-i povestesc totul lui Ren.

PETRECEM DUPĂ-AMIAZA PLIMBÂNDU-NE PRIN ÎMPREJURIMI, ÎMBRĂCATE ÎN câteva straturi de haine pentru a combate frigul agresiv. În depărtare, sunetul puternic al tunurilor întrerupe aerul altfel liniștit. Mă uit speriată la Ren.

— Declanșează avalanșe, explică ea, de parcă asta ar trebui să mă liniștească.

— Poftim?

— A, nu-ți face griji, e o situație foarte sigură. Sunt avalanșe mici, controlate. Fac asta când se adună zăpadă, pentru a le împiedica să se întâmple natural – acelea sunt avalanșele de care trebuie să te sperii. Te vei obișnui cu sunetul semestrul viitor – atunci chiar se aude cel mai tare.

Zâmbește la expresia mea în timp ce ne îndreptăm din nou spre școală.

Cuvintele „semestrul viitor” îmi sună în mod repetat în cap. Ea le rostește de parcă sunt inevitabile. Nu pot decât să mă gândesc că nu erau deloc inevitabile când am ajuns aici, iar faptul că am făcut față vizitei părinților lui G a fost ultimul obstacol.

Chiar am progresat prea mult pentru a da înapoi acum.

DISCUȚIILE DESPRE BALUL DE IARNĂ ÎNCEP SĂ DOMINE CORIDOARELE școlii. În prima săptămână de decembrie sunt toate numai despre cine va merge cu cine.

Îmi dau seama, în timp ce urc scările după ore, că discuțiile erau exact la fel în America. Obișnuiam să petrecem ore întreagi plănuiind cine va merge cu cine la evenimente de genul ăsta, cine va primi cea mai aleatorie invitație – cine nu va fi invitat deloc. Ceva anume legat de petrecerile organizate m-a îngrozit mereu. Lennon avea câțiva tipi în rotație pe care se putea baza, Poppy reușea mereu să-și găsească un însoțitor acceptabil, G nu avea nici ea probleme, dar eu... nu am mers niciodată singură, însă pe mine nu mă întreba nimeni cu săptămâni înainte la fel ca pe ele.

Îmi făceam griji ce credeau oamenii despre mine acolo, însă aici nu îmi mai fac. Acum încerc doar să nu mă gândesc la asta.

Când decid să nu mă implic în nicio conversație legată de bal, Teresa mă trage deoparte în coridorul fetelor.

— Cara, speram să te gălesc, zice ea. Ai vorbit cu Ren după cină?

— Nu. De ce? Ce s-a întâmplat?

Ea se foiește inconfortabil pe loc.

— Păi... e puțin jenant, pentru că Fred m-a invitat să merg cu el la bal săptămâna viitoare.

Simt cum tot corpul mi se dezumflă.

— Chiar te-a invitat?

Ea dă din cap, ezitând.

— Eu... eu nu știu. Am presupus că va merge cu Ren, cum a fost și anul trecut, însă... el a zis că vrea să meargă cu *mine*.

— Asta e bine, Teresa, zic eu, apoi, când îi văd expresia, încerc să fiu mai entuziastă. Vreau să spun, e minunat. Nu? Vrei să mergi cu el?

— Da, dar nu vreau să merg cu el dacă asta o va supăra pe Ren. Am întrebat-o dacă o deranjează și a zis că nu, dar... nu știu, dacă aș fi fost în locul ei, pe mine m-ar deranja.

Mi se pare tipic pentru Fred să invite o persoană atât de drăguță – una pe care e greu să te superi.

— Când i-ai spus? Recent?

— Imediat după cină, zice ea.

— Ai văzut unde s-a dus după aceea?

Ea se uită îngrijorată la mine.

— O, Doamne, știam eu că e o idee proastă. Îl voi refuza pe Fred.

— Nu face asta, o sfătuiesc eu. Ren nu ar vrea să-l refuzi din cauza ei. Dacă îți place de el, ar trebui să mergi cu el. Ascultă, putem vorbi mai târziu?

Nu aștept să răspundă. Trec de colegii mei și cobor înapoi pe scări. O găsesc pe Ren în clădirea pentru arte, cum mă așteptam. Zâmbește superficial când mă apropii.

Trag un scaun lângă locul în care lucrează ea și vorbesc încet.

— Ești bine?

Ea dă din umeri încercând să pară nonșalantă, însă expresia feței o trădează.

— Ai vorbit cu Teresa?

Dau din cap solemn.

— E ridicol să mă simt așa.

— E de înțeles, zic eu, și-mi pun o mâna în jurul ei.

— Este? întrebă ea. De ce nu ar putea Fred să invite pe altcineva la bal? Nu e ca și cum eu și cu el suntem într-o relație. E liber să invite pe oricine vrea; de fapt, ar trebui să fiu bucurăoasă că în sfârșit invită pe altcineva. De ce nu mă pot bucura pentru el?

Răspunsul este simplu.

— Pentru că a fost mereu al tău.

Ea scutură din cap.

— Dar e atât de nedrept din partea mea! Știu că Fred nu a fost foarte drăguț cu tine și că a fost atât de complicat semestrul ăsta, încât probabil că tu nu îți dai seama. Însă, știi, de-a lungul anilor cred că m-am bazat mereu pe el pentru lucruri de genul ăsta. Presupun că l-am luat mereu de bun. Știam că mă va invita pe mine. Știam că o să vrea să petreacă timp cu mine. Și asta făcea totul ușor. Însă... ei bine, după semestrul acesta, nu mai sunt sigură. Și, oricum, nu e ca și cum e corect ca eu să-i cer asta, însă tot mă aștept ca el să o facă. Ar trebui să fiu încântată pentru el. Vai, Cara, ce-i greșit cu mine?

— Nu e nimic greșit cu tine. Conflictul pe care-l simți e perfect normal.

Ea se întinde și mă strânge de mână.

— Cara, ce vom face cu balul ăsta?

— Eu nu înțeleg ce-i așa mare brânză să mergi fără partener.

— Tu ai fi mers la balul bobocilor fără partener? mă întreabă, iar când nu răspund, zâmbește. Exact.

— Nu putem merge împreună?

Când aude asta, începe să râdă.

— Ce e așa de amuzant? întreb eu, confuză.

— O, Cara, apreciez oferta, însă credeam că vrei să eviți să atragi atenția.

— Ai putea merge cu Hector, atunci, nu?

Ea se uită bizar la mine, de parcă nu-i vine să creadă că am sugerat asta. Poate pentru că de când am fost la târgul de iarnă nu i-am mai rostit numele cu voce tare. L-am văzut la fiecare lecție, bineînțeles, însă n-am vorbit deloc. Se pare că el părăsește sala de mese mereu când ajungem noi, și nu știu unde e la pregă, dacă e acolo, ascunzându-se într-un colț de sus, sau dacă nu vine deloc. Încerc să nu mă uit, însă, când o fac, nu îl văd nicăieri.

Îmi dreg vocea.

— Ce-i așa de oribil la asta?

— Nimic, spune ea repede, nimic. Doar că...

Mă prefac indiferentă, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— A invitat deja pe cineva.

— Mă îndoiesc, replică ea, și mă analizează cu atenție. A fost foarte ocupat cu diferitele lui pedepse, pun pariu că nici măcar nu a avut timp să se gândească la asta. Adică, nu am auzit nimic legat de faptul că el ar fi invitat pe cineva. Vrei să-l întreb?

— Nu, zic eu, grăbindu-mă să-i răspund.

Ea dă din cap; știu că înțelege, pentru că nu-mi pune mai multe întrebări.

— Mă întreb dacă nu cumva am lăsat asta pe ultima sută de metri. Poate că nu mai e nimeni.

Mă uit serioasă la ea.

— Ascultă, voiam să te întreb un lucru important.

— Continuă. . .

— Vrei să-mi faci onoarea de a fi partenera mea și să mă însoțești la bal?

Când îi văd expresia, încep să râd. Sunetul face un ecou și atrage atenția celorlalți elevi care sunt împrăștiați în marea încăpere. După o vreme, râsul meu o molipsește și pe ea.

ZIUA URMĂTOARE, CÂND AJUNGEM DEVREME LA ISTORIE, JOY ȘI Hannah sunt deja la locul lor și au niște zâmbete fixe care nu par să prevestească ceva bun. Ne mutăm la masa din cealaltă parte de ele, cât de departe posibil.

— Ren, tocmai am auzit vestea, spune Joy nevinovată, cu o privire compătimitoare. Îmi pare atât de rău!

— Vestea? repetă Ren.

— Iubitul tău a invitat pe altcineva la bal, zice Hannah, și face ghilimele din degete când spune cuvântul *iubitul*.

Ren înghite în sec.

— El nu e. . .

— Oh, sunt sigură că vei găsi pe altcineva cu care să mergi, spune Joy. Majoritatea băieților sunt luați, însă știm cu toții că tu ai prefera. . .

— Ajunge! Îmi izbesc cărțile de masă cu o bufnitură, și o fac să tresară. M-am săturat până peste cap să aud comentariile tale irelevante în legătură cu orice!

Joy își îndreaptă spatele în scaun și mă privește cu ură.

— *Ce-ai spus?*

Înainte să pot spune ceva, Ren se așază în scaunul ei și spune pe un ton hotărât și feroce:

— Ai auzit foarte bine ce a spus.

Monsieur Thauvin intră în clasă.

— Toată lumea la locurile voastre, vă rog!

Mă strecor în scaunul de lângă Ren și îl văd pe Hector vizavi de mine. Colțurile gurii lui se ridică sugerând un zâmbet, dar eu îmi întorc privirea spre Ren.

— Mersi, spune ea șoptit.

— Tu ești cea care i-a închis gura, îi șoptesc eu.

Nu mai spune nimic, însă văd un sentiment ce pare să fie victorie pe fața ei. Își lipește buzele și îmi dau seama că își suprimă un zâmbet.

PÂNĂ LA CINĂ, TOATĂ LUMEA DIN ANUL NOSTRU PARE SĂ VORBEASCĂ despre altercația pe care am avut-o cu Joy și Hannah. O energie agitată pare să se fi dezvoltat pe parcursul zilei.

— Nu înțeleg ce-i așa mare brânză, sincer, îi spun eu lui Ren, în timp ce-mi iau paella dintr-o farfurie din mijlocul mesei. Tu le-ai mai confruntat și până acum, nu-i așa?

— Păi, da, însă nu a fost niciodată atât de evident ca astăzi.

— Cu siguranță au făcut-o și alte fete.

Expresia ei de satisfacție îi rămâne pe față, unde i-a fost toată ziua.

— Dintre fete... nimeni nu a avut niciodată ultimul cuvânt.

— Crezi că le-am pus capac pe bune? întreb eu, și mă uit la masa unde ele discută aprins.

Ren îmi ia lingura din mână.

— Știi ceva, cred că de data asta chiar le-am pus capac.

Un bărbat ursuz intră în cameră. Îl recunosc imediat, pentru că nu are ce căuta aici. Doamna King apare în spatele lui și amândoi se îndreaptă spre noi, el mărșăluind printre mese, analizând fețele care se uită curios la el.

— Ce caută el aici? șoptește Ren.

— Mama lui Hector e bine, nu? șoptesc și eu, și brusc stomacul mi se întoarce pe dos.

Ren afirmă puternic din cap.

— Da, mult mai bine, aparent; l-am întrebat despre ea azi dimineață.

În timp ce se apropie, o aud pe Doamna King spunând:

— Rupe, îi transmit eu că ți-ai luat la revedere. Probabil e mai bine să o lași așa.

Mă uit întrebătoare la Ren și mimez:

— Rupe?

— Îți explic eu mai târziu, șoptește Ren.

— N-am să-l las să plece valvârtej, mârâie tatăl lui Hector.

Se opresc amândoi la masa noastră, unde domnul Sanderson mă privește încruntat.

— L-ai văzut cumva pe fiul meu?

Din nou, sunt surprinsă de bruschețea lui, de faptul că nici măcar nu salută.

— Nu în seara asta, răspunde Ren pentru mine, când eu nu spun nimic.

Nu am încredere să răspund ceva. Ea se uită la doamna King.

— E bine, nu?

Tatăl lui Hector se uită enervat când la mine, când la ea.

— N-are absolut nimic. Doar că face o scenă, ca de obicei.

Doamna King zâmbește, însă e un zâmbet forțat.

— Vă lăsăm să mâncați în continuare, fetelor.

Apoi se întoarce către tatăl lui Hector și spune mai hotărâtă:

— Îi voi spune lui Hector că ai plecat și i-ai zis la revedere.

Ochii lui rămân reci, săgetând periculos în jur în timp ce ea îl ghidează afară din cameră. Mâna ei trage de brațul lui cu un gest familiar, însă el i-o dă la o parte.

— Alice, nu mi-am trimis copiii aici ca să-i lași să-și facă de cap...

Cuvintele lui nu se mai aud când se îndepărtează.

Mă întorc înapoi către Ren.

— Alice? Stai, Ren...

Îi privesc cum dispar spre salonul din față și între ei e un aer greu de ignorat.

— Doamna King e... Doamna King e mătușa lui Hector?

— Șșș, face ea, uitându-se speriată în jur. N-o să-i placă dacă se răspândește vestea.

— Vorbești serios?

— De la început ne-a pus să jurăm cu nu spunem. Nu-i place ca oamenii să știe.

— De ce contează asta?

— De la fratele lui a pornit, îmi explică Ren, vorbind cu grijă, de parcă îi e frică să nu-l trădeze pe Hector. El crede că oamenii ar interpreta că au un tratament special dacă s-ar ști, iar profesorii ar face excepții în cazul lor.

— Păi o cam fac, răspund eu.

— Acum, da – însă nu o făceau. Nu cât timp a fost Santiago aici.

Mă uit la Ren și simt un nod în gât.

— Crezi că Hector e OK? Vreau să spun, l-am văzut mai de vreme. E OK, nu-i așa?

Expresia ei se schimbă.

— E...

— Ren?

— Nu prea a fost în apele lui în ultimele săptămâni. L-am văzut mai puțin decât de obicei.

— De ce nu ai spus nimic?

Ea oftează.

— Ai spus că nu mai vrei să vorbești despre el. Ai avut atât de multe lucruri de făcut, mai ales cu vizita domnului și doamnei Canter. Iar el s-a purtat foarte urât cu tine – nu e ca și cum tu îi datorezi ceva.

Exact atunci bag de seamă că, indiferent de cum mă simt eu, indiferent de orice, chiar îi datorez ceva. Îi datorez destul de multe lui Hector.

Îmi las capul în palme și îmi dau părul din față.

— Cât de rea e situația?

Ea înghite în sec.

— Pot să-mi dau seama că Fred e îngrijorat.

Mă ridic cu o mișcare bruscă, hotărâtă deja. Scaunul face un zgomot pe podeaua de lemn și atrage atenția mesei de lângă noi.

Ochii lui Ren se fac mari.

— Cara – ce faci?

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Ascultă, nu a fost prea vorbăreț în ultima vreme, începe ea, însă o întrerup.

— Am fost atât de preocupată cu propriile mele probleme... Nu-mi vine să cred că am fost așa de egoistă!

— Cara, el e cel care ți-a spus că vrea să păstreze distanța.

Cu toate că pe de o parte mă tem că el vorbea serios când mi-a spus asta, pe de altă parte nu pot să nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă el m-ar fi ascultat când i-am zis să mă lase în pace acum câteva săptămâni. Am fost foarte cu nasul pe sus săptămânile astea. La urma urmei, el a avut grijă de mine când am avut nevoie, el a perseverat cu mine când eu mă opuneam, însă când m-a alungat, eu am acceptat asta.

— Ai spus-o chiar tu, Ren. Oamenii spun lucruri groaznice când suferă.

Suferință. Știu foarte multe despre ea. Știu că este cu mult mai oribilă când ești lăsat să suferi singur.

Apare Fred, care își scutură un strat fin de zăpadă de pe haină când se așază lângă Ren.

— Ce se întâmplă? întrebă el într-o doară, în timp ce-și umple farfuria.

— Cara vrea să vorbească cu Hector.

Mâna lui Fred, în care ține lingura, se oprește în aer.

— Mult succes cu asta.

— Va fi la pregă, nu? Nu mai știi unde stă acum.

Fred înghite o lingură de paella și se uită la mine cu o expresie obosită.

— A făcut pregă singur în ultima săptămână.

— Ce? De ce?

Fred își dă ochii peste cap.

— Nu vrei să știi.

— Deci, când o să-l vezi?

El dă din umeri.

— După serviciul școlar, presupun. Vine direct în cameră după aceea.

— Bine, zic eu, și îmi vine o idee. OK, ne vedem mai târziu!

— Cara. . ., începe Fred.

— Fred. . ., îi imit eu tonul agitat și îmi ridic sprâncenele la el, așteptând încă un avertisment.

— Eu. . .

— Nu e nevoie să o spui, Fred, zic eu sec.

— Bine, atunci, n-o s-o fac, zice el, și mai ia o gură. Să nu fii surprinsă dacă e pus pe atac, Cara. Am trecut pe lângă tatăl său când am venit.

— Știu, spun eu, vorbind peste el. L-am văzut și noi. Ne vedem mai târziu!

Mă îndrept spre ușă, însă Ren vine în spatele meu înainte să ajung la ea.

— Cara, nu vei spune nimic legat de doamna King, nu-i așa? Problema e că eu și Fred i-am promis lui Hector. . .

— Veveriță Secretă, spun eu, fără să mă gândesc.

— Veveriță ce?

Simt un junghi în stomac.

— Ah, nu e nimic. E doar o prostie pe care obișnuiam să o spunem în California. Ea se uită la mine așteptând ceva. Înseamnă doar că promit.

— Bine, îmi strânge ea brațul ca de plecare. Veveriță Secretă să fie.

DOAMNA KING AȘTEAPTĂ ÎN FAȚA UȘII DE LA INTRARE A ȘCOLII. ÎN spatele ei zăresc un taxi care se îndepărtează. Ea se întoarce când îmi aude pașii pe dalaj.

— Cara, zice ea. Te duceai la pregă?

Zâmbetul ei fix mă face să mă întreb ce alte glume a schimbat cu tatăl lui Hector înainte de plecarea lui.

Eu o spun pur și simplu.

— Doamnă King, vreau să-mi dați detenție.

— Noi nu avem detenție, dragă, spune ea confuză. Aici avem serviciul școlar.

— Bine, spun eu. Atunci dați-mi asta. Aș vrea să-mi dați să fac serviciu școlar.

Se uită la mine de parcă ar vrea să spună, *Ai înnebunit?*

— Cara, noi nu dăm serviciu școlar oricui ne cere. E o pedeapsă, nu o distracție.

— Ren se oferă voluntar pentru a-i duce pe cei mai mici la culcare. Și asta e serviciu școlar, nu? Atunci mă ofer și eu voluntar pentru orice fac oamenii de pe listă în seara asta.

— Cara, de ce ai face asta? mă întreabă, iar eu aștept răbdătoare până ce se observă pe chipul ei că înțelege. Sfatul meu ar fi să-l lași în pace astăzi. Nu e, ăăă, în cea mai bună formă.

Nici eu nu am fost în cea mai bună formă a mea cu el, mă gândesc eu. Asta nu l-a oprit din a mă găsi oricând aveam nevoie.

— Du-te la pregă, Cara, mă îndeamnă ea în timp ce se îndreaptă spre coridorul biroului ei. Mâine e o nouă zi. Vei avea timp atunci.

Privesc cum dispare înainte să mă întorc în sala de mese, care se golește acum. Personalul bucătăriei se adună într-un colț, sortând cuțite și golind farfuriile. Când mă apropii, favorita lui Hector, Mary, mă privește puțin suspicios.

— Cina s-a terminat, Cara. Trebuie să mergi la pregă.

Mă apropii de ea.

— Mă duc, zic eu. Mă întrebam dacă mi-ai putea face o favoare întâi.

— Continuă, spune ea, nerăbdătoare.

— Aș avea nevoie să mă pui să fac serviciu școlar în seara asta.
Ea râde.

— *Bine*. Cara, nu merge așa. Du-te la pregă.

— Nu pot! exclam eu, disperată. Trebuie să-l văd... trebuie. E vorba despre... Ei bine, e vorba despre Hector.

Expresia ei dură se înmoaie.

— Ce-a mai făcut acum?

— Nu a făcut nimic. Doar că e... Tatăl lui a fost aici mai devreme și cred că l-a admonestat cam tare. Vreau doar să verific că e bine și că va fi acolo. Deci, dacă nu te-ar deranja să mă cerți pentru ceva, ți-aș fi foarte recunoscătoare.

— Ești o fată ciudată, Cara.

Mă uit implorator la ea.

— *Te rog?*

— Madame Monelle i-a pus să ceruiască schiuri în șopronul cu echipamente de sport, ca pregătire pentru semestrul viitor. E ger acolo, mă avertizează ea. N-aș opta pentru asta dacă aș fi în locul tău. Vorbește cu el la pregă, sau mai bine vorbește mâine cu el.

— N-o să fie la pregă, spun eu, nerăbdătoare. *Te rog!* Îi sunt datoare să-l gădesc în seara asta.

Se uită la mine pentru un moment, indecisă.

— A avut o perioadă foarte grea băiatul acela.

Eu afirm din cap.

— O perioadă de rahat.

Sprâncenele ei tresar.

— Ce limbaj ai, Cara! Ce te face să crezi că poți vorbi așa cu mine? Poate că vei învăța ceva după o noapte de serviciu școlar.

Închid ochii. *În sfârșit!*

— Așteaptă aici, spune ea ferm, cu expresia neschimbată, iar când se întoarce îmi dă un sandviș împachetat în hârtie maro. Ia asta pentru el – am observat că n-a fost la cină.

Iau pachetul și îi mimez un „mulțumesc”.

— Nu-mi vei mulțumi când vei intra în șopronul acela.

Ea clatină din cap și dispare spre bucătărie. Se întoarce și, în clipa în care mă gonește, pot să jur că zăresc un început de zâmbet pe fața ei.

DUPĂ PREGĂ, REN ÎMI SPUNE UNDE E ȘOPRONUL PENTRU ECHIPAMENTE DE SPORT. Îl găsesc, în cele din urmă, pentru că e singura clădire din zonă cu luminile aprinse. Mary avea dreptate când i-a spus șopron – raze mici de lumină ies pe prundișul acoperit de zăpadă, printre găurile dintre scândurile bătute de vreme care nu prea se mai potrivesc împreună. O plantă agățătoare verde și încălцитă se întinde pe acoperiș, iar vrejurile ei atârnă în jos spre câteva ferestre aburite și se încovoiaie la încuietori. E ca un congelator când intru și aproape că e mai frig aici decât afară. Tot felul de echipamente de sport sunt așezate pe pereți: sănii de lemn, bețe de schiuri de toate mărimile, schiuri – cu sutele –, vrafuri sprijinite de perete. În mijloc, câțiva elevi care tremură se îngrămădesc în jurul unei bănci de lemn. Madame Monelle privește în timp ce ei ung partea inferioară și lungă a schiurilor.

— Cara, spune ea scurt. Ai întârziat.

— Scuze, mă bâlbâi eu. M-am rătăcit...

— Găsește-ți un loc în capăt. Hector – arată-i ce trebuie să faci, te rog!

Hector se uită în sus când mă apropii. Fix înainte ca expresia lui dură să i se întoarcă pe față, observ o licărire de surprindere. Pune în liniște un schi sus pe bancă în fața mea, însă curiozitatea lui îl trădează imediat.

— Ce ai făcut?

Și cu toate că tonul lui e grav și aspru, mă simt ușurată să-l aud că vorbește din nou cu mine.

Trag schiul spre mine, pragmatică.

— Am vorbit urât în preajma lui Mary.

El aproape că zâmbeste.

— Da, ți-ai căutat-o cu lumânarea.

Îi întind pachetulul.

— Ți-a făcut un sandviș.

— Grozavă femeie, spune el, dar vocea îi este lipsită de emoție.

Îmi dă mie pensula lui și merge să ia alta. Îl privesc o vreme în tăcere, prefăcându-mă că învăț tehnica lui. De fapt, mă uit la mâinile lui cu mânuși, la brațele lui lungi, imaginându-mi tatuajul care știu că este dedesubt, încercând să formulez ceva să-i spun. El mi-o ia înainte.

— Așa deci, vorbești din nou cu mine. De asta ești aici, de fapt?

— Ți-am zis de ce sunt aici. Am vorbit urât. . .

— Cara, termină cu prostiile! spune el aspru. Ești mult prea la locul tău să fii pedepsită cu serviciu școlar neintenționat.

Inspir adânc.

— Fred mi-a zis că vei fi pus pe atac.

El râde cu cruzime.

— Ah, ce drăguț! Ați stat toți trei și m-ați bârfit?

Îl privesc și chipul lui nu are nicio culoare. Și cu toate că încăperea e plină de elevi nefericiți și înghețați care clănțane din

dinți și se plâng de sarcina din fața lor, în jurul lui Hector e liniște. Întind o mână să-l ating, apoi o retrag în ultima clipă. *Ce-i în capul meu?*

Are dreptate. Abia am vorbit în ultimele săptămâni. Încă sunt supărată pe el, nu? Caut furia înăuntrul meu, însă, când mă uit la el, găsesc doar rușine.

— Sunt îngrijorați pentru tine, îi zic, iar vocea mea ezită puțin înainte să adaug: Și eu sunt îngrijorată. . .

— Vorbeam serios când am discutat, Cara, zice el, uitându-se fix în ochii mei. Distanță. Asta vreau.

Mă forțez să mă uit în continuare în ochii lui.

— Serios? Chiar asta vrei?

El se uită la mine din cap până în picioare. Și cu toate că mă pregătesc pentru ce e mai rău, simt că tresar când el spune „Da”. Înainte să mă pot opri, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu plânge, zice el, și pare frustrat acum. Te rog să nu plângi!

— Puneți mâna pe pensule, amândoi! strigă Madame Monelle la noi. Ar trebui să lucrați, nu să leneviți.

Mă bucur de întrerupere. Mă concentrez să ung schiul din fața mea și încerc să-mi controlez emoțiile.

— Îmi pare rău! spun eu.

Cuvintele nu sunt mai mult decât o șoptă.

El se oprește din ceruit și, într-o voce care seamănă mai mult cu a lui, spune:

— Nu ai nimic pentru care să-ți pară rău.

Încep să vorbesc peste el.

— Îmi pare rău că te-am implicat în toată drama mea. Îmi pare rău că ai simțit că trebuie să mă susții. Îmi pare rău pentru toate

lucrurile oribile pe care le-am spus despre mama ta și fratele tău. Hector, îmi pare rău – pentru tot.

— Cara, eu. . .

Îl întrerup.

— Nu trebuie să zici nimic, OK? Vreau doar să știi asta, și înțeleg dacă nu înseamnă nimic, însă sunt aici.

El face un pas în spate și se reazemă de banca de lângă el.

— Înseamnă că l-ai văzut?

Mă întorc pentru a mă sprijini de banca de lângă el, având grijă să las o distanță mare între noi.

— Ce a vrut? Totul e în regulă, nu-i așa?

Încearcă și nu reușește să-și schimbe expresia feței.

— Doar un raport de evaluare, răspunde el, în cele din urmă. A fost la o conferință în Geneva, așa că a făcut un drum până aici.

— Raport de evaluare pentru ce?

— Pentru mine. Eu. . . ei bine, nu am avut rezultate la fel de bune de când m-am întors din vacanța semestrială. Doamna King l-a sunat.

Îmi dreg vocea.

— Așa că el a venit să vadă ce faci?

Râde într-un mod aspru care nu i se potrivește.

— Mai bine zis, a venit să-mi spună ce ar trebui să fac.

— Aha.

Privește cum îmi frec mâinile.

Se uită încordat la mine acum, însă cu o sprânceană ridicată. Mă întreb ce intenționează, dacă vrea să vorbească cu mine despre asta – dacă vrea să fiu aici măcar.

Îmi dau seama că, mai mult decât orice, în ultimele săptămâni mi-am tot pus multe întrebări în ceea ce îl privește.

Sunt conștientă că au trecut săptămâni întregi de când am fost atât de aproape unul de celălalt, însă pare că a fost abia ieri. Nu m-a lăsat să mă îndepărtez când am vrut eu. Acesta a fost mereu un joc în doi, iar eu am decis să nu mai joc când mi-a convenit.

Îmi dreg vocea.

— Știi, ești foarte greu de descifrat...

— În schimb, ție fiecare minuscul sentiment pe care îl ai ți se citește pe față, îmi răspunde el.

— Ba nu, neg eu, pe un ton defensiv.

El zâmbește – scurt, dar sincer.

— Ba da.

Și, pentru o secundă, dezinvoltura dintre noi se reinstaurează.

Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.

— Nu pot să-ți fiu prieten, Cara. Am încercat. E mult prea dificil.

Îmi împreunez mâinile pentru a le opri din tremurat. Își scoate mânușile și mi le aruncă.

— Pune-ți astea.

Le strâng într-un mănunchi, le las să cadă pe schiul din fața mea și apoi mă forțez să-mi găsesc curajul să fac ce ar fi trebuit să fac cu săptămâni în urmă. Iau o mână de-a lui Hector de unde se prinde de bancă și o strâng tare.

El oftează puternic și își ridică capul pentru a se uita la mine. Cu o singură privire, încerc să-i spun o mie de lucruri. Că nici eu nu-i pot fi prietenă. Că poate prietenia e locul în care am început, însă nu e și locul în care am sfârșit. Că partea cu sfârșitul e aproape mai mult decât pot să duc, însă o voi face. Pentru el. Pentru că nu există destule cuvinte care să descrie ceea ce a făcut

el pentru mine. Și dacă rolul lui a fost doar să mă ridice până aici, atunci este de ajuns. La urma urmei, m-a adus pe platforma de pe care mă pot ridica singură – și pentru asta îi voi ierta toate celelalte lucruri.

Așa că, mai presus de toate, încerc să-i spun lui Hector că îl iert, la fel cum m-a iertat el.

Apoi, doar cât o bătaie de inimă, mă strânge și el de mână.

48

SOSEȘTE ZIUA BALULUI. TOȚI ELEVII CARE NU SUNT ÎN ULTIMII DOI ani sunt lăsați să plece la prânz. Parterul școlii e un mușuroi de activitate, șiruri de părinți, taxiuri și autobuze care sosesc. La etaj, coridorul fetelor devine un câmp de luptă pentru un loc în fața oglinzii și o mireasmă revoltătoare de parfum plutește în aer.

— Te avertizez de pe acum, spune Ren când intru în camera de cămin căutând adăpost, voi fi machiată foarte tare în seara asta.

— Șocant! exclam eu, prefăcându-mă surprinsă, apoi mă îndrept spre biroul meu, unde se află un colet care stă acolo de miercurea trecută.

Mama, încântată de ideea că mă voi comporta ca o adolescentă obișnuită și că mă voi duce la o petrecere, m-a făcut să stau în telefon cu ea cel puțin o oră discutând despre ce rochie aș vrea să-mi trimită. În cele din urmă i-am spus să mă surprindă. Nu era de parcă mergeam cu un partener; nu era ca și cum o rochie ar fi însemnat ceva. Însă, când deschid cutia, îmi dau seama cât de tare m-am înșelat. Ar fi trebuit să fiu mai atentă în timpul conversației, pentru că acum nu voi mai putea merge deloc.

Rochia e bleumarin cu guler înalt și e făcută dintr-un material subțire care se strânge la talie.

— E drăguță, spune Ren, privind în reflexia din oglindă cum deschid coletul.

Ea își prinde cu o agrafă în jurul capului ultima coadă împletită pe care o făcea și se ridică cu fața la mine.

— Nu o pot purta, zic eu, prăbușindu-mă în scaun.

Poate că privesc lucrurile din perspectiva greșită – asta e scuza de care aveam nevoie pentru a nu merge la bal. Acum am o scuză. În mod bizar, mă simt dezamăgită.

— De ce nu? Vei arăta minunat în ea, îmi zice, ridicând rochia și ținând-o pe trupul ei. Doamne, va trebui să mă inviți să stau cu tine în SUA ca să putem merge la cumpărături. Rochia asta e fantastică!

— Poate că e fantastică, însă e și fără mâneci.

Îmi ridic mâneca uniformei școlare și îmi las cicatricea la vedere.

Aproape că ratez când tresare, încă șocată de brutalitatea semnelui. Dacă ea nu-și poate stăpâni reacția, nu am prea mari speranțe pentru restul școlii. Încearcă să-și mascheze reacția, spunând repede și mecanic:

— E în regulă.

— Nu e în regulă, o contrazic eu. Poate că nu am o problemă să o vezi tu, însă cu siguranță nu sunt pregătită să o vadă întreaga școală.

— Nu, ce voiam să spun e că vom face schimb. Eu voi purta asta, iar tu o poți purta pe a mea – are mâneci. Se îndreaptă spre dulapul ei și scoate o rochie verde, simplă, cu epoleți din paiete, pe care mi-o aruncă. Ai noroc că rochia ta e în culoarea mea. Mama mă lasă să port doar haine dintr-o anumită varietate de culori – asta pentru că sunt roșcată.

Își întoarce capul într-un mod ridicol și feminin, iar eu știu că asta e metoda ei de a încerca să înveselească atmosfera.

— Ren, apreciez oferta, însă nu-ți pot cere să faci schimb cu mine.

— E ca și făcut, spune ea. Rochia ta îmi place mai mult oricum. Nu vreau să aud comentarii.

Agăț rochia ei de o treaptă a scării patului și zâmbesc în semn de mulțumire, dar încremenesc între timp.

Se vede că e confuză.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ți place?

— Nu e asta, zic eu. Ultima dată când am mers la o petrecere purtam o rochie verde cu mâneci și, ei bine...

Șirurile de paiete care atârnav din mine mi-au zgâriat pielea când am încercat să ies de unde eram blocată. Apoi au mai fost paietele care s-au desprins de șiruri și s-au împrăștiat peste tot pe podea și pe bord, sclipind într-o juxtapunere hidoasă când luminile ambulanțelor au inundat mașina.

Ea îmi pune o mână pe umăr.

— Situația asta nu e la fel, Cara.

Eu inspir adânc.

— Nu știi dacă pot...

— Ce vrei să-ți faci la păr? întrebă Ren, încercând intenționat să-mi distragă atenția.

— La... la păr? mă bâlbâi eu.

Cum să vorbesc despre păr? Cum să-mi fie părul cea mai mare grijă acum?

— Nu crezi că ar fi cazul să, ăăă...

Mimează cum își taie vârfurile părului ei.

— Păi, dacă nu cumva ești tu expertă în mânuirea unei foarfece, nu cred că ar fi multe de făcut.

— Nu sunt, zice ea, făcând o grimasă. Însă știi pe cineva care probabil te-ar putea ajuta. Totuși, n-o să-ți placă.

*

CU PĂRUL EI STRĂLUCITOR ÎNDREPTAT PERFECT, HANNAH STĂ ÎN spatele scaunului pe care stau eu, cu foarfecele pe poziție.

— Nu cred că avem timp să-l vopsim, ceea ce e păcat, deoarece culoarea ta naturală e un blond foarte spălăcit.

Am impresia că îi face plăcere — că îi place faptul că trebuie să mă bazez pe ea.

— E în regulă dacă-mi iei doar vârfurile, spun eu, ținându-mi privirea fixată pe foarfece în reflexia din oglindă.

După spusele lui Ren, Hannah e cosmeticiana de serviciu. Orice ai nevoie — epilat cu ceară, păr, pensat, unghii, cercei —, trebuie făcut de ea. Acum câțiva ani a avut loc un incident cu bretonul a două fete, lucru despre care nu se discută deloc acum. Nu-mi pasă că Ren spune că Hannah e singura fată care mă poate ajuta — și că nu mi-ar strica coafura pentru a nu risca să-și strice reputația —, nu am încredere în ea nici cât într-un cui de tei.

Începe să-mi taie șuvițe din păr, iar vârfurile îngălbenite și uscate cad pe podea sub scaun.

— Deci, Cara, cu cine mergi în seara asta?

— Ren și cu mine vom merge împreună.

Reacția ei e amuzantă. Ochii i se largesc și începe să nu mai poată vorbi.

— Adică... mmm, în calitate de...

Mă întreb cât de mult aş putea lăsa să dureze clipa asta, apoi îmi dau seama că nu-i fac nicio favoare lui Ren.

— Ca prietene, da.

Își strânge buzele.

— N-ai vrut să mergi cu un partener? Nu-i răspund, iar ea continuă: Vai... nu te-a invitat nimeni. Vai, dragă! Îmi pare atât de rău!

Nu sună de parcă i-ar părea rău.

— A fost alegerea mea, spun eu, privind-o aspru prin oglinda din fața mea.

Ochii ei licăresc.

— De ce ai *alege* să mergi fără partener?

Mă gândesc puțin la ce să-i spun, apoi răspund:

— După anul pe care l-am avut, vreau să păstrez lucrurile cât se poate de simple.

Expresia ei facială se schimbă.

— Da... am auzit ce ți s-a întâmplat.

Lucrul ăsta mă surprinde. Mai mult ca sigur, dacă știa despre accidentul meu, l-ar fi folosit împotriva mea până acum. Înainte să o pot întreba ce știe, Joy intră în cameră și caracterul temporar moale al lui Hannah devine dur din nou. Joy scoate o sticlă de vodcă de sub pernă, bea o gură și apoi i-o pasează lui Hannah. Privirea îmi revine asupra foarfecelui.

Apoi, când îi vede părul împletit al lui Ren, Joy ne surprinde pe toți când îi cere să-i facă ceva asemănător și ei. Deși știm amândouă că alcoolul motivează cererea asta, nu ratez surprinderea lui Ren, sau faptul că pare să fie aproape bucuroasă de includere. Când pleacă amândouă să mai găsească o oglindă, îmi dau seama că Ren e și mai agitată decât mine în legătură cu seara asta. Presupun că nu a trebuit să facă ceva de acest gen fără Fred alături de ea de ani buni.

Fără Ren sau Joy, o tăcere tensionată umple camera. În cele din urmă, Hannah o întrerupe.

— Ți-am observat cicatricea când te schimbai la sport.

Dau din cap, însă nu fac niciun efort să i-o arăt.

Ea lasă foarfecelul jos, iar expresia ei e brusc vulnerabilă.

— Am și eu una.

Mă întorc cu fața la ea și simt că mă încrunt.

— O cicatrice?

Ea afirmă din cap și-și ridică fusta pentru a dezvălui o porțiune uscată și distrusă de piele pe toată coapsa stângă.

— De când a luat casa noastră foc, explică ea, și dă drumul fusteii pentru a o acoperi din nou. Dacă spui cuiva...

— Secretul tău e în siguranță.

Se uită intens la mine, apoi începe să lucreze din nou la coafura mea. Zgomotul uscătorului de păr înseamnă că nu trebuie să ne mai spunem nimic. Când termină, Ren intră din nou în cameră fără Joy și pare puțin îmbujorată.

— Ești gata să ne schimbăm în haine de bal? întrebă ea, fără să dea drumul ușii deschise.

— Ren, zice Hannah, și tonul răutăcios îi revine, înțeleg că voi două mergeți împreună.

— Ah, da, nu știai? răspunde Ren, cu un zâmbet dulceag. Dar tu, Hannah? Cine are marea onoare de a fi partenerul tău în seara asta?

— Ah, eu merg cu Drew, spune ea cu mândrie. M-a tot bătut la cap pe parcursul semestrului și am cedat, în cele din urmă. Ar fi și greu să-i spun nu, sincer; e de departe cel mai frumos tip de la Speranța.

Îi arunc o privire lui Ren. Știu la ce se gândește: acum e momentul perfect să dezvăluim că distracția noastră de săptămâna asta a fost să îl privim pe Drew cum a invitat și a fost refuzat de alte două fete înainte de a o invita pe Hannah. Însă, în ciuda răutății ei, îmi dau seama că tocmai mi-a arătat un lucru important. Ar putea fi un milion de motive pentru care a ales să-mi arate cicatricea ei acum: pentru a mă face să mă simt mai confortabil,

pentru a-mi arăta că și ea a trecut printr-un eveniment îngrozitor, pentru a-mi spune că nu sunt singura în situația asta. La fel de bine ar putea fi și un mod de a-și crea o platformă, pentru compasiune, pentru ceva complet diferit. În orice caz, decid să las asta să treacă de la mine.

— Păi, mulțumesc pentru că mi-ai aranjat părul, Hannah! spun eu, apoi mă ridic în picioare și o împing pe Ren să iasă pe ușă, înainte să mai poată adăuga ceva.

— Cel puțin arăți cât de cât prezentabil acum, opinează ea. Numai să nu uiți să le spui tuturor cine te-a tuns.

TOATE MESELE DIN CONSERVATOR SUNT MUTATE LA PERETE. ÎN stânga mea, una dintre mese e acoperită până la margini cu coșuri cu pâine, tăvi de brânză și șuncă pe scobitori, plăcințele și boluri mici de cartofi prăjiți. În cealaltă parte a camerei, o altă masă a fost acoperită complet de briose decorate cu fulgi din frișcă. În capătul conservatorului, oamenii se îngrămădesc în jurul unui bar, iar la mijloc se află un ring de dans în carouri albe și negre, lângă perețele de sticlă. Sutele de panouri de sticlă au fost lustruite până la strălucire, iar bradul de Crăciun se vede în centrul curții de afară. Camera e luminată în mare parte de afară, unde, pe pereții din curte, au fost agățate sutele de șiruri de luminițe pe care profesorii le-au cărat la aniversarea școlii.

Balul de Iarnă mi-a fost prezentat ca fiind o petrecere mică. Acest cadru e mult mai spectaculos decât mi-aș fi putut imagina. E absolut copleșitor.

Stau aproape de Ren în marea masă de oameni care coboară scările și primesc două jetoane albastre de poker de la profesori în sala principală. Jetoanele sunt pentru băuturile de la petrecere – avem voie să bem două băuturi alcoolice, și de fiecare dată când vom folosi un jeton, vom fi ștampilați pe încheietura mâinii, pentru ca nimeni să nu primească mai mult decât i se cuvine.

Stăm la marginea conservatorului, uitându-ne în jur după fețe cunoscute, și îi observăm pe Fred și Teresa în zona barului. Fred pune un jeton într-una din cele două vase mari de la marginea mesei și ține încheietura pentru a fi ștampilată în timpul unei conversații, apoi îmi dau seama de ce toți s-au străduit atât de mult să își găsească un partener. Toată lumea e cuplată.

— Mergem la bar? o întreb pe Ren, care îi analizează agitată pe Fred și pe Teresa. Poate ar trebui să mergem în partea cealaltă?

Ea cercetează camera pentru o opțiune mai bună și în cele din urmă cedează. Totuși, până ce ajungem la el, barul e supraaglomerat. Ren e mai anxioasă decât am văzut-o vreodată. În timp ce oamenii se apropie de noi, ea devine din ce în ce mai iritată, făcându-și loc stângaci spre bar, dând din coate până în fața cozii. Dă pe gât un pahar de vin înainte să-și înmâneze jetonul. Mă dau într-o parte, ieșind din rând, și mă aștept ca ea să mă urmeze, însă e atrasă într-o conversație înainte să-i pot face semn. După câteva minute de una singură, îi mimez pe buze că mă duc la toaletă. Măcar acolo nu voi sta singură ca o momâie.

Când mă întorc, nu o văd nicăieri pe Ren. Mă plimb printre mese, lăsând minute întregi să treacă, prefăcându-mă că sunt mult prea interesată de brișele cu fulgi. Din când în când ridic ochii pentru a căuta o față familiară: a lui Ren, a lui Hector – suntem într-un armistițiu ciudat acum, așa că pot la fel de bine să recunosc că mă uit și după el. La naiba, în acest moment, chiar și Fred ar fi OK. Însă acum petrecerea e în toi, ringul de dans e supraaglomerat și nici măcar când încep să-mi fac loc prin mulțime, înapoi spre toaletă, pentru a o căuta pe Ren, nu găsesc nicio persoană cu care să stau.

După o oră, mă decid să caut afară – nu pot sta acolo toată noaptea. Îmi fac loc prin mulțime să ies din conservator și mă

îndrept pe un coridor lateral spre ușile duble care dau în curtea de afară. Pavajul este dezăpezit și din loc în loc sunt amplasate câteva radiatoare externe, pentru elevii care vor să evadeze de la petrecere. Momentan, sunt doar eu. Bineînțeles că sunt doar eu. Pe băncile de la marginea curții sunt așezate perne aurii pufoase și, după ce mă asigur că nu e udă, mă așez pe una.

O siluetă întunecată iese din spatele unui copac și mă face să tresar.

— Bună! spune Hector, îndreptându-se spre mine.

Arată mult prea bine într-un sacou de catifea albastru-închis, venind alene spre mine și jucându-se cu cele două jetoane de poker între degete.

— Bună! îi răspund.

El rămâne pe loc, cu buzele lipite într-un zâmbet care nu îi ajunge la ochi.

— Să înțeleg că nu e o petrecere bună? mă întrebă, și continuă să mă fixeze cu privirea, iar eu ridic din umeri. Unde e Ren?

— Am pierdut-o înăuntru. Se comportă puțin ciudat.

— Da, păi, e prima dată când face ceva de genul ăsta de una singură de... nici nu mai țin minte de cât timp.

Îmi dau seama că are dreptate și, din moment ce încerc să fiu mai bună, ar fi trebuit să fiu mai atentă la bar. Dacă mă caută și ea pe mine? Nu am verificat etajele de la mezanin din conservator. Poate că, în timp ce ne căutam, am trecut una pe lângă cealaltă. Încep să mă ridic.

— Ar trebui să încerc să o găsesc din nou...

— Încă nu, mă întrerupe el încet. Am nevoie doar de cinci minute. Eu... ei bine, îți datorez o explicație adevărată, Cara.

Mă prăbușesc din nou pe bancă, dar clatin din cap.

— Uite, Hector, e...

El ridică o mână pentru a mă opri.

— Nu, lasă-mă pe mine să vorbesc. Doar ascultă-mă, OK? Apoi măcar vei avea toată informația înainte de a lua o decizie.

— Ascult, încuviințez eu, însă cuvintele sunt foarte precaute acum.

Decizie? Decizie în legătură cu ce?

Se uită fix la mine și îmi dau seama că nu-mi pot întoarce privirea.

— Am fost puțin instabil în ultima perioadă...

— Hector, nu trebuie să...

— Te rog, Cara. Vreau ca tu să înțelegi. Evenimentele din Londra... au făcut totul neclar pentru mine. Mama mea, Santi... Nu am lăsat niciodată pe cineva să intre în viața mea așa cum te-am lăsat pe tine în acele câteva zile. După ce am mers acasă, eram îngrozit. Apoi, ce ți-am făcut ție în lift – am dat-o în bară, Cara. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. Tu nu te simțeai bine în dimineața aceea – puteam să văd asta și am vrut doar să-ți arăt cât de mult ai progresat. Am vrut să fii și tu cu mine, să te vezi cum te vedeam eu din perspectiva mea. Însă te-am forțat prea tare. Și asta doar din motive egoiste. După aceea, nu mi-am mai permis să stau lângă tine.

— Motive egoiste? repet eu.

— Domnul și doamna King mi-au spus să fac un pas înapoi, să nu te mai forțez. Au spus că aveai nevoie să petreci timp singură, că eu îți complicam vindecarea – am crezut că aveau dreptate. Că asta trebuia să fac... A fost foarte egoist din partea mea să încerc să te forțez în continuare...

Îl întrerup.

— De ce îmi spui asta acum?

Începe să se plimbe înapoi și încolo în fața mea, căutând ceva cu privirea prin curte, de parcă pereții ar putea să termine discuția noastră în locul lui. În cele din urmă spune:

— Am încercat să găesc momentul potrivit pentru a-ți explica totul.

Mă ridic, brusc enervată.

— Ai avut sute de momente la dispoziție, Hector. Ai fi putut să-mi spui în noaptea aceea în hangar.

— Da, păi, înainte de acel moment nu eram sigur că vrei să-ți explic. Hangarul a fost prima dată când ai ales să te apropii de mine în ultimele câteva săptămâni.

— Și asta a fost din vina cui? Nu e ca și cum tu ai făcut vreun efort să vorbești cu mine.

El pășește și mai agitat acum, gesticulând exagerat din mâini în timp ce vorbește.

— Nu e ca și cum mi-ai făcut viața mai ușoară, să știi. Nu e ca și cum mi-ai oferit multe oportunități.

Ridic tonul.

— De când ai tu nevoie de o oportunitate?

El șuieră printre dinți.

— Am crezut că situația e lipsită de speranță. Nu credeam că vrei să fii oriunde în preajma ta după ce ți-am spus, după ce ți-am făcut. Și poți să mă învinuiești? Tu pur și simplu te-ai retras, Cara!

— Tu mi-ai cerut asta! mă răstesc eu înapoi la el.

El se așază pe bancă și își lasă capul să-i cadă în mâini de frustrare.

— Uite, situația asta e lipsită de speranță, zice el, iar eu simt un gol mare în stomac.

Nu are cum să fie fără speranță. Nu complet. E ca o melodie proastă care se repetă. Nu pot să trec din nou prin asta; nu pot s-o mai aud încă o dată.

Pur și simplu nu mai suport.

Hector inspiră adânc.

— Uite, o s-o spun pur și simplu. Te-am mințit înainte. Am spus că ești ușor de citit. Asta e adevărat și nu prea. Există un singur lucru de care nu am fost sigur niciodată. Încă din vacanța semestrială, nu eram sigur dacă tu simți. . . Uite, tu mă cunoști acum – mă cunoști mai bine decât majoritatea celorlalți de aici –, așa că știi că nu mă pricep prea bine să-mi cer scuze. Însă nu am vrut să plec mâine acasă fără să știi. . . Se ridică brusc, însă vocea lui se oprește. Își mijește ochii verzi și face o grimasă chinuită. Ascultă, vorbeam serios în legătură cu ce ți-am spus în noaptea aceea. Nu pot să-ți fiu doar prieten.

Clipesc o singură dată.

— Nu asta ai spus.

— Ce?

— N-ai spus că nu poți să-mi fii *doar* prieten. Ai spus că nu-mi poți fi prieten. Punct. Ai spus că vrei distanță, că a fi prieten cu mine este prea greu.

— Este prea greu. Vocea lui e mai joasă acum. Ren îmi este prietenă. Fred îmi e prieten. Ce simt față de tine este. . . ei bine, e diferit. OK? N-ai de unde să știi, însă, de când ești aici, eu sunt mai bine, dar m-am separat de toată lumea de ceva vreme. De când. . . de când cu Santi. . . Își mângâie brațul jachetei în locul care îi acoperă tatuajul. Tu ești prima persoană care m-a făcut să simt că fac parte din lumea reală din nou. Sincer să fiu, a fost îngrozitor să nu vorbesc cu tine în aceste săptămâni; nu știu cum am rezistat înainte să vii tu aici.

Inima îmi sare din piept. Sunt într-un fel de tărâm al viselor. Nu are cum să fie adevărat.

Face un pas spre mine.

— Nu te văd ca pe o prietenă și cu siguranță nu vreau să-ți fiu *doar* prieten, Cara. Însemni mult mai mult decât atât pentru mine.

Îmi dau capul pe spate, îmi închid ochii și-mi ridic fața către stele. Dacă acesta ar fi fost un moment obișnuit, m-aș fi așteptat să simt frigul în obraji, să-mi frec mâinile, să tremur. În schimb, simt că am luat foc.

— *Te rog* spune ceva, Cara.

Reușesc să zic doar:

— Nu știu ce să spun.

— Ascultă, e OK dacă... Vreau să spun, înțeleg dacă ești de părere că o spun prea târziu.

Îmi dau seama că acesta este momentul în care îi pot confirma fără echivoc ce simt față de el. Nu mă gândesc înainte; nu ezit. Îl sărut pur și simplu.

Atmosfera din jurul nostru se schimbă imediat și toată distanța dispare complet. Orice altceva devine superficial, irelevant, iar noi suntem cuprinși într-un moment intens. E fiecare sentiment minuat pe care l-am simțit vreodată contopit într-unul singur. E genul acela de sărut pentru care nu există destule culori. Genul acela care zdrobește întreaga lumea până ce nu mai existăm decât eu și Hector și cerul nopții.

Aștept vinovăția, ca vocea dinăuntru meu să mă certe, să-mi spună că nu merit acest sentiment de exaltare. Nu vine nimic.

Când ne oprim, nu mă pot uita în altă parte decât la el. Nu pot să pricep cum ceva atât de frumos poate să se înfiripe din atât de multă suferință. Nu pot să pricep că, după tot ce s-a întâmplat, am primit o a doua șansă.

În spatele nostru ceva se izbește în curte, iar când mă întorc o văd pe Ren sprijinită de ușile duble deschise, cu un ghiveci din lut spart la picioarele ei, alături de pământul negru și o plantă pleoștită.

— Aici erai, spune ea, legănându-și trupul în tocul ușii.

Totul pare să se întoarcă pe dos, cu excepția unui lucru sigur: Ren este beată.

Mergem grăbit în față. Ea încearcă să se uite la noi, însă abia își poate deschide ochii.

— Cred că am băut prea mult, bolborosește ea, și picioarele îi cedează.

Hector o prinde la fix.

— Dumnezeu, Ren, cât de mult ai băut?

Ea mormăie ceva neinteligibil.

El o ridică.

— Cred că petrecerea s-a terminat pentru tine. În pat, acum.

Ea încuviințează, iar capul i se lasă în piept, în timp ce el o conduce prin școală. Cheamă liftul cu cotul. Când se deschid ușile, eu ezit, doar pentru o clipă, și mă gândesc să o iau pe scări. Înainte să mă decid complet, mă surprind că îi urmez înăuntru. Îmi țin respirația cât timp urcăm cele șase etaje, apoi se termină și expir. Suntem pe palierul etajului al șaselea, unde Madame James ne așteaptă citind într-un scaun în fața liftului. Scapă cartea pe podea când ne vede.

— Hector, Cara, Ren! Ce se întâmplă?

— Nu-i nimic grav, spune Hector, cu calm. A băut puțin cam mult.

Madame James e iritată.

— Le-am spus să nu vă dea alcool. Voi nu vă știți limitele.

— Hm, nu cred că e de la băuturile obținute cu jetoane, zice Hector, și colțurile gurii lui se ridică. Ar fi fost nevoie de multe băuturi din acelea să ajungă în starea asta. Nu văd nicio ștampilă pe mâna ei, dumneavoastră vedeți?

Deschid ușa camerei noastre și o țin deschisă pentru toți. Cred că ne gândim la același lucru: cum urci pe o scară de lemn

și bagi în pat pe cineva în starea lui Ren? Încep să vorbesc înainte să încerc cineva să facă asta.

— Cred ca nu e cea mai bună idee să o culcăm într-un pat supraetajat.

— Ai dreptate, spune Madame James. Hai, Cara, mă ajută să dăm salteaua jos?

Așezăm salteaua în mijlocul camerei, iar Hector o pune pe Ren ușor pe ea. Îi iau pătura și o îndes în jurul ei fix când ușa se deschide în spatele nostru.

E Fred, iar fața lui e albă ca varul.

— V-am văzut urcând în lift. Se simte bine?

— Va fi bine, zice Hector. Trebuie doar să doarmă ca să-i treacă.

— Iar voi doi, băieți, trebuie să o lăsați, spune cu fermitate Madame James. Amândoi trebuie să plecați. Acesta este coridorul fetelor, în caz că ați uitat.

— Știm, spune Hector.

— O, sunt sigură că știți. Nu e ca și cum de obicei voi respectați această regulă, vezi Doamne, comentează ea, cu sprâncenele ridicate. Hai, amândoi. VALEA!

Simt cum ochii mi se deschid larg de frică. Ultima dată când am fost la o petrecere s-a întâmplat exact același lucru. Purtam o rochie verde cu paiete. Eram trează; prietena mea cea mai bună era beată. Eu eram responsabilă pentru ea. Am dezamăgit-o.

Hector îmi pune o mână pe braț, iar cealaltă pe obraz.

— Totul va fi bine, știi asta, nu?

Și, uitându-mă la el, îmi dau seama că așa este.

Madame James pare gata să explodeze, împingându-i și pe Fred și pe Hector pe coridor. În ultima secundă se întoarce la mine.

— Trebuie să mă duc să anunț personalul să încheie petrecerea. Spune-mi că nu ai băut și tu.

— Nu, îi răspund eu sincer, apoi îi arăt încheieturile mele neștampilate.

Ea se uită la mine, probabil încercând să-și dea seama dacă am băut și eu vodcă în secret.

— Bine, spune ea în cele din urmă, și mă atinge pe umăr. O voi trimite pe Sora Helen aici. Tu ești responsabilă de ea momentan. Bine?

Mă gândesc să refuz, apoi îmi amintesc detaliile serii. Suntem la jumătatea lui decembrie, nu în preajma Anului Nou. Suntem în Elveția, nu în San Francisco. Noaptea aceea – cea mai groaznică și de neuitat noapte – îmi va pune obstacole în față pentru totdeauna, dacă îi îngădui. Nu pot lăsa noaptea aceea să-mi definească tot restul vieții. Trebuie să-mi demonstrez, o dată pentru totdeauna, că am lăsat-o în urmă.

Așadar, atunci când îi răspund lui Madame James, o fac cu hotărâre.

— Bineînțeles.

50

NU ÎNCHID UN OCHI TOATĂ NOAPTEA, FIIND CONCENTRATĂ DOAR PE a mă asigura că Ren se simte bine. În fundal aud grupuri de elevi nervoși care sunt trimiși la culcare de profesori. Sora Helen vine să vadă cum e Ren, apoi pleacă cu etilotestul în mână, să-i testeze pe restul.

Petrec următoarele ore privind-o de pe scaunul biroului meu. În cele din urmă, amorțită de la atâta stat pe scaun, când pe coridor e liniște de multă vreme, îmi trag plapuma de pe pat și mă întind lângă ea pe podea.

Îi număr respirațiile și, din când în când, o așez din nou pe o parte când se foiește în somn. O supraveghez, sunt responsabilă de ea și supraviețuiește.

Se trezește devreme.

— O, Doamne, spune ea, uitându-se în jur la patul ei improvizat. Sunt în viață?

— Da, răspund eu, zâmbind ușurată.

— Nu mă simt ca și cum aș fi în viață, îmi zice, și-și dă la o parte părul încâlcit de pe față. Rimelul i-a curs pe obraji și e uns sub ochi ca niște cearcăne care o fac să pară că nu a mai dormit de câteva săptămâni. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură, îi răspund, și mă întind după borseta de toaletă din care îi dau un șervețel demachiant. Ai dispărut în misiune puțin, apoi ai apărut în curte și erai... amețită ar fi prea puțin spus. Ce ai băut?

Fața ei se albește și mai tare.

— Am băut din vodca lui Joy când îi împlenteam părul... Cred că de la asta mi se trage.

— Cât de mult ai băut?

— Hm... destul de mult.

— Atunci sigur asta e.

În sinea mea nu pot decât să mă gândesc la două cuvinte: a supraviețuit. Am fost responsabilă pentru ea și *a supraviețuit*.

— O, Doamne, m-am făcut de râs? I-am văzut pe Fred și pe Teresa – se sărutau –, apoi nu te-am găsit pe tine și nu prea știam ce să fac. Toată lumea era cuplată, așa că am venit aici și am băut și mai mult... Împinge cu mâinile în saltea. Cum am ajuns aici?

— Te-a cărat Hector.

Fața ei se relaxează.

— Vai, slavă Domnului! Deci asta e tot? Doar tu și Hector m-ați văzut în starea asta?

— Și Fred, zic eu, urmărindu-i reacția. Fred a venit aici să vadă cum te simți.

Expresia ei se luminează.

— Chiar a venit? I-am spus ceva?

Încerc să mă gândesc la o metodă de a i-o spune mai indirect.

— Ăăă, Ren, erai inconștientă.

Ea îmi desconsideră replica dând din mână.

— Evident. Dar eu vorbeam despre când eram jos la petrecere. Am niște goluri de memorie.

— Nu știi. Nu te-am văzut deloc acolo. După ce te-am lăsat la bar nu te-am mai găsit din nou.

— Stai puțin. Dacă nu erai cu mine la bal, și nu erai cu Fred, atunci cu cine ai stat?

Eu ezit. Asta mă dă de gol.

Ea se ridică brusc și apoi își prinde capul în palme de durere.

— Mă așteaptă patru ore de mers cu mașina. Cred că sunt într-o situație extrem de nasoală.

Eu râd, pentru că situația mea nu e nasoală și e oarecum amuzant să o văd așa.

Ea scutură degetul la mine și se preface oripilată.

— Povestește-mi totul.

Și, în timp ce ne facem bagajele, îi povestesc.

MADAME JAMES O CHEAMĂ PE REN ÎN BIROUL EI PENTRU A O PEDEPSI. Când pleacă ea, mă uit prin cameră. Mă voi întoarce aici abia peste patru săptămâni și trebuie să mai fac un singur lucru înainte să plec. Dintre paginile unui caiet gol pe care l-am adus cu mine scot o fotografie.

Cineva bate ușor la ușă. Pun repede fotografia cu fața în jos pe birou.

— Intră! strig eu.

Fred pășește înăuntru.

— Bună, spune el sec. Am venit să văd ce face Ren. E în regulă?

— Da, e bine. Își primește pedeapsa chiar în acest moment.

— Aha, zice el, apoi se foiește incomod și îmi dau seama că vrea să spună mai multe.

— Care-i treaba? zic eu, încruntându-mă.

— Sincer, nimic, răspunde el, doar că voiam... ei bine, presupun că vreau să știi că m-am înșelat în privința ta. Am crezut că

venirea ta aici va strica ordinea lucrurilor, când de fapt tu ai echilibrat-o. Cu toții avem lucruri cu care trebuie să ne confruntăm, și faptul că te-am văzut pe tine cât de deschis te confrunți cu situația ta ne-a dat această posibilitate și nouă.

Își cere scuze? Nu am auzit cuvântul de cinci litere, și de la expresia lui de vinovăție îmi dau seama că nu o să-l aud. Cu toate acestea, e o recunoaștere – una care l-a costat destul de mult. Și e aici, nu-i așa? Dacă asta nu e o scuză, atunci nu știu ce ar fi.

Ne uităm unul la altul sfidător, fiecare așteptând ca celălalt să cedeze. După un minut, el râde și ne dăm amândoi bătuți. Îl îmbrățișez puțin; nu aș spune că este un gest natural. Ne separăm cât se poate de repede; mă surprind că zâmbesc în timp ce ne întoarcem cu spatele unul la celălalt, înapoi la stânjeneala dintre noi.

Când pleacă, privirea mi se oprește pe panoul meu și pe toate fețele de acolo. Îmi dau seama de un adevăr care e în același timp un lucru minunat, dar și devastator. Există viață după G, iar eu o trăiesc chiar acum.

Îi prind fotografia cu o piuneză pe panou și mă uit la ea pentru prima dată de câteva luni. E acolo în întregime: părul ei drept, blond și lung până la umeri, ochii ei cenușii, gropița din obrazul ei stâng. Zâmbetul ei, care o făcea să pară mai mult surprinsă decât fericită; colierul din jurul gâtului cu litera C la vedere. Durează mult timp până să-mi iau privirea de la imaginea ei, iar când o fac, ochii mei sunt plini de lacrimi de ușurare. Pentru că îmi dau seama că nu am uitat-o deloc pe G.

LA PARTER, FIECARE PROFESOR PE CARE ÎL VĂD PARE CĂ SPUMEGĂ DE furie. Se aruncă cu amenințări în stânga și în dreapta. Părinții vor primi scrisori. Oricine nu are un zbor devreme trebuie să stea și să ajute să strângă după petrecere. Serviciul școlar nu mai este o

amenințare neconvingătoare, ci o pedeapsă reală care este acordată cu generozitate.

Apoi încep să ajungă părinții. În marea de oameni din sala principală o văd cu ușurință pe mama, cu părul ei decolorat până la refuz și cu ținuta impecabilă, în ciuda faptului că a călătorit până în alt capăt de lume. Fața ei se luminează când mă vede, apoi mă îmbrățișează fără să spună un cuvânt.

— Mi-a fost dor de tine! îi spun, cu vocea înăbușită de umărul ei.

Și vorbesc serios. Înseamnă foarte mult faptul că e aici să mă acompanieze pe drumul spre casă.

— Vai, Cara, și mie mi-a fost dor de tine! zice ea în cele din urmă. Ești bine? Tocmai am auzit ce s-a întâmplat aseară.

Cineva lângă noi își drege vocea. Mă întorc și văd că e doamna King.

— Madame James mi-a pus ce s-a întâmplat aseară, Cara. Îmi pune o mână pe umăr. I-am povestit mamei tale cât de minunată ai fost.

Mama întinde și ea mâna și o așază aproape protector între omoplații mei. Se uită la haosul din jur; mă întreb dacă m-ar mai fi trimis aici dacă ar fi știut cât de diferită este Speranța față de școala la care am fost în SUA. Brusc, sunt foarte recunoscătoare de faptul că niciuna dintre noi nu a știut ce mă așteaptă atunci când am ajuns aici. Nu aveam cum să știm în acel moment cât de mult mă va schimba Speranța.

— Trebuie să stea și Cara să ajute la curățenie? întrebă mama.

— Nu, nu, spune doamna King, zâmbind. Cara, poți să mergi. Ne vedem semestrul viitor.

Mama îmi ia geanta de jos.

— Ești gata de plecare?

Mă uit în jur o dată, să verific dacă persoanele pe care vreau să le văd cel mai mult sunt în apropiere. Căutând-o pe Ren, o văd pe Joy, care este certată foarte aspru de o femeie cu o expresie severă, care nu poate fi decât mama ei. Îmi plimb în continuare privirea și o găsesc, în cele din urmă, într-o conversație aprinsă cu Madame James. Și Fred așteaptă răbdător lângă ea. Se uită scurt în sus, de parcă poate să simtă că mă uit la ea, apoi zâmbește ușor. Mimează pe buze ceva ce pare să fie „te voi suna” și ridică mâna în semn de rămas-bun. Mă uit în jur după Hector și, exact când sunt gata să mă întorc învinsă, îl văd, croindu-și drum printre grupul de oameni care blochează scările.

Ridic o mână către mama.

— Două minute.

Ea încuviințează din cap.

— Te aștept afară. Nu sta prea mult, dragă. Taxiul ne așteaptă.

Ochii mei și ai lui Hector se întâlnesc în timp ce eu traversez sala. El face semn din cap în direcția camerei de corespondență.

— Am crezut că ai plecat, spune el într-o voce joasă când mă conduce pe ușă.

— Aproape.

Își scoate telefonul din buzunar, dezlipind eticheta de pe ecran, și mi-l înmânează. De data asta am mai multă grijă să-mi taster numărul corect.

— Ești sigură că e numărul tău? întreabă el. Chiar vreau să pot vorbi cu tine, să știi.

— Cu siguranță e numărul meu, răspund eu, privindu-i în continuare ochii verzi. Încă nu sunt pregătită să mă despart de el. Deci presupun că ne vedem semestrul viitor.

— Ah, da, legat de asta, începe el, pe un ton prevestitor. Am un adevăr oarecum urât pentru tine.

Eu mă uit la el îngrijorată, însă el zâmbește.

— Continuă...

— Îți amintești când ți-am spus că am rude în SUA? Eu dau din cap. Ei bine, tocmai am terminat de vorbit cu mama la telefon... Ea va sta la centrul ei de Crăciun, așa că eu și sora mea vom zbură să stăm cu unchiul și mătușa noastră anul acesta.

— Care unchi și mătușă? întreb eu, însă știu deja răspunsul.

— Domnul și doamna King, spune el, apoi pufnește în râs când îmi vede expresia de pe chip. Ren spune că ți-ai dat seama. Ei au o casă...

— Fix în afara orașului San Francisco. Știu.

— Și? întreabă el, iar râsul încă i se aude în voce.

— Asta nu prea e un adevăr urât, nu?

Încă zâmbind, face un pas spre mine și, chiar înainte să ne spunem la revedere, îmi șoptește:

— Speram că vei spune asta.

AFARĂ CERUL ESTE SENIN — NU SE VEDE NICIUN NOR. MAMA ÎȘI pune ochelarii de soare ca de vedetă în timp ce eu îmi acopăr ochii de strălucirea surprinzătoare a soarelui de decembrie. Ea mă conduce spre un taxi care ne așteaptă. Intru în mașină lângă ea fără să ezit. În timp ce începem coborârea pe munte, mă întorc și privesc cum școala dispare.

Mamei îi sună telefonul și, când răspunde, mi-l scot și eu pe al meu din buzunar. Când îl aprind, apăs direct pe registrul de apeluri, derulând peste notificările roșii ale apelurilor pierdute de la mama, care m-a sunat când am ajuns aici prima dată. Sub ele este numele lui G, cu un număr imposibil de mare lângă el. Nu trebuie să mă lupt cu impulsul de a verifica dacă părinții ei și-au respectat promisiunea de a-i deconecta abonamentul — știu că nu o voi mai

sună. Când mă împac cu gândul acesta, simt cum mi se ridică o greutate de pe umeri.

Deschid contactul ei și îmi las degetul să plutească deasupra ecranului pentru o secundă. Închid ochii și inspir adânc înainte să îl șterg.

Copacii încep să se vadă în ceață în timp ce coborâm, izolarea făcând loc semnelor mediului urban. Nu mă deranjează. Poate că m-am detașat destul de tare pentru a mă putea întoarce; poate că în sfârșit sunt pregătită să înfrunt lumea de acasă.

Telefonul pe care acum îl apăs în scaunul de piele al taxiului vibrează sub mâna mea. Îl ridic și văd un mesaj care umple ecranul.

Cu mască de ochi sau fără? H x

Îmi permit să zâmbesc înainte de răspunde, îngăduindu-mi un moment pentru a simți impactul.

Fără mască x

EPILOG

Ajunul Anului Nou, San Francisco

MOMENTUL E APROAPE – MAI PUȚIN DE O ORĂ PÂNĂ LA MIEZUL nopții. Peste câteva minute se va împlini exact un an fără G.

— Au ajuns? întrebă Ren, fața ei fiind puțin neclară de la conexiunea video slabă.

— Încă nu, spun eu, punând din nou capacul markerului, însă noi întârziam mereu. Încă este timp.

— Acolo mai sunt douăzeci de minute până la miezul nopții, așa-i? mă întrebă, și o văd pe ecran uitându-se la ceas. Unde e Hector?

— E afară.

Îl văd prin fereastra casei lui G – sau a casei părinților ei. Mai este casa ei dacă ea nu mai este aici? Mai pot să o numesc așa?

Hector și sora lui, Valeria, sunt aplecați asupra unei mese de lemn din curte, cu markerule pe învelișul unuia dintre lampioanele pe care ni le-a dat tatăl lui G mai devreme, la fel ca cel pe care eu îl netezesc între degete. Privesc cum ea se cuibărește aproape de el și-i spune ceva care îl face să râdă. Mă holbez mai mult decât ar trebui – aș putea să-l privesc la nesfârșit.

— Cara, mai ești acolo?

Mă uit la telefon, însă imaginea lui Ren a dispărut acum, așa că am rămas doar cu vocea ei.

— Sunt aici. Totuși, cred că ar trebui să închid.

— Sună-mă mâine – bine, ziua ta de mâine. Numai să verifici diferența de fus orar mai întâi, OK?

Zâmbesc, cu toate că ea nu mă poate vedea.

— Promit. Vorbim mâine, Ren.

— Și, Cara, spune ea înainte să închid. Un an nou fericit! Știi că la voi încă nu e trecut de miezul nopții, însă la mine este, așa că...

— Un an nou fericit!

— Anul acesta va fi mai bun, să știi. Nu are cum să fie altfel.

— Vorbim mâine.

Dau din cap în liniște înainte de a închide.

Durează puțin să mă motivez să mă întorc afară în grădina lui G. E un loc plin de atâtea aminti pentru mine – minunate, oribile, mediocre. Am crescut atât de mult aici! Să mă întorc acum, după atâta timp, după anul acesta...

Grădina e plină de oameni, iar gardul viu din jur e împodobit cu luminițe. Într-un colț, mama lui G pune cidru fierț în pahare. O văd pe mama mea prinsă într-o conversație cu tatăl lui G în depărtare, chiar în capătul unde grădina se transformă în stânci care coboară spre ocean. Pacificul este întunecat în seara asta, un abis fără lună.

Mă îndrept spre Hector, ținându-mi lampionul, gata să îl asamblez când e momentul. La jumătatea drumului spre el, cineva îmi blochează calea. Mă uit și sunt uimită pe moment să-l văd pe James acolo.

Să spun că el e surprins să mă vadă ar fi prea puțin spus.

— Cara! Nu mă așteptam... Ce faci aici?

Mă uit la el, încă uimită, deși cumva știam că va fi aici. Doamna Canter m-a avertizat că a invitat pe majoritatea foștilor noștri colegi din clasă.

Văd o sclipire de păr blond, iar apoi apare și Poppy lângă el.

— James, trebuie să scriem pe lampion, spune ea, încrucișându-și degetele printre ale lui și încercând să-l tragă spre o grămadă de lampioane în plus. Când el nu se mișcă, ea se uită în sfârșit în sus și mă observă. Cara! exclamă, din tonul vocii părând a fi stupefiată, și se uită la mine din cap până în picioare. Nu te-am recunoscut. Arăți atât de diferit!

Ar trebui să spun că mă simt diferită. Că sunt diferită. Însă nu o fac. Privirea mea coboară spre mâna ei cuprinsă într-a lui și îmi dau seama că nu sunt surprinsă. Cu siguranță nu e treaba mea să-i judec.

Un moment mai târziu apare și Lennon. Niciodată nu stăteau una fără cealaltă, așa că de ce ar fi diferit acum? Simt o durere mică și înțepătoare gândindu-mă ca așa obișnuiam să fiu și eu cu G.

— Cara! exclamă ea, la fel de surprinsă să mă vadă. Ce faci aici? Credeam că ești în Elveția.

— Și acolo e sărbătoare, răspund eu. Voi zbura înapoi peste câteva zile.

Ea se uită la mine cu ochi largi și efervescenti.

— Cum e acolo? Ai oameni buni în jurul tău?

— Nu sunt ca aici, spune eu zâmbind, însă nu elaborez.

Mă îndoiesc că definiția ei pentru „oamenii buni” se mai aseamănă cu a mea.

— E bine acolo, nu?

Eu dau din cap o singură dată, apoi are loc cea mea lungă pauză în care niciunul dintre noi nu prea știe ce să spună.

— Și cum sunteți voi toți? întreb eu, în mare parte doar ca să întrerup liniștea ciudată care ne înconjură.

Cea mai amabilă explicație ar fi că stânjeneala lui Poppy a făcut-o să pornească într-un discurs despre tot ce am ratat. Ascult pe jumătate cele mai importante bârfe ale ultimului an din San Francisco. Aud vag că Lorna Matthews e cuplată cu Scott, iar toată lumea e foarte îngrijorată pentru el de când a plecat din senin din echipa de baschet. Aud cuvinte precum „șocant” și „îți vine să crezi?”, însă abia le ascult. În spatele conversației lor, Hector se ridică.

Ochii noștri se întâlnesc în timp ce el se îndreaptă spre noi; ai lui par întrebători în timp ce se uită la Poppy, Lennon și James, și apoi din nou la mine.

Când e destul de aproape, îl văd mimând pe buze:

— Ai nevoie de ajutor?

Dau discret din cap și durează doar câteva secunde ca el să ajungă în fața noastră.

— Scuze că vă întrerup, dar e aproape miezul nopții, așa că sper să nu vă supărați dacă v-o fur pe Cara, zice el, întrerupându-i discursul lui Poppy, cu o mână pe umărul meu.

Nu așteaptă ca ei să răspundă, ci mă ia de acolo și mă îndepărtează.

Fac câțiva pași înainte să mă întorc în ultima clipă și să îi văd într-o liniște stupefiată.

— Mă bucur că v-am văzut pe toți! spun eu peste umăr.

Aproape că vorbesc serios, și asta înseamnă ceva.

Hector mă conduce până în capătul grădinii, cu mâna între omoplații mei.

— Cum a fost asta? întreabă el șoptit, în timp ce ne croim drumul printre grupul de oameni care încep să se adune spre marginea stâncilor.

— Nu la fel de oribil precum aș fi crezut, răspund eu. El se uită pieziș la mine, căutând să vadă dacă mint. Sincer. A fost în regulă, surprinzător. Doar mă bucur că e o singură noapte.

Valeria vine lângă noi când ne apropiem de margine.

— Nu pot să fac fitilul să se prindă, zice ea, arătând spre lampionul lor. Nu vrea să stea.

Hector se apleacă și începe să atașeze fitilul mic și pătrat de partea de jos a lampionului. Observ semnul vag al cifrei opt pe una dintre părți înainte să-mi prind și eu fitilul.

— Le vom lansa la miezul nopții! strigă tatăl lui G peste capetele mulțimii, oferind chibrituri tuturor oamenilor pe lângă care trece. Mai sunt trei minute.

Țin ambele lămpioane în timp ce Hector le aprinde, apoi le întoarcem, lăsând materialul să se extindă în timp ce căldura pătrunde înăuntru. În jurul nostru oamenii fac la fel, până ce Pacificul negru nu mai pare la fel de întunecat, iar grădina strălucește intens.

— Să începă numărătoarea! strigă tatăl lui G, și toată lumea începe să numere.

Zece, nouă, opt. . .

Ținând de lampionul care e gata să zboare când îi dau drumul, mă uit în stânga, la mulțimea din spatele meu, la Poppy, Lennon și James, la fețele din trecutul meu.

Șapte, șase, cinci. . .

Mă uit în dreapta, la Hector, la prezentul meu, la tot ce mă așteaptă; își pune mâna lui liberă în a mea.

Patru, trei. . .

Mă mai uit pentru ultima dată la lampion, la cuvintele pe care le-am scris pentru G, observând doar ultima propoziție. . .

Mi-e dor de tine! Doamne, cât de dor îmi este de tine! Și nu te voi uita niciodată. C x

Doi, unu. . .

Dau drumul lampionului meu să zboare spre cer.

MULȚUMIRI

În primul rând, îi mulțumesc enorm agentei mele, Laura Willams – pentru sprijinul tău de la început. Îți mulțumesc, *sincer*, îți mulțumesc! Nu-ți pot spune cât de mult a însemnat!

Mulțumesc excelentei echipe de la Ink Road, care a făcut publicarea acestei cărți nu doar o realitate, ci și o bucurie. Vă sunt pe deplin recunoscătoare!

Vă mulțumesc, Araminta Whitley, Philippa Milnes-Smith și tuturor oamenilor magnifici cu care lucrez la LAW FM, pentru entuziasmul vostru când ați aflat că scriu această carte și pentru sprijinul vostru neconținut. Mă simt privilegiată să lucrez cu voi toți.

Le mulțumesc lui Shelley Weiner și tuturor prietenilor pe care i-am cunoscut la Academia Faber. Au fost șase luni care mi-au schimbat viața – datorită vouă, tuturor.

Îți mulțumesc, Thalia Proctor de la Little, Brown, pentru re-educarea mea în gramatica limbii engleze. Dacă nu m-ai fi luat sub aripa ta, punctul și virgula ar fi fost probabil un mit.

Îți mulțumesc, Kate Hamilton, pentru că mi-ai umplut golurile legate de modul în care funcționează Bacalaureatul Internațional; și lui Becky Arkwright pentru că mi-a răspuns întrebărilor mele

medicale. Veți vedea amândouă că mi-am folosit licența artistică în legătură cu ce mi-ați spus. Vă rog, iertați-mă!

Le mulțumesc enorm lui Emily Thornton și lui Rosie Money-Coutts, care au citit cartea aceasta înainte ca ea să ajungă pe undeva; lui Livy Orr-Ewing, pentru că a locuit cu mine când am scris-o; și lui Clem și Daisy Francklin, pentru că au locuit cu mine la final. Toate ați suportat multe lucruri – sper că într-o bună zi voi putea să exprim cum se cuvine cât de recunoscătoare vă sunt.

Nu e nicio exagerare în a spune că prietenii întemeiate la școala din cartea aceasta schimbă vieți. Așa că aici le mulțumesc propriilor mei prieteni de la școală, pentru că mi-ați schimbat viața cu atât de mulți ani în urmă. Mulțumiri și lui Clio Eckersley, care practic nu mi-a fost prietenă la școală, însă e dovada vie că vestele de salvare se găsesc puțin mai târziu în viață. Cartea aceasta a fost scrisă de-a lungul multor seri, weekenduri și zile de naștere pe care ar fi trebuit să le petrec cu voi toți. Vă mulțumesc pentru înțelegere, pentru sprijin și pentru că ați continuat să mă includeți chiar și când v-am dezamăgit. M-ați învățat și continuați să mă învățați cele mai bune lucruri despre dragoste. Atât de mult din voi, și ceea ce ați făcut pentru mine, se află în această carte.

Și, în sfârșit, mulțumesc familiei mele, care mă suportă de mult. Lui Rose și Jack, pentru că ați avut grijă de mine mereu. Și părinților mei – aș vrea să pot găsi cuvinte suficiente de potrivite.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 22

Tiparul executat la:

EVEREST
: TIPOGRAFIA